BİRLİĞİN TEORİ ve YÖNTEMİ ÜZERİNE

varyos yayınları

BİRLİĞİN TEORİ ve YÖNTEMİ ÜZERİ
varyos yayınları

BİRLİĞİN TEORİ VE YÖNTEMİ ÜZERİNE

VARYOS YAYINLARI

VARYOS YAYINLARI: 4
Birinci Baskı: Nisan 1991

Kapak: Kadir Polat (511 60 02)
Baskı: Gülşah Matbaası

VARYOS YAYINLARI
Sultanahmet Ticarethane Sokak. No: 41/18 İSTANBUL
Tel: 511 76 63

İÇİNDEKİLER

1) Komünistlerin Birliğini Sağlamak Ertelenemez Bir Görevdir 5
2) Birlik Sorunu, Gelişmeler ve TKİH 13
3) Hangi Yolu Seçeceğiz 21
4) Mevcut Ayrılığın Parti Birliği Açısından Önemi ya da Önemsizliği 41
5) TİKB Karaçalma Tutumundan Ne Umuyor?..... 61
6) Birlik Sorunu ve TDKP Grubunun Tutumu 71
7) "TDKP-DEVRİMİN SESİ" Grubunun Örgütümüze Karşı Açtığı Düşmanlık Kamparyasının Amacı 95
8) TİKB Usülü Eleştiri ve Falcının Gerçekleri 109

KOMÜNİSTLERİN BİRLİĞİNİ SAĞLAMAK ERTELENEMEZ BİR GÖREVDİR

'Birlik' sorunu Türkiye'de, genellikle devrimci grupların zaten dar olan güçlerinden çok şey kaybettikleri gericilik yıllarında gündeme gelir. Bu nedenle söz konusu dönemlerde ortaya çıkan birlik çağrılarındaki ısrar, bizde her biri temel uzuvlarından birini veya bir kaçını yitirmiş insanlardan sağlıklı bir insan yaratma arzusu gibi nafile bir istek şeklinde anlaşılır. Birlik isteğinin deklarasyonunu bir SOS veya "artık eski gücümü ve sağlığımı kaybettim, birinin desteğine ihtiyacım var" biçimindeki bir anonstan ibaret gören küçük burjuva, doğal olarak bunu her zaman bir zayıflık işareti sayar. Birlik isteyen gruba küçümseme ve şüpheyle bakar. Megalo-iddiasını daha kibirli , daha mübalağalı bir tarzda sürdürerek, güçlülüğünü, farklılığını ve köklü olduğunu göstermek ister. En sözü edilmeye değmez olayları baz alarak sınıflararası güç ilişkilerini, sınıf gruplaşmalarını "tahlil" eder ve kendi küçük grubunu bu saflaşmada baş köşeye oturtur.

Türkiye'de devrimci grupların sayısı her zaman çok kabarık olmuştur. Hatırı sayılır herhangi bir yerel faaliyeti bile olmayan bir çok grubun kendisini parti yerine koyması ve Türkiye devriminin önderliğine soyunması önemsiz ayrılıklara karşı birliği imkansız kılmıştır. Sayısı daha fazla olsa bilse her biri kendi bölgesinde ciddi bir devrimci çabanın içinde olan yerel grupları birleştirmenin, bu gibi "merkezi" grupları birleştirmekten çok daha kolay olduğunu söyleyebiliriz. Çünkü "Türkiye çapında örgütlenmeye" gitmiş grupların yöneticileri çok mütevazi bir gücü temsil ediyor olmalarına karşın oldukça iddialı ve egosentrik özellikler taşımaktadırlar. Belirli gelenek ve alışkanlıkların, kolaycılıkların dar çemberinden çıkamayan bu insanlar,

küçük gruplarının birliğini bırakıp, geniş yığınları kucaklamaya çalışan devrimci hareketin hammallığını tercih edemiyorlar. Bu gibi bir fedakarlık gücüne, sorumluluk duygusu ve ciddiyete sahip olamayan küçük burjuva, kurulu bir saat gibi işleyen küçük düzeninin teorisini yapar. Ayrılık keşfetmekte, başkasının hatasını bulmakta üstüne yoktur. Çok zor durumda kalmışsa samimiyetsiz bir özeleştiri işe yarayabilir. İplerin elden çıkmak üzere olduğunu sezmişse alttan alır, müstesna alçak gönüllülük gösterilerinde bulunur, hatta sızlanır ve hiç olmazsa kendisinden "bir burjuva aydından yararlanır gibi" yararlanılmasını ister. O artık insanların mutluluğu için kanını altına çeviren bir simyacıdır (!) Şartların kendisinden yana değiştiğini, eski "görkemli" günlerine tekrar kavuşabileceğini, grupçu, umutsuz, dar kafalı insanları sömürebileceğini anlar anlamaz, küçük burjuva yeniden "kükremeye" başlar. "Kabına sığmayan" deneyimli hokkabaz üstünlüklerini anlatmayı ciltlere sığdıramaz. "Birlik mi dediniz?" bu tip bir sorunun varlığının o belirsiz, iki yüzlü kabulü bile artık geçmiş "sıkıntılı" günlerde kalmıştır. "İsteyen gelir bize katılır" diyerek yılların düğümünü, sihirli bir vuruşla çözüp atar.

Öte yandan , son 1-2 yıldır özellikle legal sol basında tartışılan birlik anlayışının bize çok uzak olduğunu belirtelim. Çünkü bu birlik anlayışına Marksist-Leninist ilkelerin gölgesi bile düşmemiştir. Bu baylar yılların yorgunu olduklarından, faşizmin zoru veya devrimin aleyhine olan günün gerçekliği karşısında öyle umutsuz, öyle teslimiyetçi bir tutum sergiliyorlar ki, birlik uğruna ilkeleri kediye yüklemeye çoktan razı olmuşlardır.

Biz bu gibi birlik çabalarının karşısındayız. Çünkü bu çabalarda devrimci ve ilkeli bir yan yoktur. Her renkten revizyonistin ve teslimiyetçinin birliği, Marksizm-Leninizme karşı daha güçlü, daha etkili bir mücadele yürütme arzusundan doğmuştur. Bu karşıdevrimci odakların ideolojik bombardımana tabi tutulması acil ve önemlidir. Söz konusu odakları veya yenilerini oluşturma doğrultusunda harcanan çabaları, gericilik yıllarının giderek keskinleşen sınıf çatışmaları karşısında varlığını sürdüremeyecek olan kısa ömürlü kefareti sayıp sorunun çözümünü zamandan beklemek yanlış olacaktır. Sosyal realite her türlü sınıf uzlaşması teorisini yıpratıyor, altını oyuyor, ancak ideolojik saldırılarımızla bu süreci hızlandırmamız gerekir.

Ayrıca, devrimi boğmak için daha güçlü bir parti (TBKP) kurmayı gerçekleştiren revizyonist şeflerin göstermiş oldukları çabalar ve fedakarlıklar bizim bakımımızdan da öğretici olmalıdır. Grup sınırlarını aşmakta biz de onlar kadar istekli davranmalıyız.

TKİH, komünistlerin birliği sorununa bakış açısını 1987 yılı sonlarında yaptığı bir açıklamada* son derece yalın bir biçimde ifade etti. Diğer şeylerin yanı sıra bu açıklamada TKP/ML Hareketi, TİKB ve TDKP birleşilebilecek güçler olarak ilan edildi. Grupçuluğun, sahte ve lafzi ayrılıkların vb. üstüne gidildi.

TKİH, birlik sorununu "sembol şahsiyetler"in (kendilerini "sembol şahsiyet" olarak kabul edenler aslında şahsiyetsizliğin sembolüydüler) anlaşması olayına indirgenemeyeceğini ve farklı ilkelerin harmanlanamayacığını savundu. Adı geçen gruplar arasında ortak özelliklerin yanı sıra ciddi ideolojik, örgütsel ayrılıkların bulunduğunu da belirtti. Ne var ki, bu ayrılıklar sabırlı, istekli ve ciddi bir mücadele sonucunda giderilebilecek ayrılıklardır. Önemli olan, grupçu önyargılara, alışkanlıklara, kolaycılığa, cesaretsizliğe teslim olmadan güçlü bir politik güç olma, komünist bir parti kurma doğrultusunda çaba sarfetmekti.

Birlik sorununun aciliyeti karşısında yapılanların son derece yetersiz olduğunu söylemeye gerek bile yoktur. Yapılanların bizim için bütün anlamı, sadece birliği samimi olarak istediğimizin açığa vurulmasından ibarettir. Halbuki bugün bu gibi bir isteğe sahip olmak yeterli değildir. Birlik doğrultusunda pratik adımlar atmamız gerekir.

Birlik isteğimize karşın neden elle tutulur başarılar kazanamadık? Bunun, bizden ve muhataplarımızdan (TKP/ML Hareketi, TİKB, TDKP) kaynaklanan bir dizi nedeni vardı. Her şeyden önce bu çağrının söz konusu gruplar tarafından ne ölçüde dikkate alınacağı tartışmalıydı. Hatta bu çağrının darkafalılık, grupçu önyargılar, küçük burjuva gelenekler, kibirlilik ve narsizm duvarlarına çarpıp hedefe ulaşmadan kaybolup gitmesi mümkündü. Son iki yıl konuyla ilgili kaygılarımızın tamamen yersiz olduğuna dair güçlü emarelerin çıkmasını sağlamadıysa

*Zorunlu bir açıklama

da, TKP/ML Hareketi geçen Temmuz ayında topladığı 3. Genel Konferansı'nda aldığı bir kararla TKİH, TİKB ve TDKP'ye birlik çağrısı yaptı. Keza aynı günlerde TDKP'den kopup TDKİH'i kuran bir grup devrimci, TDKP'ye isabetli eleştiriler yöneltmenin yanı sıra benzer bir birlik çağrısı yayınladı.

Elbette bunlar son derece sevindirici gelişmelerdi. Ancak yapılması gerekenler yapılanlardan çok fazladır.

TKİH son iki yılını, daha çok örgütlenmesini genişletme ve sağlamlaştırma, Türkiye'nin toplumsal maddi gerçeğinin tahlili temelinde programatik düşüncelerini gözden geçirme, bunlara her yönüyle tam bir kesinlik ve açıklık kazandırma, yeni bir program oluşturma, ideolojik birliğini pekiştirme çabalarıyla geçirdi. Bu her bakımdan gerekli olan bir şeydi. Bunlar yapılmadan komünistlerin birliği doğrultusundaki çalışmada aktif olmak imkansızdı.

Bazılarının yaptığı gibi hatıraları canlandırarak grup ruhunu güçlendirmeye çalışmıyoruz. 15 yıllık örgütüz, fakat üyelerimizin boyunlarında ağır bir zincir gibi asılı duran ve zihinlerine adeta kilit vuran tabularımız, mucidi şehit düştüğü için kutsallık kazanan ve kendimizi ömür boyunca savunmak zorunda hissettiğimiz ham ve eklektik düşüncelerimiz yoktur. Çalışıyor, inceliyor, tartışıyor ve karar alıyoruz. Bugünkü faaliyetimizin hiçbir alanda grupçuluğu körüklemeye hizmet etmediğini, ölçülerimizin her alanda devrimci ve parti ruhuna uygun olduğunu, kariyerizm, bürokratizm, sekterizm, küçük burjuva bireyciliği ve keyfiliğe karşı verilen mücadelede örgütümüzün ciddi mesafeler katettiğini söyleyebiliriz. Hatalarımızı açığa vurmakta ve düzeltmekte, her şeyi Marksist-Leninist bilimin projektörleri altında ameliyat masasına yatırmakta tereddüt göstermedik. Bizi bir arada tutmaya hizmet eden nedir? Bunlar Marksist bir örgütte olması gerekenlerden farklı mıdırlar? Bilimin ışığından kıskançlıkla koruyup grupçuluğun, egosentrizmin, darkafalılığın o karanlık dehlizlerinde sakladığımız herhangi bir tabumuz var mı?

Bu ve benzer soruları cesaretle kendisine yönelten ve yine bunlara açıklıkla cevap verebilen bir örgüt, komünistlerin birliğini gerçekleştirme yönünde şimdilik kayda değer başarılar elde etmemiş gözükse de, birlik için oldukça sağlam bir zemin yaratmıştır.

Birlik çağrısı yapan gruplarla bu doğrultuda pratik adımların

atılması şimdi daha mümkün ve yakındır. Komünist sorumluluk bilinciyle hareket edecek olan taraflar Türkiye komünist hareketine itilim sağlayacak ve moral üstünlük kazandıracak birlik faaliyetinin tüm gereklerini yerine getirmekte zaman yitirmeyeceklerdir.

Birlik arzusunun sadece bir "arzu" olarak kalmasının burjuvazi ve onun çeşitli renklerdeki uşaklarının çıkarlarına hizmet edeceği muhakkaktır. Bu çalışmanın sekteye uğratılmasından herkes kendisine bir ders çıkartır veya pay biçer. Kimin ne diyeceğini şimdiden tam olarak söyleyemeyiz. Ancak birlik kelimesinin telaffuzundan bile nefret eden kariyerist, hilebaz, küçük burjuva grup şeflerinin çevrelerindeki insanlara uzak görüşlü liderler havasında söyleyecekleri şunlardır: "Biz çok önceden bugünü görmüş ve bu gibi girişimlerden uzak durulmasını salık vermiştik. Türkiye'de en çok konuşulan iki şey, demokrasi ve birliktir. Ancak ikisinin de yalnızca sözü edilir, gerçekleştirilemez..."

Politik iktidarı bir mucize eseri ele geçirme durumunda, salt devleti yönetmek için dahi diğer devrimci gruplara ihtiyacı olan grupların gülünç kibirliliğini, küçük burjuva alışkanlıkların gücünü vb. yenebilecek miyiz? TKİH, TKP/ML Hareketi, TDKİH buna hazır olduklarını söylediler.

TİKB ve TDKP'ye gelince : TİKB'nin kendine hayran grupların başında geldiği herkesin bildiği bir şeydir. TİKB, Türkiye'de direniş geleneğinin kendisi tarafından başlatıldığını iddia edecek kadar inkarcı ve narsist bir zihniyete sahiptir. TİKB gücünü abartmakta ve diğerlerini küçümsemekte de emsalsizdir. Hatta "en tutarlı" görünebilmek için diğer gruplara en ucuz karaçalmalar yapmaktan da çekinmemektedir. Bu grubun birlik sorunundan anladığı, "dürüst dinamik devrimciler"i çatısı altında toplanmaya çağırmaktır. TİKB bu ve daha burada saymadığımız pek çok benzer hastalığını yenebilir mi? Bunu önümüzdeki günler gösterecektir...

TDKP, en olumsuz tutumunda ayak direyen grup olma özelliğini korumaya devam ediyor. Kibirlilik, övünme hiçbir grubun hakkı sayılmaz ama TDKP'nin hiç hakkı sayılmaz. Yalnızca büyük sözler sarfetme, küçük burjuva gürültücülük, bürokratizm, sağcı reformcu çizgi, Leninist parti anlayışından çok uzak örgütsel yapı özellikle 12 Eylül Darbesi'ni takip eden

günlerde hızlı bir biçimde iflas etmişken, teslimiyetçiliğin ve tasfiyeciliğin damgasını vurduğu 8 yıl gibi uzun bir aradan sonra tekrar ortaya çıkan hayaletler önünde diz çökmeyi, cisimsiz gölgeleri mürşit olarak benimsemeyi TDKP'lilerden beklemiyoruz. Çürüyene karşı en küçük bir hoşgörü devrimci faaliyeti felç eder. Bunu ikinci hatta üçüncü kez denemek ise ağır bir suçtur. Yaşanan bunca tecrübeden sonra hâlâ TDKP'nin gerçek bir parti olup olmadığını tartışmak bile gereksizdir. Kaldı ki "biricik partimiz" tiradlarının tekrar, üstelik çok daha aristokratça yükseltilmeye başladığını görüyoruz. Bunlar ne gibi bir iddia adına öne sürülürse sürülsün sonuçta tam bir umutsuzluk ifadesinden başka bir şey değildir. Battıkça sesini yükselten adamın canhıraş çığlıkları gibi...

Halbuki TDKP'li devrimcilerin bu kadar umutsuz olmalarına hiç gerek yoktur. Sık sık generallerin yerini acemi erler alsa da devrimci hareket kendisine uygun gerçek liderler yaratmakta zorluk çekmeyecektir. Yapılması gereken, THKO aristokrasisinin sultasına, onların oportünist uzlaşma çabalarına, Marksizm-Leninizme yönelmeyi engelleme düşüncesiyle patlakları onarılmaya çalışılan "bütünlüklü çizgi"nin zihinlere kilit vuran, bilimsel şüpheciliğe bile hayat hakkı tanımayan kasvetli egemenliğine —söylemeye gerek yok ki TDKP'lilerin pratiğe ışık tutan Marksist teoriye ihtiyaçları vardır, yoksa işe yaramaz eklektik ve sağcı düşünceleri içerdikleri halde, sırf eski TDKP yöneticileri tarafından yazıldığı için yanlarında taşımak zorunda kaldıkları bir çuval dergiye değil— suni ayrılık yaratma çabalarına, en yakınındakine en çok düşmanlık körüklemeyi zorunlu kılan küçük burjuva kariyerist unsurların egemenliğine son vermek olmalıdır.

Biz Marksist-Leninist bir örgüt ve program çerçevesinde bugün bir kaç grup şeklinde bölünmüş komünistlerin birleşmesini tamamen olanaklı ve zorunlu görüyoruz. Marksist-Leninist bir program ve örgüt etrafında birliği sağlamak esas olduğuna göre diğer bütün ayrımlar önemsiz sayılmasa bile birliğin önünde engel değildir.

Birlik isteğinde kararlı olduğumuz için bunu isteyen diğer grupların söz konusu çağrılarını sevinçle karşıladık. Bu arada soruna hiç ilgi göstermeyen gruplara ilişkin düşüncelerimizi çok özet olarak açıklamaya çalıştık. Yılların alışkanlıkları üze-

rinde hiç olmazsa bir ölçüde düşünülmesini istedik. Bunun üzerinde düşünmeyi dahi beceremeyenlerin birlik çağrımızdan hareketle, bizim gruplarının hastalıkları ve tortularıyla uzlaşmayı göze alan saf diller olmadığımızı bilmelerinde fayda vardır. Kimsenin, bulunmaz Hint kumaşı olduğu şeklinde bir vehme kapılmaya hakkı yoktur.

Tek başına yürümekte aciz veya umutsuz değiliz. Fakat komünistlerin geniş birliğini gerçekleştirmek için grup sınırlarını aşmakta son derece samimi ve kararlıyız.

Eylül 1989

BİRLİK SORUNU, GELİŞMELER VE TKİH

Komünistlerin birliği yolunda somut adımların atıldığı bir süreçteyiz. Gelinen noktada gelişmeleri kısaca hatırlatmak ve tutumumuza yön veren ilkeleri bir kez daha ortaya koymak bir gereklilik haline geldi. Bunun, okuyucuya daha derli toplu bilgi vermenin ötesinde, süregelen tartışmalar bakımından da yararlı olacağı inancındayız.

Hatırlanacağı gibi, TKİH, TKP/ML Hareketi ve TDKİH arasında yapılan görüşme ve tartışmaların ilk elle tutulur sonucu kamuoyuna yapılan "ortak açıklama" oldu. 1989 Kasımında yapılan "ortak açıklama", üç komünist yapı arasındaki birlik görüşmelerinde alınan mesafenin bir göstergesi olmasının yanı sıra TİKB ve TDKP'ye de bu sürece katılmaları konusunda açık bir çağrıydı. Bu açıklama grupçu alışkanlıklara vurulmuş ilk ortak darbeydi. Çünkü geniş kamuoyu önünde kendi dışındaki bazı örgütleri komünist olarak niteleyen ve birliğe çağıran açıklamalar Türkiye'deki devrimci gündeme çok yabancıdır. Devrimci ve komünist kaygılar yerine deyim uygunsa "tarikatçı" kaygılar her zaman daha ağır basmıştır. Bazı örgütlerde grupçuluk öylesine anormalliklere yol açmıştır ki, en yakınındakine en fazla düşman olma bunların başlıca özellikleri haline gelmiştir. Bu gerçekler göz önünde tutulduğunda "ortak açıklama"nın önemi daha iyi kavranabilir. Bu adımın hemen ardından üç örgüt arasında "Birlik Planına Dair Öneriler" tartışıldı. Mer-

kez Komitemizin konuyla ilgili olarak sunduğu planda diğer şeylerin yanı sıra esas olarak iki noktaya dikkat çekiliyordu:

1) Birlik geleceğin değil günümüzün sorunudur. O yüzden ufuksuz görüşmeler, sonu gelmez tartışmalar vb. şeylerle vakit öldürülmemeli, somut ve sonuç alıcı bir hat izlenmelidir. Bunun için bir yandan ayrılık noktaları üzerine tartışma yürütülürken, diğer yandan mevcut program taslaklarını bire indirecek bir program taslağı üzerinde çalışılmalıdır.

Bu görevleri yerine getirmek amacıyla bir komisyon kurulmalıdır.

2) TİKB ve TDKP'nin bu sürece katılmaları ve çalışmalarda yer almaları için gerekli tüm çabalar gösterilmelidir. Ancak sonuç alınamıyorsa sürecin sonunda üç örgüt arasında birliğe gidilmelidir.

Üç komünist örgüt arasında birliğin sağlandığı koşullarda TİKB ve TDKP'ye karşı tutum sorunu bu iki örgütün o aşamadaki tavırlarına göre belirlenmelidir. Böyle bir noktada "çizgi yakınlığı" birlik konusunda tek belirleyici unsur olma özelliğini kaybeder, belirleyici unsurlardan biri haline gelir. Yanı sıra küçük burjuva karaktere sahip olan anti-birlikçi tutum, değerlendirmenin önemli ölçütlerinden biri olarak gündeme girer.

Nesnel koşullardan kaynaklanan gayri iradi aksamalar sonrası, nihayet Mart 1990'da KBEK'in kuruluşuyla birlik çalışmaları yeni bir aşamaya ulaştı. KBEK'in kuruluşu hem üç örgütün bu konudaki samimiyet ve ciddiyetini ortaya koydu, hem de tartışmaların yolunu açtı. Şimdi birlik ve ayrılık yanlarımızı ortaya koymak, yoldaşça bir zeminde ilkeli tartışmalara girişmek için yeni ve önü kapatılmaz bir yol açılmıştır. TİKB ve TDKP bu süreçte yer alma gibi bir görevle karşı karşıyadırlar. Bu konuda sorumlu davranıp davranmayacakları gelecekteki ilişkilerimiz açısından önemlidir.

1975'den Günümüze Örgütümüzün Soruna Bakışı

Birlik sorunu bakımından Türkiye, sanırız en verimsiz ülkelerin başında gelir. Dahası, bölünmeler ülkesi ünvanını elinde tutması da yüksek bir ihtimaldir. Ciddi bir ideolojik-politik yanı bulunmayan çok sayıda bölünme bırakalım bir örgüt olmayı,

dar bir arkadaş çevresi olan güçlerin Türkiye çapında siyasete soyunması, teorik ayrılıkların örgütsel bölünmelerin ardından gelişi, kendi grubunun olumsuzluklarını bile başka grupların olumluluklarından üstün görme, kör bir düşmanlık '80 öncesi döneme damgasını vuran olgulardır. Bu sarsıcı tablonun sonucudur ki devrimci bir yanı bulunmayan, zorlama sebeplerle farklı gruplardan devrimciler zaman zaman birbirlerine silahlı saldırılarda bulunmuşlar, yaygın bir deyişle "sol içi çatışmalar" gündemde yer tutmuştur. Yine aynı olguların ürünü olarak çok yazılıp çizildiği halde, faşizme karşı ciddi, kalıcı eylem birlikleri sağlanamamıştır. Suni ayrılıklar yaratma, duvarlar örme, bir alanda güçlü olduğunu hissedenlerin o alanda çalışan diğer devrimci grupların politik faaliyetini engellemeye çalışması vb. tutumlar hatırlardadır.

Sorunu özel olarak örgütümüz bakımından ele alalım: TKİH 1975'den günümüze değin başka gruplardan herhangi bir devrimcinin ölümüne yol açmamış az sayıdaki örgütün başında gelir. Devrimci gördüğü grupların politik çalışmalarını engelleme biçimindeki tutumlar da örgütümüz bakımından geçerli değildir. Ancak '80'e değin faşizme karşı eylem birlikleri bakımından başarılı bir sınav verdiği söylenemez. Bu konuda devrimciler arasındaki yaygın hatayı paylaşmıştır. Yine cuntaya değin benzer ideolojik-pratik evrim yaşadığı gruplarla örgütsel birlik konusunda —başarısız '77 girişimi dışta tutulursa— olumlu bir rol oynayamamış, grupçuluğun beslediği sekterlikle hareket etmiştir. Ayrılıkları abartma, benzerlikleri ve ayrılıkları yok sayma yanlış tutumu örgütümüze de egemen olmuştur. "Üç dünya teorisi"nin reddedilmediği dönemde PDA'nın birlik içinde görülmesi örgütümüzün bir başka hatasıdır.

THKP-C/ML adının terkedilerek TKİH adının benimsendiği I. Genel Toplantı (Mayıs 1984) sonrası süreçte örgütümüzün bakış açısında yeni çizgiler ortaya çıkmıştır. Henüz sekterlik bütünüyle aşılamamış olsa bile, "dışımızdaki gruplara karşı tutumumuz" konusunda geçmişe yönelik olarak yapılan değerlendirmeler, ulaşılan olgunluk derecesinin açık göstergesi durumundadır. Yine aynı süreçte ifade bulan "faşizme karşı gerçekten mücadele edenlerle eylem birliği" yapma, dahası "devrimin meselelerini görüşmeye hazır olma" tutumları ve grupçuluğa yöneltilen köklü eleştiriler gelişmenin yönünü ifade

etme bakımından önemli unsurlardır.

TKİH, '87 sonundan itibaren komünistlerin örgütsel birliği sorununda yeni ve köklü bir adım attı. Tasfiyecilikle malul, mülteci-troçkist "bir yönetici"nin(!) yalanlarını ve anti-marksist "tez"lerini teşhire hizmet etmesi amacıyla yayınlanan "Zorunlu Bir Açıklama" başlıklı broşürdeki birlik sorunuyla ilgili bölümde TKP/ML Hareketi, TİKB ve TDKP'yi birleşi'ebilecek güçler olarak ilan etti.* Bu, Türkiye'de ilkti ve örgütümüz son derece açık bir tutum takınmıştı. Birlik konusunda samimi olan ve bunu komünist sorumluluğun bir gereği sayan örgütümüz, soruna tekrar tekrar dikkat çekti. İdeolojik ve pratik evrimleri, genel çizgileri dikkate alındığında dışımızdaki bu üç grubun da komünist olarak nitelenmesi gerektiğini kamuoyu önünde ortaya koymakta tereddüt etmedi. Bir noktadan sonra tarikatçılığa benzemeye başlayan grupçulukla açıkça alay etti, bunun izlerinin saflarından silinmesi için çok yönlü bir çaba harcadı. Önyargıyı değil nesnel gerçeği, yapay ayrılıkları değil, genel planda da olsa ortak olunan noktaları öne çıkardı. Ve bu tutumda ısrarlı oldu. Bütün bunlar örgütümüzün komünistlerin birliğine özel bir önem verdiğinin açık kanıtlarıdır.

Öte yandan TKİH, komünistlerin birliğinin ilkeli temeller üzerinde yükselmesini olmazsa olmaz bir koşul olarak savundu. Pragmatizmden uzak durma, açıklık, komünist olmayan hiçbir görüş ve anlayışla uzlaşmama, grupçuluğu, sahteliği, suni duvar örme çabalarını acımasızca teşhir, örgütümüzün politikasına yön veren başlıca unsurlardır. Ne teori ve pratiğiyle geçmişin üzerine sünger çekmek ne de uzlaşmaz ilkeleri harmanlamak gibi oportünist bir tutumun kabul edilemeyeceği daha 1987'de "Zorunlu Bir Açıklama"da açıkça ortaya konmuştu. TKİH bu hattını terketmeyecektir.

Örgütümüzün Üslubuna Yönelik Eleştiriler Üzerine

TKP/ML Hareketi'nin örgütümüzü yanlış bir üslup kullanmakla eleştirdiği biliniyor. Bu yerinde olmayan eleştiri TİKB

*Haklarındaki temel eleştirilere rağmen, "Bunlara Leninist Kanadı da dahil edebiliriz" şeklinde yaklaşım ise fazlasıyla iyi niyetli olmanın bedeli olan bir hataydı.

ve TDKP'ye yönelik üslubumuz üzerine yapılıyor.

TKİH'in üslubu sert olabilir. Bu doğaldır. Çünkü örgütümüz hiçbir alanda diplomasiyi bir yöntem olarak benimsemiyor. Birleşilebilecek güçler ne alıngan çocuklardır ne de ürkütülmemesi gereken kuşlar. TKİH, ne hiçbir komünist gruba böyle yaklaşmayı, ne de herhangi bir komünist grubun bu şekildeki bir yaklaşamına muhatap olmayı kabul eder. Örgütümüzün yöntemi eleştirel devrimcidir. Leninist yöntemdir bu; temelinde bir yandan eleştiri adına haksız, gerçek dışı suçlamalarda bulunmama, küçük düşürme vb. niyetleri taşımama veya objektif olarak böyle bir duruma düşmeme, diğer yandan hataları gizlememe, sulandırmama, şu ya da bu şekilde geçiştirmeme vb. unsurlar yatar.

Örgütümüz 1982 sonlarından itibaren bu yöntemi titizlikle uygulamıştır. 1984 I.Genel Toplantı Kararları'nı okuyan her insan bunu görebilir. Yayın yaşamına 1988'de başlayan Proletaryanın Yolu'ndaki çeşitli yazıları okuyanlar bunu kolayca anlayabilirler. TİKB ve TDKP'ye hangi dille konuşuluyorsa, örgütümüzün kendine karşı kullandığı dil de odur. Kısacası, burada anti-birlikçi tutumlara duyulan tepkiden kaynaklanan bir hata söz konusu değildir. Tersine bilinçli bir üslup mevcuttur. Bir başka ifadeyle, tercih edilen gerçeklerin açık, yalın, dolaysız bir dille ifadesi, altedilmesi en acil olan hastalıkların, olumsuzlukların öncelikle vurgulanmasıdır.

Eğer TDKP daha sert, daha çok yönlü eleştiriliyorsa bunun sebebi TKİH'in bu gruba karşı hasmane bir yaklaşım içinde olması değildir. TKİH böylesi çocuklukları çoktan aşmıştır. Örgütümüzün "sert" bulunan eleştirilerine kaynaklık eden şey, TDKP'nin bir yandan ağır günahlarını örtbas etme, öte yandan dışındaki komünist gruplara karşı düşmanca tutumlar benimseme tavrıdır. Böylesi çabalara karşı söylenmesi gereken söyleniyor. Olgunun kendisi dehşetli olduğu için sözcüklerde ifade bulan görüntü de "sert" oluyor. Gerçekleri gizleyerek, yumuşatarak nereye varılabilir? Çürümeye, sahteliğe karşı "kibarca" davranılarak hangi sağlıklı sonuca ulaşılabilir.

İstenen şey ilkeli birlik değil midir?

O halde kendi başına program birliği hiçbir şey ifade etmez. Örneğin geçmişin değerlendirilmesi, cunta sonrası ortaya çıkan olgulara, yani tasfiyecilik, mültecilik, polis önünde diz çökme

vb. tutumlara karşı tavır, günümüzde örgütlenme ve mücadele tarzına yaklaşım gibi sorunlar asgarisinden teorik yakınlık kadar önemlidir.

Bunlara katılıyor muyuz? O halde 8 yıl süren tasfiyeciliğini, önderliğinin ezici çoğunluğunun polis önünde diz çöküşünü, neredeyse gelenekselleştirdiği mülteciliğini "unutan" bir TDKP'ye bunlar (diplomasiye prim vermeksizin) hatırlatılmak zorundadır. İddia ettiği gibi, 12 Eylül sonrası devrim ve sosyalizm onurunu koruma şerefinin kendisinde bulunmadığı, bu konuda bırakın tek başına olmayı orta sıralarda bile yer alamayacağı açıkça gösterilmelidir. Dünyadaki bazı Marksist-Leninist partilerle (çeşitli gerçeklerin tahrif edilmesi temelinde) olan ilişkilerini hâlâ bir reklam aracı olarak kullanmasının ne berbat, ne sahte bir şey olduğu ortaya konmalıdır. Bunlar yapılmadan birlik yolunda sağlam adımlar atmak hayal olur. Çünkü yukarıda saydığımız olgularla uzlaşmak imkansızdır. TKİH bunu 1987'den bu yana defalarca vurguladı.

TDKP bu kabul edilemez olumsuzluklarını, çürümüş yanlarını açıkça ortaya koymak, bunlardan sorumlu olanlara karşı ilkeli bir tavır takınmak, içeriği boşaltılmamış bir özeleştiri yapmak yerine, devrimcileri şaşkınlığa uğratan bir yol izliyor. Geçmişini olduğundan farklı gösterme, reklamcılık, abartmacılık, birlik düşüncesi aleyhine (el altından) kampanya, komünistler hakkında düşmanlık yayma vb. unsurlar onun temel özellikleri arasında önemli bir yer tutuyor. Bunları görmezlikten gelmek, ya da önemli derecede yumuşatmak birlik çabalarının önünü kesmek olur. Çünkü yukarıdaki olumsuzluklarını korudukça TDKP'nin anti-birlikçi tutumunda zerrece bir değişiklik beklememek gerekir. Ve elbette hiçbir komünist grubun TDKP ile uzlaşmasını da!

Yaşadığımız benzer ideolojik-politik evrim, temel teorik tezlerde bugün daha fazla ortaklık bulunduğu vb. gerçekler sabırlı ve inatçı tarzda ortaya konulacaktır elbette. Ancak açık olan şudur: TDKP bu ortak evrimi, mevcut teorik yakınlıkları çok iyi bilmektedir. Onun tutumu buna rağmendir! Bu da tümüyle küçük burjuva abartmacılığında, reklamcılığında ve inkarcılığında ifade bulmaktadır. O halde bunlarla hesaplaşma acil ve zorunludur.

TDKP önderliği yaşanan onca gerçeğe, onca serinkanlı dü-

şünme fırsatına rağmen anti-birlikçiliğin baş sözcülüğüne soyunuyorsa, mutlaka koparılıp atılması gereken çürümüşlükleri koruma tutumunda ayak diriyorsa yapılması gereken, TDKP'li devrimcileri uyarmak ve bazı gerçeklere yeniden dikkatlerini çekmektir. Bu, bir örgütün iç yaşama müdahele ya da grupçu bir tutum olarak algılanabilir mi? Hayır. Çünkü gerçekleştirilmeye çalışılan şey, yüce birlik davasıdır. Komünizm ufkuyla hareket eden gerçek bir proletarya partisine doğru yürüyüştür. Burada grupçuluğun ve ona ilişkin hiçbir kaygının yeri ve yaşam hakkı yoktur.

Keza, TİKB'ye yönelik üslup da aynı mantığın ve ruhun ifadesidir. TİKB kendini beğenmişlik, kibirlilik, başkalarının olumluluklarını ikinci dereceden görme şeklinde bir tutum içindeyse bunu açıklıkla ortaya koymak gerekir. Çünkü bu yaklaşım hem birliğin önünde engeldir hem de bazı gerçeklerin inkarını ifade eder. Buna kayıtsız kalınabilir mi? Ya da "diplomatik bir lisan" kullanılarak dolaylı tarzda dile getirme şeklinde bir yöntem izlenebilir mi? Hayır.

TKİH birliğin samimi savunucusudur. Sırası geldiğinde bu konuda bayrağı tek başına yükseltmekte de tereddüt etmemiştir. Üç grubu komünist ilan ederken bu grupların "gerici tutumlarında ısrar etmeleri halinde acaba ne olur, acaba olumsuz bir duruma mı düşeriz?" diye kaygılanmamıştır.

Açıktır ki birliğin temel bir gereklilik sayıyoruz. Bu konuda sabırlı ve inatçı bir mücadele yürütmeye hazır ve kararlıyız. Bu uğurda yapılacak hiçbir şeyi fedakarlık saymıyoruz. Çünkü bunu komünist sorumluluğun yüklediği doğal bir görev olarak kavrıyoruz. Başka ülkelerdeki komünistlerin birlik girişimlerine ve başarılarına övgüler düzüp, sıra yaşadıkları ülkeye geldiğinde korkunç gericileşenlere, "yeter bunca sahtelik" demeyi hem hak, hem görev sayıyoruz. Sözün büyüsü sınav anında ortaya çıkmalıdır. O ünlü halk deyişiyle "ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz".

Eleştirel devrimci yöntem terkedilmeden, diplomasiye, suni yaklaşım ya da yumuşama gösterilerine prim verilmeden yürünmelidir. Birbirini komünist gören grupların mensupları birbirlerine "yoldaş" diye seslenirken rahat, tereddütsüz ve coşkulu olmalıdır. Hiçbir şey kuru ve cansız bir hale getirilmemelidir. O halde her şeyi açıkça ve zamanında ortaya koymalıyız.

Kısacası, birlik her bakımdan daha nitelikli bir yapı ortaya çıkarmalıdır. Yoksa aritmetik toplam gibi topal bir olguyla karşılaşırız. Bunu da kabul edilebilir bir yanı bulunmadığı açıktır.

TKP/ML Hareketi örgütümüzü yanlış ve sekter bir üslup kullanmakla eleştirirken, yukarıda vurguladığımız pek çok gerçeğe gözünü kapıyor. Alabildiğine liberal, "sevimsiz olguları" görmezlikten gelen bir yol tutuyor. Oysa bu tutum zıddını doğurmaya çok uygundur. İlkesiz hoşgörüler kolayca ilkesiz düşmanlıklara dönüşebilir. Soyut umutlar telafisi zor bir düş kırıklıkları haline gelebilir. Diplomasi, içtenliği ciddi biçimde yaralayabilir. TKİH bu yolun birliğe hizmet etmeyeceği düşüncesindedir.

Zor bir süreçteyiz. 15 yılın tozlarını silkelemeye çalışıyoruz. Biliyoruz ki, alışkanlık gücü korkunç bir güçtür. Bu gücü yok etmek için büyük bir kararlılık ve sabır gerekiyor. Yerleşik olanı sarsmak, önyargıyı, kuşkuyu, mezhepçi yaklaşımları yerin yedi kat dibine gömmek gerekiyor. Elbette bu kolay olmayacaktır. Fakat yine biliyoruz ki, "komünistlerin zaptedemeyeceği hiçbir kale yoktur". Yeter ki adına layık komünistler olalım.

TKİH, kendine ve diğer örgütlere karşı Leninist eleştirel devrimci yöntemi kullanmayı sürdürecektir. Bu yöntem her komünist örgütün kendini sağlamlaştırması için zorunlu olduğu gibi, ilkeli bir birlik için de zorunludur.

Mayıs 1990

HANGİ YOLU SEÇECEĞİZ

Mao Zedung'un, Marksizm-Leninizmin geliştiricisi sayıldığı, onun teorisinin örgütsel, görüş ve pratiklere önemli ölçüde damgasını vurduğu —İ.Kaypakkaya özgülünde tümüyle baskın olduğu— bir süreci tartışıyoruz: '72-79 dönemi.

TKP/ML Hareketi'nden yoldaşlar bu dönemi ele alırken, "bu yol doğruydu, sorun bu yolda hangi adımların atılacağıdır" bakış açısından hareket ediyorlar. Yani onlara göre '72-79 esası itibarıyla doğru, fakat bazı yanılgıları da taşıyan, görevin bu yanılgılardan arınmak olduğu bir süreçtir.

TKİH ise '72-79 dönemini, "kusurları bulunan, fakat özü bakımından doğru bir dönem" olarak değerlendirmenin yanlış olduğunu ve bu düşüncelerin oportünist bir yöntemin ürünü olduğunu savunuyor. Çünkü, ortada en uç noktada bir Mao savunucusu, Maoculuğun teori, pratik ve programlara önemli ölçüde damgasını vurduğu gerçekleri var. Dolayısıyla '72-79 süreci ele alındığında bir yol ayrımına geliniyor ve "hangi yolu seçeceğiz" sorusunu yanıtlama zorunluluğu doğuyor.

Biz burada, genel olarak '72-79 dönemini ele almak yerine, özel olarak İ.Kaypakkaya'nın hangi ideolojik hatta yürüdüğü üzerinde duracağız. Çünkü TKP/ML Hareketi'nin daha sonraki sürece dair değerlendirmesine temel oluşturan yöntem bu noktadan daha net görülebilir.

Öncelikle şunu belirtmeliyiz: İbrahim Kaypakkaya'nın, ya da '72 TKP/ML'sinin ideolojik konumu TKİH bakımından on beş yıl önce karara bağlanmış bir sorunu oluşturur. Bunca yıl sonra, hele de Mao Zedung Düşüncesi'yle kesin bir hesaplaşma dönemi sonrası, '72 TKP/ML'sinin nitcliğini yeniden TKİH'in tartışma gündemine sokmak kendi başına gereksiz bir iş olurdu.

Bu açıdan, meseleyi ele alışımızın yalnızca birlik yolundaki çabaların bugünkü ihtiyaçlarından kaynaklandığını belirtmek gerekiyor.

Bu yazıda genel bir Kaypakkaya eleştirisi yerine, daha çok TKP/ML Hareketi'nin dayanak yaptığı bazı noktaların açığa kavuşturulması amaçlanacak. Bu da, esas olarak, İ.Kaypakkaya'nın teori ve pratiğinin sergilenmesi yoluyla yapılacaktır. Söz konusu yöntemi kullanmamızın nedeni, nesnel gerçeği tahlilde, ifadelendirmede her komünistin aynı noktada buluşacağına olan güvenimizdir. Keza, gerçeğin eğilip bükülmesi, ya da tahlilde Leninist yöntemden açıkça uzaklaşılması halinde, buna karşı ortak bir komünist itiraz yükseleceğine inanıyoruz.

İbrahim Kaypakkaya'da Asıl Olan Nedir?

TKP/ML Hareketi'ne göre, komünist hareketin M.Suphi'lerden sonraki ikinci doğuş tarihi 1972'dir. Bu onur İ.Kaypakkaya ve dönemin TKP/ML'sine aittir. Bunu reddetmek inkarcılık ve tasfiyeciliktir.

TKP/ML Hareketi, bu iddiasını ispatlamak için şöyle bir teori kuruyor: İ.Kaypakkaya'da aslolan Marksist-Leninist teorik temeldir, bu teorik temelin üzerinde epeyce yabancı yükselmişse bile bu doğaldır, çünkü sorun "doğuş koşulları" ile ilgilidir ve üstelik hatalar ikincil bir yer tutar.

Konuyla ilgili olarak söylenenler şunlar:

"TİİKP program tartışmaları Marksist-Leninist muhalefetin temellerini güçlendirdi; ayrılığın teorik temellerini netleştirdi. Emperyalizm, devlet ve devrim, iktidar, proletaryanın tarihsel rolü, devrim ve demokratik halk iktidarında hegemonyası, sosyalist devrime geçiş, devrimci demokrasiyle sosyalist demokrasi arasındaki farklar, Sovyet tipi devlet, proletarya diktatörlüğünün Marksist-Leninist savunusu, Marksist-Leninist muhalefetin teorik temeli oldu.

"Bu teorik temele bağlı olarak, sonal amaç olarak komünizmi aldı, demokratik devrime, proletaryanın sosyalizme geçerken yapması gereken geçici devrimci bir görev olarak baktı. ***Bu teorik temel Marksist-Leninist***

muhalefetin esas özelliğidir. Bunun yanında, muhalefet PDA'nın Maocu görüşlerini terkedemedi, öngördüğü program taslağını aşamadı; Maoculuğun sol ve radikal etkilerini ülke devriminin ilk adımına ilişkin görüşlerde belirgin olarak sürdürdü. Bu etkiler ülkenin sosyo-ekonomik yapısının yarı-feodal çözümlemesinden başlanarak halk savaşı stratejisinin öngörülmesinde, Çin devrimi deneylerinin mekanik yorumunda, orta burjuvazinin sol kanadıyla stratejik ittifak öneren vb. yaklaşımlarında somutlaşıyordu.

*"Mao Zedung'u Marksizm-Leninizmin klasiklerinden biri olarak görmesi ve saydığımız konulardaki MZD'ci etkiler, muhalefetin **ideolojik hattında Maocu etkiyi oluşturuyordu, ama niteliğini belirleyen bu değildi.***

Marksist-Leninist muhalefetin TKP/ML olarak örgütlenmesi bu teorik, politik, örgütsel hat üzerinde gerçekleşir.

Maoculuğun etkileri doğuş koşullarıyla ilgiliydi.

1920'ler nasıl ki, TKP'ye derin bir enternasyonalizm ve proleter sosyalist içerik kazandırıcı koşulları sunduysa, 60'ların koşulları da, komünist hareketin teorik-pratik ve örgütsel hattında halkçı Maocu etkileri aşmadan doğuşunu koşullandırmıştır." (siyahlar bize ait)

Bu bakış açısına temel oluşturan yöntemin niteliğini daha sonra ele alacağız. Öncelikle İ.Kaypakkaya'nın "teorik-politik ve örgütsel hattında" belirleyici olanın Leninizm mi, yoksa Maoculuk mu olduğu üzerinde duralım.

İ.Kaypakkaya'nın, Mao Zedung'u, Marksizm-Leninizmin geliştiricisi olarak gördüğü herkesin malumu. Ve yine '72 TKP/ML'sinin **eylemine damgasını vuran teorinin** Mao Zedung Düşüncesi olduğu çıplak bir gerçek.

Buna rağmen, TKP/ML Hareketi'ne göre, İ.Kaypakkaya "proletaryanın tarihsel rolü, devrim ve demokratik halk iktidarında hegemonyası, sosyalist devrime geçiş" konularında Marksist-Leninist bir "teorik temel"e sahiptir. Aslolan budur.

Yoldaşlar bunu neye dayandırıyorlar? İ.Kaypakkaya'nın, PDA'nın program taslağı tartışmaları sırasında söylediği bazı sözlere veya yaptığı bir-iki alıntıya.

Bir partinin/örgütün niteliğini belirleyen unsurun, onun eyleminin muhtevası olduğu TKP/ML Hareketi ile ortak düşüncemiz olsa gerek.

Şimdi burada sormak gerekiyor; İ.Kaypakkaya, o tartışmalar sırasında söylediği bazı genel doğrulara bağlı kalmış mıdır? Somut sorunlar konusunda o düşünceleri mi esas almıştır? Ve üstelik söyledikleri onlardan mı ibarettir? Eylemin muhtevası onlarla mı eşitlenmektedir?

Biz, bu sorulara, tereddütsüz biçimde, hayır diyoruz. TKP/ML Hareketi'nden yoldaşlar ise bu soruları yanıtlamak yerine, "doğuş koşulları" veya "şartlar teorisi"yle izahat arıyorlar. İşte onların anti-Leninist yöntemi burada başlıyor.

İ.Kaypakkaya'nın, PDA'yı eleştirirken söylediği şu sözleri aktaralım:

"Devlet teorisi üzerinde durmadan gevezelik eden Şafak revizyonistlerinin, sıra pratik bir meselenin çözümüne gelince, nasıl sınıflar üstü devlet teorisine sarıldıklarını görüyorsunuz." (İ.K., Bütün Yazılar,I, s.135)

Demek ki bir genel doğrunun ifadesi veya o yönlü alıntılara başvurulması tayin edici olmuyor. Bu **herkesin** üzerinde anlaşabileceği bir gerçek. Oysa İ.Kaypakkaya sorununa gelindiğinde TKP/ML Hareketi bu ortak gerçekten hızla uzaklaşıyor.

Açıktır ki, "proletaryanın tarihsel rolü", devrim ve demokratik halk iktidarında hegemonyası, sosyalist devrime geçiş" konularında Marksist-Leninist teorik temel üzerinde yükselen bir parti için devrime proletaryanın önderlik edeceği vb. gerçekler asla pazarlık konusu yapılamaz. Çünkü devrime hangi sınıfın önderlik edeceği, hangi sınıfın temel alınacağı Marksistler için subjektif tercih sorunu değildir. Bu, ancak kapitalist toplumun diyalektik materyalist incelenişiyle belirlenebilir. Yaptığı inceleme sonucu, Marx, bu gücün proletarya olduğunu görmüş ve teorisini bu temel gerçeğin üzerine kurmuştur. Dolayısıyla devrimde proletaryanın önderliği ülkeden ülkeye veya zamandan zamana değişebilir bir olgu değildir. Bir Marksist için bu, belirleyici olan ilke sorunlarından biridir.

Konuyla ilgili gerçekleri uzun uzadıya sergilemeye gerek yok. Çünkü tartışmaya taraf olan tüm kesimler için bunlar ortak gerçeklerdir.

O halde, İ.Kaypakkaya'nın sorunla ilgili olarak neler savunduğuna, hangi ideolojik zeminde hareket ettiğine bakalım.

Şöyle diyor İ.K.:

"Köylülüğün temel güç olmasının anlamı şudur: demokratik halk devrimi özünde bir köylü devrimidir. Feodalizme ve emperyalizme karşı mücadelenin bel kemiğini, insan gücü kaynağını esas olarak köylüler teşkil eder. Demokratik halk devriminde proletarya esas olarak köylülere dayanmalıdır. ***Köylülüğün temel güç olması sorunu, Mao Zedung yoldaşın demokratik halk devrimi teorisinin en önemli unsurlarından biridir.*** *Bu meseleyi kavramadan feodalizme ve emperyalizme karşı mücadelede zafere ulaşmak imkansızdır. Böyle önemli bir konuda bizim burjuva bayların tutumu nedir? Onlar, önce* ***proletaryanın temel güç olduğu safsatasını*** *yaydılar.* (sba, age, s.312-313)

"Devrimin temel gücünün ***işçi sınıfı ve köylüler*** *(vurgu İ.K.) olduğunu ileri sürerek* ***Türkiye'nin özel durumu üzerine şarlatanlık ettiler*** *ve böylece demokratik devrimin özünü kavramadıklarını gösterdiler.* ***Bu orta yolcu tezlerin*** *(...)* (sba, age, s.225).

"Şimdi revizyonizmin başı olan kişiye göre proletarya partisinde işçiler mutlak çoğunlukta olmalıdır. Bu fikir devrimin temel gücü meselesiyle doğrudan doğruya ilgilidir. ***Devrimin temel gücünün köylüler olduğu yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerde,*** *proletarya partisinde kaçınılmaz olarak köylüler çoğunluğu teşkil ederler. Bunu reddetmek gerçekte devrimin temel gücünün köylüler olduğunu reddetmektir."* (sba, age, s. 313)

Alıntıları uzatmak gereksiz. Düşünceler açık. İki noktayı işaretleyelim:

a) Yarı-sömürge, yarı-feordal ülkelerde bırakalım proletaryanın devrimin fiili önderi olmasını, onun temel güçlerden biri olarak önerilmesi bile kabul edilemez. Temel güç olan köylülüğün yanına işçi sınıfını da önermeye kalkarsanız "Türkiye'nin özel durumu üzerine şarlatanlık" etmiş olursunuz.

b) Halk savaşı stratejisi gereğince de işçiler ancak köylüler tarafından kurtarılabilirler. Şehirlerin kırlardan kuşatılıp kurta-

rılması tek geçerli yöntemdir. (age, s.308-313)

Peki, TKP/ML Hareketi'ne göre, yukarıda aldığımız görüşleriyle İ.Kaypakkaya'nın yaptığı "hata" nedir? Şöyle deniyor:

"Devrimde sınıfların mevzilenmesine ilişkin başlıca hatalı Maocu görüşlerden biri; demokratik devrimde yalnız başına köylülüğü temel güç olarak alması, işçi sınıfı ve kent küçük burjuvazisini demokratik devrimin temel gücü görmemesiydi."

Bu vahim bir değerlendirmedir. Çünkü soruna yaklaşımda komünist ölçülerden uzaktır. Marksist-Leninistler için İ.Kaypakkaya'nın "hata"sından öte **çizdiği yön farkı** ilk dikkati çeken unsur olmalı, bu öne çıkarılmalıydı. İbrahim Kaypakkaya'nın çizgisindeki asıl farklılık, onun "yalnız başına köylülüğü temel güç olarak alması, işçi sınıfı ve kent küçük burjuvazisini demokratik devrimin temel gücü görmemesi" değil, proletaryayı devrimin ve komünist hareketin faaliyetinin merkezine koyamamasıdır. Bu düpedüz hangi yolda yürüyeceğimizi belirleyen bir farktır. Ve ne yazık ki, TKP/ML Hareketi'nden yoldaşlar bunun üzerinden ısrarla atlamaktadır. Onların eleştirilerinde Kaypakkaya'ya bu temelde bir itiraz bulunmuyor. Tersine, '72 TKP/ML'sini Marksist-Leninist bir konumda göstermektedirler.

Gerçeği bir başka noktadan daha görebilmek için İ.Kaypakkaya'yı incelemeyi sürdürelim. Köylüleri devrimin fiili önderi olarak gören Kaypakkaya, kadroların öncelikle hangi alanda görevlendirileceği sorununu da bu temel görüşlerine bağlı olarak ele almış ve buna göre bir çizgi belirlemiştir. Konuyla ilgili olarak söyledikleri şunlardır:

"Acil görevlerimiz şundan ibaret olmalıdır: Kuvvetli bir kitle temeline, kendine yeterli ekonomik kaynaklara ve askeri harekata elverişli bir araziye sahip ***önemli kırlık bölgeler seçilmeli, en değerli profesyonel partili kadrolar, bunların en çoğu bu bölgelere seferber edilmelidir****. Bu bölgelerde örgütlenmede kavranacak halka ta başından silahlı mücadele örgütlerinin, yani gerilla birimlerinin teşkili olmalıdır. (...)* ***Şehirlerdeki ileri işçiler ve önder kadrolar*** *(işe yaramayan, müstereddit, kendisi öndere muhtaç, ayak bağı olan geri ve tecrübesiz unsurlar değil)* ***bunların büyük çoğunluğu köylük bölgelere, köylülerin silahlı mücadelesini örgütlemeye gönderil-***

melidir. Hareketin her türlü imkanları bu yolda seferber edilmelidir. (sba, s.257)

"Oysa halk savaşına hazırlanmanın tek yolu vardı: O da ***önder kadroların önemli bir kısmını köylük bölgelere göndermek,*** *köylüleri silahlı mücadele için gerilla örgütleri içinde teşkilatlamak, illegal örgütlenmenin ve faaliyetin diğer bütün biçimlerini ve her türlü legal faaliyeti köylük bölgelerdeki silahlı mücadeleye tabi kılmak."* (sba, age, s.222)

Görüldüğü gibi, kadro istihdamında da bir ters akıntı egemen. Önder kadroların görevi proletaryanın örgütlenmesi için şehirde faaliyet değil, köylülerin gerilla birimlerinde örgütlenmesi için kırda faaliyet. İmkanlar ve çalışmalar sosyalizmle işçi sınıfı hareketini birleştirmek için değil, köylülerin silahlı mücadelesini örgütlemek için seferber edilmelidir. Tüm diğer çalışmalar buna tabi kılınmalıdır.

Marksizm-Leninizmin abc'sini bilen ve Kaypakkaya'nın tezlerini objektif bir gözle inceleyen her insan, onun yukarıdaki düşüncelerinin açık biçimde küçük burjuva devrimciliğine tekabül ettiğini görüp söylcyebilir. Bu tezlerin düpedüz Mao Zedung Düşüncesi'nde ifade bulduğunu veya onun eseri olduğunu ortaya koyabilir.

Biz, TKP/ML Hareketi'nden yoldaşların Marksizm-Leninizmin abc'sini bildiklerinden eminiz. Demek ki, onların sorunu, İ.Kaypakkaya değerlendirmesinde objektiflikten hızla uzaklaşmaları, bir başka deyişle bu konuda Marksist ölçütler yerine oportünist ölçütleri benimsemeleridir. Ki bu, sıradan bir yanlışa değil, Maoculuğun, Marksizm-Leninizm olarak sunulması gibi temel bir yanlışa, kabul edilemez bir duruma yol açıyor.

Şimdi tayin edici bir ikinci sorunu, parti sorununu ele alabiliriz.

Bu sorunun tartışılmaz bir önem taşıdığı ve komünist bir işçi partisinin sosyalizmle işçi sınıfı hareketinin birliğini ifade ettiği vb. gerçekler TKİH ve TKP/ML Hareketi'nin ortak teorik temelidir. O yüzden Marksist-Leninistler için partiden ne anlaşılması gerektiği ve onun nasıl bir önem taşıdığı üzerine onlarca alıntıya ve çokça söze gerek duymuyoruz.

Ne var ki, İ.Kaypakkaya'nın konuyla ilgili konumu ele alındığında, TKİH ile TKP/ML Hareketi arasındaki bu ortak temelin adeta buharlaştığına tanık oluyoruz.

Bu garip durumun açığa kavuşturulması için önce TKP/ML Hareketi'nin değerlendirmesini, ardından da Kaypakkaya'nın kavrayışını ortaya koyalım.

TKP/ML Hareketi'nden yoldaşlara göre: "İ.Kaypakkaya proletarya partisi ve temel özelliklerini doğru kavramış; oportünizm ve revizyonizmden arınmış, hiziplerin varlığıyla bağdaşmayan Marksist-Leninist teoriyle silahlanmış demokratik merkeziyetçilik ilkesine göre işleyen ***Leninist parti öğretisini savundu.***

Komünist partisinin*, işçi sınıfının öncü müfrezesi,* ***işçi sınıfının partisi olduğunu, köylü partisi asla olmadığını****; işçi ve köylü adlandırılmasıyla komünist partisinin tarif edilemeyeceğini, işçi-köylü partisi fikrinin proletaryanın bilincini bulandırma olduğunu söylemiştir, açık ve nettir bu konuda.*

Ancak bunlar yanında, Maoculuğun güçlü etkileri nedeniyle, proletarya partisinin ülkemiz kırlarında kırsal alanı esas alan bir çalışma içinde ve silahlı mücadele sürecinde oluşturulacağı sonuçlarına gitti. Komünist partisinin işçi sınıfı hareketiyle komünist hareketin birliği olduğu şeklindeki Leninist anlayışı kavrayamadı." (sba)

Görüldüğü gibi yöntem aynıdır. Parti üzerine bazı genel sözler temel olarak sunulmuş, konuyla ilgili pratik ve ona yön veren teori ise ikincil bir yan, kavrayışsızlıktan doğan bir hata olarak nitelenmiştir.

Bir paragraf önce Kaypakkaya'nın, "*komünist partisinin (...) işçi sınıfının partisi olduğunu, köylü partisi asla olmadığını*" söylediğini öne çıkaracaksınız, bunu "teorik temel" ilan edeceksiniz, hemen ardından "*komünist partisinin, işçi sınıfı hareketiyle komünist hareketin birliği olduğu şeklindeki Leninist anlayışı kavrayamadı*" deyip bunun, doğuş koşullarında mazur görülmesi gereken tali bir hata olduğunu söyleyeceksiniz. Bu çok garip, çok vahim bir değerlendirmedir. Bu bakış açısında Marksist bir yan yoktur.

Halbuki bu kadar zorlamaya, gerçeği bunca eğip bükmeye

gerek yok. Çünkü Kaypakkaya'nın bu konuda söyledikleri de son derece açık ve anlaşılırdır. Ki bunlar onun eyleminde de ifade bulmuştur.

Kısaca özetleyelim:

"*Köylük bölgelerdeki faaliyet esas, şehirlerdeki faaliyet talidir.* (age., s.241)

"*Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdeki proletarya partisinde kaçınılmaz olarak köylüler çoğunluğu teşkil ederler.* (age, s. 313)

"*Parti ve ordu silahlı mücadele içinde inşa edilmelidir.* (age, s.301)

"(...) *Şehirlerdeki ileri işçiler ve önder kadrolar (...) bunların büyük çoğunluğu köylülük bölgelere, köylülerin silahlı mücadelesini örgütlemeye gönderilmelidir.* (...) (age, s.257)

"(...) *İllegal örgütlenmenin ve faaliyetin diğer bütün biçimlerini ve her türlü legal faaliyeti köylülük bölgelerdeki silahlı mücadeleye tabi kılmak.*" (age, s.222)

İlk olarak şunu soralım: Nasıl olur da, kırlarda inşa edilecek ve köylülerin çoğunluğunu oluşturacakları bir parti anlayışını savunan ve bu düşünceye yüzde yüz bağlı bir pratik sergileyen İ.Kaypakkaya'nın, parti konusunda "Leninist bir teorik temel" üzerinde bulunduğu iddia edilebilir?

İkinci olarak, herkes düşünmelidir, İ.Kaypakkaya'nın yukarıdaki teori ve hareket planıyla proletarya partisi yaratılabilir mi? Daha doğrusu bu temellerde kurulacak bir parti proletarya partisi olabilir mi? Herhalde hiçbir Leninist buna evet diyemez.

Yukarıdaki düşünceleri açıkça ortaya koyuyor ki, İ.Kaypakkaya, parti sorununda Maocu konumdadır. Onun eylemine yön veren teori Mao Zedung Düşüncesi'dir.

TKP/ML Hareketi'nden yoldaşlara göre ise; "*Maocu halk savaşı stratejisini **savunmanın vardırıldığı bu nokta** İ.Kaypakkaya'yı parti konusunda **Maocu yönde sapmaya** götürmüştür.*" (sba)

Yani, Kaypakkaya esasta Leninist parti öğretisini savundu, fakat halk savaşı stratajesini uç bir noktaya kadar götürdüğü için parti konusunda Maocu yönde bir sapmaya da gitti! İşte yukarıda aktardığımız İ.Kaypakkaya'nın düşünceleri, işte TKP/ML Hareketi'nin değerlendirmesi. İkisi arasında bir ilişki kur-

maya kalktığınızda ancak alakasız diyebilirsiniz.

Ve ortadaki alakasızlık, tutarsızlık tümüyle TKP/ML Hareketi'ne aittir. İ.Kaypakkaya'yı savunmak uğruna Maoculuğa sapmanın ürünüdür. Maoculuğu Marksizm olarak sunma biçimindeki nafile çabanın kaçınılmaz sonucudur.

Artık belirli sonuçları vurgulamak gerekiyor:

1) Proletaryayı devrimin fiili önderi olarak görmeyen, bu nedenle de ona yönelik faaliyeti kırdaki çalışmayı güçlendirmeye hizmet edecek ikincil bir iş sayan; devrimin merkezindeki sınıfı devrimin temel güçlerinden biri olarak dahi kabul etmeyen; kadro istihdamını tümüyle bu görüşlere göre düzenleyen bir teorik-pratik hattın anti-Marksist olduğu apaçıktır.

2) Proletarya partisinin kırlarda ve silahlı mücadele içinde kurulacağı, onun çoğunluğunu kaçınılmaz olarak köylülerin oluşturacağı üzerine kurulu teorinin Leninizmle uzak-yakın bir ilişkisinin bulunmadığı açıktır.

3) Söz konusu görüşlerin TKP/ML Hareketi'nden yoldaşların iddia ettikleri gibi Maoculuktan etkilenme olarak sunulması tamamen yanlış ve aldatıcıdır. Bu teorik hattıyla İ.Kaypakkaya Maoculuktan etkilenme konumunda değil düpedüz Maocudur.

4) İ.Kaypakkaya'nın bu düşünceleri, onun Türkiye'ye dair yanılgısı da değildir. Çünkü o, bunları Mao Zedung Düşüncesi'nin asli unsurları olarak tüm yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler için geçerli görmekte, zorunlu saymaktadır. Ki herkesin bildiği gibi '72 TKP/ML'sinin eylemine bu teori damgasını vurmuştur.

Şimdi sormak gerekiyor; nasıl oluyor da bu teorik-politik ve örgütsel bakımdan Maocu hatta bulunan Kaypakkaya, "proletaryanın tarihsel rolü, devrim ve demokratik halk iktidarında hegemonyası, sosyalist devrime geçiş" konularında Marksist-Leninist bir konumda oluyor.

Proletaryayı devrimin fiili öncüsü, dahası, temel güçlerinden biri olarak bile kabul etmeyeceksiniz, onun içindeki çalışmayı ikincil sayacak ve bu işle kadrolar içinde "işe yaramayan, müteredditi, kendisi öndere muhtaç, ayak bağı olan geri ve tecrübesiz unsurlar"ı görevlendireceksiniz, partiyi kırlarda inşa edecek ve çoğunluğu köylülerin oluşturmasını olmazsa olmaz koşul olarak sunacaksınız ve eyleminiz tümüyle bu temel üzerinde yükselecek, böylece "proletaryanın devrim demokratik halk iktidarında

hegemonyasını" güvenceye almış olacaksınız!... Peki neden? Konuyla ilgili olarak Lenin'den bir alıntı yaptığınız veya bir-iki genel doğru söylediniz diye! Bu imkansız bir şey yoldaşlar, imkansız. Yukarıdaki savunuda Marksizm-Leninizmin zerresi yok. Onun çok kaba bir tahrifi var. Hem de çok kaba!...

Eğer baştan itibaren ortaya koyduğumuz düşüncelerine rağmen bir örgüt Marksist-Leninist olabiliyorsa, küçük burjuva devrimciliğinin temel ölçütleri nelerdir?

Bu noktadan sonra tartışmayı sınırlayacak ve İ.Kaypakkaya'nın, "ideolojik-politik ve pratik hattına" dair belirli gerçekleri kısaca ve onun sözleriyle ortaya koymakla yetineceğiz. Çünkü önemli olan gerçeğin görülmek istenmesi veya istenmemesidir. Mesele burada düğümleniyor.

Program Sorunu:

İ.Kaypakkaya'nın, PDA program taslağına yönelttiği eleştirilere rağmen daha farklı bir program ortaya koymadığı veya savunmadığı biliniyor. TKP/ML Hareketi'nin deyişiyle ise, "PDA'nın Maocu görüşlerini terkedemedi, öngördüğü program taslağını aşamadı."

Kurulacak İktidarın Bileşimi Sorunu:

"Bugün hakim sınıflar kimlerdir? Büyük komprador burjuvazi ve toprak ağaları. Bunlar demokratik halk devrimiyle "hakim" mevzilerinden alaşağı edildiği zaman hakim sınıflar kimler olacaktır? Esas itibarıyla işçi sınıfı ve köylüler, şehir küçük burjuvazisi, milli burjuvazinin devrimci kanadı." (age, s.335)

Görüldüğü gibi, İ.Kaypakkaya'nın devrimci iktidarın bileşimine dair formülasyonu da tümüyle Mao'ya aittir. Ve Kaypakkaya bunu mantıksal sonuçlarına vardırarak, sözlerini şöyle sürdürüyor:

"Açıktır ki demokratik halk iktidarının hakim sınıfları arasındaki çelişme, artık eski anlamındaki hakim sınıflar içindeki çelişmeden tamamen farklıdır ve devrimci halkın

kendi içindeki, 'halk içindeki' antagonist olmayan ve barışçı metodlarla çözülebilen çelişmedir." (age, s.335)

İ.Kaypakkaya'nın sosyalist devrime geçiş sorununa ilişkin kavrayışı budur ve bu tümüyle Mao Zedung Düşüncesi'nde ifade bulmaktadır.

İttifaklar Sorunu:

İ.Kaypakkaya'nın "milli burjuvazinin devrimci kanadıyla" stratejik ittifakı öngördüğü, dahası, iktidar ortağı olarak ilan ettiği bu sınıfla proletarya arasındaki çelişkinin sosyalizme geçişte bile "halk arasındaki çelişme" olarak kalacağını savunduğunu gördük. Kaypakkaya, "bir veya bir kaç bölgede kızıl siyasi iktidar kurulması" koşuluna bağlı olarak genel anlamda "milli burjuvaziyle" ittifakı olanaklı görmektedir.

"Bir veya bir kaç bölgede kızıl siyası iktidar doğmadan niçin milli burjuvaziyle ittifak mümkün olmaz? Çünkü daha önce milli burjuvazi proletaryanın önderliğini kabul etmeyecektir; kendi uzlaşıcı, teslimiyetçi, halk kitlelerini asla devrime ve kurtuluşa götürmeyecek olan reformist çizgisini inatla, ısrarla sürdürecektir. Proletarya burjuvazi ile ittifak istemediği için değil, burjuvazi böyle bir ittifaka yanaşmayacağı için ittifak mümkün olmayacaktır. Bu apaçık bir şey değil midir? (vurgu İ.Kaypakkaya, age, s.323)

Çelişmeler Sorunu:

İ.Kaypakkaya'nın çelişmeler sorununda tümüyle Maocu bir konumda olduğu TKP/ML Hareketi'nin de kabul ettiği bir gerçektir. Bu yüzden, Kaypakkaya'nın soruna dair onlarca cümlesini aktarmak gereksiz.

Devrimin Özü Sorunu:

"Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdeki özü toprak devrimi olan demokratik devrim." (age, s.36)

"Ülkemizin bugünkü şartlarında özü toprak devrimi

olan demokratik halk devrimi."

Açıktır ki devrime dair diğer sorunlarda olduğu gibi bu konuda da Kaypakkaya'nın bütün yaptığı,Mao Zedung Düşüncesini aktarmak ve onu Türkiye bakımından savunmaktır.

İ. Kaypakkaya'nın çağ tahlili "*emperyalizmin toptan çöküşe ve sosyalizmin dünya çapında zafere ilerlediği çağdayız*" şeklindedir. (age. sf. 53) Bilindiği gibi bu tez, ÇKP'nin 9. Kongre'sinde kabul edilen fakat Troçkist olduğu ve Lenin'in çağa dair tahlillerinin gerekliliğini koruduğu gerekçesiyle 10. Kongre'de reddettiği tezdir.

Mücadele Biçimleri Sorunu

İ. Kaypakkaya'ya göre Türkiye'de "silahlı mücadele esas, diğer mücadele biçimleri talidir." (age. s.241)

O'nun silahlı mücadeleye yüklediği misyon şöyledir:

"Silahlı mücadele, barışçı propaganda ve eğitim çalışmalarından yüz kez, bin kez daha etkili olacaktır." (age. s.276) "Silahlı mücadelenin kitlelerin bilinçlenmesinde barışçı propaganda ve eğitim çalışmasından daha çok etkili olacağı." "Diğer yandan, köylük bölgelerdeki faaliyetimizin muhtevası ve biçimi Şafak revizyonizminden ayrıldığımızdan beri değişmiştir. "Barışçı" propaganda ve ajitasyonun yerini silahlı mücadele biçimleri, **silahlı propaganda ve ajitasyon** metodları almıştır." (sba.age,s.18)

Kaypakkaya, "şimdi işçi sınıfımızın ve yoksul köylülerimizin büyük çoğunluğu, kurtuluşlarının ancak silahlı mücadeleyle olacağını kavramış durumdadır." (age. s.267 şeklindeki aşırı subjektif "tahlil"leri yanı sıra tümüyle maceracı, "sol" bir mücadele anlayışına sahiptir.

Daha fazla uzatmak gereksiz.

Görüldüğü gibi İ. Kaypakkaya'nın eylemine yön veren teorik cephanelik tümüyle Mao Zedung Düşüncesi'dir. Tüm temel sorunlarda '72 TKP/ML'sine kılavuzluk şerefi Mao Zedung Düşüncesine aittir.Hiçbir çabanın bu gerçeği değiştiremeyeceği ortadadır. Farklı iddiaları yalnızca ve yalnızca **bu alanda** Marksist-Leninist konumundan uzaklaşmaya hizmet edecektir.

TKP/ML Hareketi'nin Yöntemi Üzerine

TKP/ML Hareketi'nin, İ. Kaypakkaya sorununu ele alış yönteminin Leninist olmadığını en başta belirtmiştik. Bunun üzerinde de kısaca durmak gerekiyor.

"İ. Kaypakkaya sorununda" dedik, çünkü, yoldaşların Leninist yöntemin "yalnızca söze, programa değil fakat eyleme de bakmak" biçimindeki ilkesini kabul ettiklerini biliyoruz. Ki başkaca değerlendirmelerinde buna uygun hareket etmektedirler.

Şu sözler TKP/ML Hareketine aittir:

*"Teoride proleterya diktatörlüğünü öngören, kabul eden, yani proletarya diktatörlüğüne uygun bir siyaset izleyen, **pratikte (propaganda, ajitasyon, örgütlenme) buna uygun davranan kişi, grup, örgüt, parti vb. komünisttir. Söz ile eylem, teori ile pratik arasında uyum olmalıdır.** Yani proletarya diktatörlüğünün kabulü sözde kalmamalıdır."* (sba)

Bu düşüncelere tümüyle katılıyoruz.

Leninist yöntemin bu ilkesi nedeniyledir ki, örneğin 26 TKP'sini Marksist-Leninist olarak değil, sağ oportünist-şoven bir parti olarak niteliyoruz. Bilindiği gibi TKP'nin 1926 programı komünist bir programdır, ve bu programın maddelerinden biri de Kürt ulusunun kendi devletini kurabilme hakkını öngörür. Halbuki TKP, eyleminde tümüyle sağ oportünist ve şoven bir konumdadır. Ve onun niteliğini belirleyen de budur.

Örnekleri çoğaltmak gereksiz. Tartıştığımız konuya dönelim.

TKP/ML Hareketi, İ. Kaypakkaya sorununda bu yöntemden vazgeçiyor ve salt "söz"ü esas alıyor. İ. Kaypakkaya'nın Lenin'den yaptığı birkaç aktarmayı veya bunlara dayalı olarak ortaya koyduğu bazı genellemeleri her şey haline getiriyor. Yani Leninist yöntemi baş aşağı dikiyor!

Örneğin, Kaypakkaya asıl olarak, kırdaki çalışmayı, köylülüğün fiili önderliğini savunmuş, köylülerle birleşmeye ve onların çoğunluğunu oluşturacağı bir parti kurmaya çalışmıştır, eyleminin muhtevası budur. TKP/ML Hareketi bunun ikincil bir hata olduğunu savunuyor ve Kaypakkaya'nın bir tartışma sırasında

söylediği bazı sözleri esas alarak, proletaryanın rolü ve devrimdeki hegemonyası, parti, geçiş sorunu vb. noktalarında Marksist-Leninist bir teorik temel üzerinde yükseldiği için komünist olduğu sonucuna varıyor. Bunu kabul etmeyenleri de inkarcı-tasfiyeci olarak mahkum ediyor! İyi ama, hani nerede kaldı "eylem ile teori arasında uyum olmalıdır" kavrayışı!

TKP/ML Hareketi'nin yönteminin anti-Leninistliği yoruma gerek bırakmayacak denli aşikardır.

TKP/ML Hareketi salt bu yöntemi kullanmakla da kalmıyor, aynı zamanda İ. Kaypakkaya'nın "hata"larını hafifletme uğruna liberal bir konuma düşüyor. Bu birincisi "doğru koşulları" teorisinde, ikincisi tayin edici olanı tali olarak ilan etmelerinde görülüyor.

İ. Kaypakkaya'nın "teorik temel"i olarak ilan edilen bazı genellemeler yalnızca onun pratiğinde anlamsızlaşmakla kalmıyor, fakat daha da ilginç olanı, zaten başkaca tezleriyle de inkar ediliyorlar. İ. Kaypakkaya'nın Türkiye'ye dair tez ve yorumlarının her sözcüğü o genellemelerin inkarıdır. İşte bu gerçek, TKP/ML Hareketi'nden yoldaşları çok güç durumda bırakıyor. Onlar da bu güçlüğü konuyla ilgili tutumlarını liberalleştirerek aşmaya çalışıyorlar!

Örnekleyelim: Şöyle diyor TKP/ML Hareketi: "Devrimde sınıfların mevzilenmesine ilişkin başlıca hatalı görüşlerinden biri; demokratik devrimde yalnız başına köylülüğü temel güç olarak alması, işçi sınıfını ve kent küçük burjuvazisini demokratik devrimin temel gücü görmemesiydi."

Kuşkusuz İ. Kaypakkaya'nın böyle bir "hata"sı da vardır. Fakat asıl "hata"sı bu mudur? Onun asıl "hata"sı proletaryanın devrimdeki fiili önderliğini savunmamış ve buna uygun bir siyaset izlememiş olması değil midir? Temel hatası budur. Ancak bunun altı çizildiğinde, Kaypakkaya'nın "teorik temel"i olarak ilan edilen sözlerin boşluğu, bu sözlerin hiçbir şeyi ifade etmediği açığa çıkacaktır. Bu nedenle TKP/ML Hareketi'nden yoldaşlar liberal bir değerlendirmeye katlanmayı tercih ediyorlar!

Yine, İ. Kaypakkaya'nın parti konusundaki "yanılgısı" şöyle izah ediliyor:

"Maocu halk savaşı teorisini savunmanın vardırıldığı bu nokta İ. Kaypakkaya'yı parti konusunda Maocu yön-

de sapmaya götürmüştür." (sba)

Yine aynı tablo. Oysa açıktır ki, Maocu halk savaşı stratejisini savunuyorsanız, onu bir yere **vardırmadan** da parti konusunda savunacağınız görüşler İ. Kaypakkaya'nın ortaya koyduğu düşüncelerdir. Çünkü halk savaşı teorisi küçük burjuva devrimciliğinin siyasal çizgilerinden biridir. Onun esas içeriği askeri değil, siyasaldır. O stratejiyi savunmak demek, köylüleri esas almak, onlarla birleşmek ve çoğunluğunu onların oluşturacağı bir parti kurmak, kırlardan şehirleri kurtarmak için harekete geçmek demektir. Dolayısıyla, "bu düşünceyi savunmanın **vardırıldığı nokta**" değerlendirmesi belki Kaypakkaya savunusunda "bir işe yarayabilir" ancak, insanı o ölçüde de Leninist bakış açısından uzaklaştırır.

Örneğin, milli burjuvazinin sol kanadını iktidar ortağı olarak ilan etme temel hatası, "ama pratikte milli burjuvazinin her kanadına karşı devrimci militan bir tutum içinde oldu" türünden savunmalarla yumuşatılmaya, önemsizleştirilmeye çalışılıyor vb.!

Görüldüğü gibi TKP/ML Hareketi düpedüz liberal bir konuma düşüyor. Maocu revizyonist görüşlere karşı hoşgörüyü öğütleme misyonunu üstleniyor. Yoldaşların her şeyi izah ettikleri "hata" kavramı o kadar geniş ve masum ki onun içine her türlü küçük burjuva oportünizmini doldurup kurtuluyorsunuz.

Kaypakkaya savunusu uğruna ortaya atılan bir diğer tez de "doğuş koşulları" teorisidir.

Aslında bu, örgütümüz için çok da yabancı olmayan bir düşüncedir. 1984'te, tasfiyeci bayımız, üç dünya ve Mao Zedung Düşüncesi'nin savunulduğu dönemleri aynı gerekçeyle Marksist-Leninist ilan etmeye kalkmış, ancak 1984 I. Genel Toplantısı bu oportünist yöntemi ve düşünceleri mahkum ederek reddetmişti.

Konuyu bu kez de TKP/ML Hareketi ile tartışma zorunluluğu doğdu.

"Maoculuğun etkileri doğuş koşullarıyla ilgiliydi" diyor yoldaşlar.

Yazımızın başından beri bir çok kanıtıyla gösterdiğimiz gibi, Maoculuk Kaypakkaya'nın teori ve eyleminde bir "etki" değil, asli bir unsurdur. Bunun üzerinde yeterince durulduğu için geçi-

yoruz. Sorunun diğer yüzüne bakabilmek için önce TKP/ML Hareketi'nin konuyla ilgili düşüncesini aktaralım.

"Komünist hareket, evriminin hangi aşamasında olursa olsun komünistlik olgusu ve bu olgunun denek taşı aynıdır, değişmez."

Bu bakış açısına katılmamak olanaksız.

Ne var ki, Kaypakkaya sorununa gelindiğinde yoldaşlar bu düşüncelerinden vazgeçiyorlar. "Komünistlik olgusu ve denek taşının" "doğuş koşullarında" farklı olabileceği oportünist düşüncesine sarılıyorlar.

Neydi komünistliğin denek taşı; "proletarya diktatörlüğünün savunulması" ve "pratikte (propaganda, ajitasyon, örgütlenme) buna uygun" davranılması. O halde buna uygun olmayan teori ve programlar "doğuş koşulları" gerekçesiyle mazur gösterilemezler.Çünkü "evriminin hangi aşamasında olursa olsun"komünist olabilmesi için bir örgütün, partinin bu olguya bağlı kalması olmazsa olmaz bir koşuldur.

Şimdi bir kez daha ısrarla hatırlatalım:

İ. Kaypakaya, hangi sınıfla birleşmeye çalışmıştır? Köylülerle.

Biricik temel güç ilan ettiği sınıf hangisidir? Köylülük.

Proletarya partisini nerede inşa etmeye çalışmıştır? Kırlarda.

Parti çoğunluğu konusundaki şartı nedir? Köylü çoğunluğu.

Parti inşasına dair görüşleri Leninist midir? Hayır. "Kırlarda, silahlı mücadele içinde vs."

Sosyalizme geçiş sorununda hangi öğretileri savunmuştur? Milli burjuvazinin sol kanadıyla iktidarı paylaşma ve o iktidar içindeki çelişmeleri antagonist saymama şeklindeki Maocu tezleri.

Bütün bu gerçeklere rağmen nasıl olur da '72 TKP/ML'si "proletarya diktatörlüğüne uygun bir siyaset izleyen, pratikte (propaganda, ajitasyon, örgütlenme) buna uygun davranan"lar komünisttir şartına uygun bulunabilir.

Açıkça görülüyor ki, TKP/ML Hareketi, İ. Kaypakkaya'yı komünist ilan edebilmek uğruna Maoculuğun altedilmesinden sonra oluşturduğu doğru ilkeleri ve bakış açısını inkar ediyor. Bunun yerine oportünist yöntemi geçiriyor.

Kuşkusuz bu, Marksizm-Leninizm adına kabul edilemez bir

durumdur. Ve olay masum bir düşünce ayrılığı derekesine düşürülemez.

Çünkü gerek genel olarak '72-79 dönemi, gerekse de özel olarak İ. Kaypakkaya konusundaki tutumuyla TKP/ML Hareketi, Mao Zedung Düşüncesi'ne karşı verilen mücadeleyi de adeta yok saymakta, gözden düşürmektedir. Uluslararası planda yeni saflaşmalara yol açan ideolojik bir ayrılığı önemsizleştirmekte, öncesiyle sonrası arasında fazlaca bir fark görmemektedir.

Kullandığı oportünist yöntem her zaman tehlikeli sonuçlara yol açabilecek bir önemdedir.

Burada son olarak söyleyeceğimiz şudur:

"Eski kalıntıların ve grup bağlarının temizlenmesinde ve bunların yerine tek bir büyük parti bağının konmasında" (Lenin) kararlı olmalıyız.

Yönteme Farklı Bir Noktadan Bakış

Konuyla ilgili yazımızı alışılagelenden farklı bir "dipnot" ile bitireceğiz. Dipnot diyoruz, çünkü, asıl söyleyeceklerimizi yukarıda belirttik. Burada amaçlanan, her komünistin, TKP/ML Hareketi'nin yöntemine bir de farklı bir açıdan bakmasını sağlamaktır.

TKP/ML Hareketi'nden yoldaşların İ.Kaypakkaya sorununda lafzı her şey haline getirdiklerini, üstelik lafzı da objektiflikten uzak bir tarzda yorumladıklarını gördük.

Bu "dipnot"ta Mahir Çayan'ın "teorik temel"ini ortaya koymaya çalışacağız. Tabii bu "teorik temel" yaklaşımı bizim değil, TKP/ML Hareketi'nindir.

İşçi Sınıfının Rolü

Milli demokratik devrimde "liderlik köylülerle ittifak kurmuş proletaryanındır" (THKP/C Dava Dosyası- Yazılı Belgeler, s. 103)

"Mili demokratik devrim ancak proletaryanın öncülüğü olmadan ne anti-emperyalist savaş başarıya ulaşabilir ne de sosyalizme geçiş mümkün olabilir." (age. s. 107)

Öncü ve işçi sınıfı

*"Milli demokratik devrim mücadelesinin bu evresinde proleter devrimcileri olarak bizlerin **ana görevi** işçi sınıfına sosyalist bilinç götürmek ve işçi kitlelerini öz örgütüne kavuşturmaktır."* (sba, age. s. 135)

Demokratik Devrim-Sosyalist Devrim İlişkisi

*"Demokratik devrimin zaferini temsil eden devrimci iktidarını bir **"düzen örgütü"** değil bir **"savaş örgütü** olarak görmek gerekir."* (vurgu M. Çayan, age. s. 104)

*"Demokratik devrim ile sosyalist devrim arasında bir Çin Seddi yoktur. Stalin'in deyişiyle burjuva demokratik devrimi **bir tek zincirin iki halkası olarak ve bir tek tablo olarak** görmek gerekir."* (vurgu M. Çayan, age. s. 105)

*"Milli demokratik devrim teorisinde işçi sınıfının rolü **artçı** değil **öncü** bir roldür. Milli demokratik devrim mücadelesi sosyalizme geçişin bir hazırlığı olduğu gibi, bir bakıma da işçi sınıfının iktidar mücadelesidir."* (vurgu M. Çayan, age. s. 110)

Parti

"Biz her çeşit anti-Leninist örgütlenmeye karşıyız. Biz düzen örgütünden değil savaş örgütünden yanayız. Savaş örgütü olarak bir parti Leninizmin ilkelerinin temeli üzerinde Leninist örgütlenmeye uygun bir şekilde kurulur." (age. s. 238)

Devrim ve Devrimci Şiddet

"Marksist devrim anlayışı, sürekli kesintisiz bir ihtilal sürecini öngörmektedir. Devrim, halkın devrimci girişimi ile —aşağıdan yukarı— mevcut devlet cihazının parçalanarak politik iktidarının ele geçirilmesi ve bu iktidar ara-

cılığıyla —yukarıdan aşağıya— daha ileri bir üretim düzeninin örgütlenmesidir." (M. Çayan, age. s. 368)

Uzatmayacağız. Şimdi sormak gerekiyor, Mahir Çayan'dan aktardığımız ve çeşitli konuları kapsayacak bir tarzda çoğaltabileceğimiz yukardaki düşünceler Onu Marksist kılar mı? Ki bunlar onun THKP'yi kurma sürecinde Aren-Boran, M. Belli ve PDA'cılara karşı mücadelesindeki "teorik temel"dir. THKP'yi bu teorik temel üzerine kurmuştur vb.... Artık geriye kalan Maocu, Guevaracı sapmalar "doğuş koşulları"yla ilgilidir dememek için de hiçbir "bilimsel engel" olmasa gerek.

Sanırız bu garip labirent TKP/ML Hareketi'nden yoldaşlara aittir ve oradan çıkma görevi onlarındır.

Kasım 1990

MEVCUT AYRILIĞIN PARTİ BİRLİĞİ AÇISINDAN ÖNEMİ YA DA ÖNEMSİZLİĞİ

Ayrılıkların Giderilmesi ve Parti Birliğinin Yaratılması Mücadelesinin Neresindeyiz?

Son iki yılın gündemini işgal eden başlıca konulardan birinin birlik sorunu olmasına karşın, hâlâ başlangıç noktasında olduğumuzu, hatırı sayılır bir yakınlaşmanın sağlanamadığını, ayrılık ve birlik ögelerinin ilk günkü haliyle durduğunu ve daha da kötüsü, şu sıralar başlangıç noktasından da geriye gitme şeklinde bir eğilimin belirdiğini söyleyebiliriz.

Birlik isteğinin karşılıklı olarak ifade edilmesini takiben KBEK'in kurulması ve bir tartışma programının saptanması insanlarda birliğin sağlanacağı doğrultusunda büyük bir umut yarattı. Ne var ki bugün yalnızca bir hayal kırıklığı yaratma tehlikesinden söz edilebilir.

TKP/ML Hareketi'nin KBEK tartışma programını dikkate almaması, daha doğrusu bu programı ihlal etmesi ve grupların geçmişine ilişkin değerlendirmelere girişmesi ve bunun yol açtığı çeşitli olumsuzluklar ve kaygılar nedeniyle birlik çalışmalarıyla ilgili iyimser hava zaten önemli ölçüde sarsılmıştı. Bugün ise bu iyimserliğin tümden kaybolmaya başlaması söz konusudur.

Peki ne oldu da buraya vardık? Tartışmaların sürekli olarak olumsuz biçimde sonuçlanması mı bizi buraya getirdi? Hayır, doğru dürüst herhangi bir tartışma bile yapamadık. Tepetaklak edilmiş KBEK tartışma planını TKP/ML Hareketi'nin yarattığı fiili duruma uydurarak geçmiş sürece ilişkin değerlendirmeleri tartışmaya çalıştık, ama yapamadık. Yapamadık, çünkü TKP/ML Hareketi'nden yoldaşlar bu tartışmaların düşüncelerini değiştereceğine, değiştirebileceğine dair herhangi bir inanca sahip

değillermiş gibi davrandılar.

Tartışmalara herhangi peşin bir hükümle oturulamaz. "Ben ne olursa olsun savunduğum düşünceden vazgeçmem ve karşımdakinin düşüncelerini dikkate almam" diyemezsiniz. Tartışmalardan ve eleştirilerden öğrenmemiz gerekir. Ne yazık ki TKP/ML Hareketi'nden yoldaşlar tartışmalara ve yoldaşça eleştirilere en küçük bir değer vermiyorlar. Bu nedenle, yapılmakta olana "tartışma" demekte zorlanıyoruz. Zorlanma pahasına bir tartışmadan bahsedilse bile bunun, tarafların birbirini doğru dürüst dinlemediği, daha çok kendi tezlerini sunmakla yetindiği, sıradan, yani sonuçlan itibarıyla yararsız olan bir "dernek tartışması"ndan farklı bir yönü olmuyor.

Bize göre tek bir örgüt çatısı altında birleşmek için bir araya gelen komünistlerin yürüteceği tartışmalar yalnızca grupların tezlerini veya düşüncelerini ortaya koymaya hizmet etmemeli, aynı zamanda bu tartışmaların dönüştürücü bir özelliği de olmalıdır.

Söz konusu örgütlerin değişmeden birleşmesi mümkün değildir. Tamamen önemsiz ve lafzi sayılamayacak bir dizi ayrılığın varlığı inkar edilemez. Birliğin ilkeli ve sağlam olması için ayrılıkları asgariye indirmek için mücadele etmek gerekir.

Birleşme süreci dönüştürücü, ideolojik birliğimizi geliştirici ve karşılıklı güveni arttırıcı olmalıdır. Tartışmaların bir ciddiyeti, değeri, ikna ediciliği ve bilimselliği olmalıdır. Tartışmalar her türlü grupçu geriliklerden ve hastalıklardan sıyrılmaya hizmet etmelidir. Gündeme ilk kez bir ayrılık konusu alındı, daha tartışmaya başlamadan TKP/ML Hareketi'nden yoldaşlar bizi "Bu ayrılığa karşın birlik olur. Bu ayrılık birliğin önünde engel değildir." mealinde bir açıklama yapmaya zorladılar. Bu olmayınca, bizi "sözümüzden caymak"la, "yan çizmek"le vb. suçladılar. Bu "tutum değişikliği"nin nedenini ortaya koymakta da gecikmediler. TKİH ve TDKİH'in, TDKP ve TİKB'nin estirdiği anti-birlikçi rüzgarlardan etkilendiğini ileri sürdüler.

Kimseyi tatmin etmeyen temennileri, yoldaşça üsluba dair soyut sözleri ve somut bir hareket planının ortaya çıkmasını sağlayamadan iyimserliklerini ifade eden deklarasyonlardan sonra, ilk kez ciddi bir ayrılık konusunu tartışacağımız bir sırada, yoldaşların tutumu bu oldu. Daha düşüncelerimizi ifade etmeye fırsat bulamamışken, bizden istenen "bu ayrılık giderilme-

se de birlik olur" şeklinde bir açıklamaydı.

O halde tartışmanın anlamı nedir? Tartışmalar ve eleştiriler aracılığıyla birbirimizi etkileme şansına sahip değilsek, neden bir tartışma programı yaptık? Var olan bunca ayrılığı nasıl gideceğiz? Ayrılıklarımızı her seferinde "bu ayrılığı da gideremedik fakat bu birliğin önünde engel değildir" gibi açıklamalarla mı geçiştireceğiz? Geçiştirdik diyelim, ideolojik-siyasi birliğimizi nasıl pekiştireceğiz? Hangi gerekçeye dayanarak grupçuluğu her alanda geride bıraktığımızı söyleyeceğiz?

Yoldaşlar, KBEK'in kuruluş açıklamasında yer alan çeşitli iyimser sözlerle bugünkü pürüzler arasında bir çelişki görüyorlar ve yine bu nedenle bizim sözümüzde durmadığımızı ve antibirlikçi rüzgarlardan etkilenerek tutum değiştirdiğimizi iddia ediyorlar. Örneğin, yoldaşlara göre, tartışmalar öncesinde "geçmiş sürece ait değerlendirme farklılıkları birliğin önünde engel değildir" açıklamasını yaptıktan sonra bu sorundaki ayrıcalığı önemsemek, mevcut anlayışlarını birliğin önünde engel görmek, tutum değiştirmektir.

Gerçekte ise kimseye "biz sizinle mevcut halinizle birleşebiliriz" şeklinde bir söz vermedik. En fazlasından, yoldaşça tartışmalar aracılığıyla mevcut ayrılıkları giderebileceğimiz doğrultusundaki güçlü inancımızın ve devrimci iyimserliğimizin ifadesi olan sözler sarfettik. "Mevcut ayrılıklara karşın doğrudan birleşebiliriz" şeklinde bir anlayışa hiçbir zaman sahip olmadık. Bu ilkesiz, oportünist bir tutum olurdu. Biz birlik sürecinin dönüştürücü ve yakınlaştırıcı olması gerektiğine her zaman dikkat çekmişizdir.

Özellikle geçmiş konusundaki ayrılıkları kolayca giderebileceğimize inanıyorduk. Bu denli bir dirençle (grupçuluk ve oportünizmden oluşuyor) karşılacağımızı beklemiyorduk. "Bu ayrılık önemli değildir" diyorken de, bu ayrılığın kolayca giderilebilir bir şey olduğuna inandığımızı belirtmek istiyorduk.

Bunun bir tutarsızlık alameti sayılması gülünçtür. Madem ayrılıklar bu kadar önemsizdi, neden bir tartışma programı yaptık. Madem sorun yoktu neden hemen birleşmedik. Kısacası, TKP/ML H., bizi, devrimci iyimser sözlerimizden yakalayarak, statükocu, sağlıksız ve geleceği olmayan bir birliğe itmeye çalışıyor.

Grupları grup yapan, her şeyin aynı biçimde varlığını koruması ve yalnızca bir program ve tüzük birliğiyle yetinilmesi durumunda, kadrolarının ruhsal şekillenmesiyle, çalışma tarzıyla, örgütsel yapısıyla, ideolojik-siyasi hattıyla sağlam bir partinin kurulması olanaksız olur. Kurulan yapı parti olarak değil, ancak blok olarak adlandırılabilir. Gruplar sadece belli hedefler için belli kayıtlarla bir araya gelmiş olurlar.

Biz blok kurma önerisine de soğuk bakmıyoruz, bugün zaten fiilen bir blok gibi hareket ediyoruz. TKİH, TKP/ML H. ve TDKİH'in oluşturacağı bir blokun yararsızlığını kimse ileri süremez. Ancak bu söz konusu örgütlerle birleşmek istiyoruz.

Ne var ki, sağlam bir parti birliğini istediğimiz için yoldaşlar tarafından "dar grupçuluk"la, "dar düşünceli olmak"la, "birlik mücadelemizi sabote etmek"le, "sözünde durmamak"la, "yançizmek"le, "TKP/ML Hareketi'ni bölmek istemek"le vb. suçlanıyoruz.

Yoldaşların, yukarıda değindiğimiz kabul edilemez ağır suçlamalarda bulunmasının temelinde birlik politikaları yatmaktadır. Kısacası, bu politika liberal, eklektik, statükocu ve grupçu özellikler taşımaktadır.

Yoldaşlar, grupların grupsal özelliklerini korumakta serbest bırakılması gerektiğini teorileştirirken, özel olarak da en olumsuz, en gerici ve en grupçu yanlarına bütün kuvvetiyle sarılıyorlar, ve sırtından söz konusu kamburu atmasını istediğimiz için bize yukarıda adı geçen ağır saldırılarda bulunuyorlar. Üstelik tam bir masum pozunda. Yoldaşlara göre, onlar hiçbir problem çıkarmış sayılmazlar, problem çıkaran biz oluyoruz. Çünkü onlara göre gelecekte de Maocu İ.Kaypakkaya'yı Türkiye komünist hareketinin "Marksist-Leninist kurucu önderi" ilan etme ve Maoculuk dönemini Marksist-Leninist sayma üzerine yükselen grup psikolojisini muhafaza etme özgürlüğünü tanımak istemiyoruz.

İ.Kaypakkaya ve geçmişi değerlendirme sorununun kendisini ciddi biçimde tartışmadan, konuyla ilgili ayrılıkların parti birliği açısından önemini tartışmaya geçmek aslında ciddi bir tartışmadan kaçmaktır. **Komünist Birlik**'in 2.sayısında İ.Kaypakkaya ve geçmiş sürece ilişkin değerlendirmeler yer almış, 3.sayısında ise TKP/ML Hareketi'nin sorunu parti birliği açısından tartıştığı yazısı yayınlanmıştır.

Açıkça belirtmek gerekir ki, bu gibi ciddiyetsiz ve buram buram grupçu zihniyet kokan "tartışma planı"nı istemeden de olsa onaylamış olduk. Zira bundan sonra yapılacak tartışmaların TKP/ML Hareketi'nden yoldaşlara pek bir etkide bulunamayacağı kanaatine vardık. En geri, en çürük ve en grupçu yanlarını bile muhafazada kararlı gözükmeleri, bizi "o halde herkes söyleyeceğini bir an önce söylesin ve bu işi bir an öncebitirelim" şeklinde tanımlanabilecek bir tutumu benimsemeye zorladı. Yoldaşlar en geri yanlarını bile kıskançlıkla korumak istiyorlar. Onların kimseden bir şey öğrenmeye niyetleri yoktur. Ya onlarla olduğu gibi birleşeceksiniz, ya da onlar sizin birliğe hazır olmadığınızı ve "örtünmüş bir grupçuluk" yaptığınızı ilan edecekler.

"Tartışma"nın birinci safhasını kapatmış bulunuyoruz. Yani İ.Kaypakkaya'ya ve TKP/ML H.'nin 72-79 dönemi Marksist mi değil mi, bunu tartıştık. Kimse kimseyi ikna edemedi. Herkes düşüncesini aynen muhafaza ediyor. Taraflardan birinde tek tük de olsa "acaba düşüncelerimde yanılmış olamaz mıyım?" şeklinde bir anlık tereddüt bile belirmedi. Meğer insanlar, düşüncelerinin sağlamlığından ne çok emin ve yine ne çok katıymışlar.

Şimdi "tartışma"nın ikinci safhasına geçmiş bulunuyoruz. Adı geçen sorunun, bu seferde parti birliği açısından önemi üzerinde durulacaktır.

Bilindiği gibi, KB'nin 3.sayısında TKP/ML Hareketi MK'nın ve yine aynı örgütten bir yoldaşın bu konuyla ilgili yazıları yayınlandı.

İlk konuşmanın bir dezavantaj sayılmaması gerektiğine inanarak, düşüncelerimizi daha çok KB'nin 3. sayısındaki TKP/ML H. MK imzalı yazının eleştirisi şeklinde sunacağız.

Partide düşünce Ayrılıkları Olabilir mi?

Söz konusu yazının giriş bölümünde birlik çalışmalarının çıkmaza girmesinin asıl nedeninin geçmiş döneme ilişkin düşünce ayrılıkları olmayıp, aksine, bu ayrılıkları birliğin önünde engel gören parti anlayışı olduğu ileri sürüldükten sonra, "sekter parti anlayışları" nedeniyle TKİH ve TDKİH eleştirilmiş ve birliği engellemekle itham edilmişlerdir.

Giriş bölümünü takiben yazılan "Düşünce Ayrılığı, İki Çizgi ve Parti Birliği" başlıklı makalede ise Lenin'den yapılan aktarmaların da yardımıyla komünist bir partide düşünce ayrılıklarının her zaman var olabileceği savunulmuştur.

Okuyucunun aklına ister istemez şu soru geliyor: Bilinen basit bir gerçeğin üzerinde bu kadar durulduğuna göre acaba birileri "partide düşünce ayrılığı olmaz, buna asla izin verilemez" şeklinde bir anlayışa mı sahiptir?

Hayır, partide düşünce ayrılıkları her zaman olacaktır. Çünkü parti canlı bir varlıktır. Ancak hayatla ilgisi olmayan ölü bir partide herkes her konuda her zaman aynı şeyi düşünebilir. Düşünce ayrılıkları doğaldır, fakat ayrılıkları en aza indirme mücadelesi de doğaldır. Partide düşünce ayrılıkları hizipleşmeye vardırılmaması, disiplinin korunması, anarşi ve bölünmeye yol açmaması şartıyla her zaman meşrudur. Ancak ayrılıkları donmuş ve değişmez halde görmemek gerekir. **Doğru tek olduğuna göre, hatalı görüşü değiştirme mücadelesi, "partide düşünce ayrılıkları normaldir" gerekçesiyle ihmal edilirse, burada oportünist bir uzlaşmayla karşı karşıyayız demektir.**

Eğer söz konusu olan somut bir ayrılıksa, bu ayrılık tartışılıyorken, "ben bu gibi bir ayrılığı parti anlayışıma tamamen uygun buluyorum" demekle yetiniyorsanız, siz aslında "hiçbir şey dile getirmiş olmuyorsunuz. Siz sorunun esasını tartışmaktan kaçıyorsunuz. Kendinize güvenmiyorsunuz ve ayrılıkları statik bir şey gibi kavrayarak, partinin düşünce alanındaki dinamolarını oluşturan inceleme, şüphe etme, eleştiri, özeleştiri, tartışma ve sınama araçlarını boşa çıkarıyorsunuz. Dolayısıyla, sizin ideolojik mücadele ve parti anlayışınız, ayrılıklara yaklaşım tarzınız Leninist değil oportünisttir.

Proletarya ve burjuvazi gibi iki düşman sınıfın çıkarlarını ifade eden iki ayrı çizginin tek bir partide kaynaştırılmasının mantıksızlığını, imkansızlığını ve yanlışlığını herkes gibi biz de kabul ediyoruz; ancak politikada en temel ve en önemli çizgi ayrılıklarının böyle kendisini her seferinde bu denli bariz bir biçimde ortaya koyduğu tartışmalı olduğundan, bağnaz grupçuluklarını açığa vuran oportünist değerlendirmelerini tartıştığımız bir sırada, sorunun özünden kaçarak, bize bu gibi anlarda nasıl hareket etmemiz gerektiğini gösteren soyut reçeteler öne-

ren TKP/ML Hareketi'nin söz konusu önerisinden güncel tartışmalar açısından somut bir sonuca ulaşamıyoruz.

Örneğin bizim parti anlayışımızın darlığını ispatlamak ve Bolşevik parti anlayışının olgunluğunu ve genişliğini göstermek amacıyla değinilen Bolşeviklerle Menşevikler arasındaki uzlaşma çabalarını ele alalım: Bundan nasıl bir ders çıkaracağız?

Marksist-Leninist parti birliği konusunda tüm bildiklerimizi bir kenara bırakalım ve bir an için TKP/ML Hareketi'nin mantığını kabul edelim. Bu örnekten "Menşevik ve ekonomist türü gruplarla birleşebiliriz" gibi bir sonuca ulaşabilir miyiz? Bu gibi bir sonucun saçmalıktan öte bir şey olmayacağı ortadadır.

Ekonomizm ve Menşevizm nedir? Açıktır ki, ekonomizm ve Menşevizm fevri hatalar ve komünistlerin hatalı düşünceleri olmayıp bir çeşit burjuva ideolojisi sayılırlar. Ekonomist ve Menşevik çizgilerin komünist sayılmasına olanak yoktur.

Bu durumda Lenin'in RSDİP içinde ekonomistlerle ve Menşeviklerle uzlaşma çabalarını nasıl yorumlamalı? Yoldaşlara göre bu uzlaşma çabalarında yanlış bir taraf yoktur. Peki Bolşevizmle Menşevizmi veya ekonomizmi uzlaştırma çabası doğruysa parti içinde iki çizgiyi uzlaştırmanın yanlış olacağını neye dayanarak ileri süreceğiz?

TKP/ML Hareketi'ne göre farklı çizgilere sahipseniz birleşmeniz doğru değildir, fakat çizgi veya ilke ayrılıklarına tekabül etmeyen düşünce ayrılıkları nedeniyle partiyi bölmek veya birliğe yanaşmamak yanlıştır.

Kolayca anlaşıldığı gibi, ayrılık çizgi farklılığına denk düşüyorsa uzlaşma olmaz, bu nitelikte bir ayrılık değilse olur gibi soyut kategorilendirmelere gitmek, sağlıklı sonuçlara ulaşmak için her zaman yeterli değildir. Bu konuda ne denli soyut konuşulursa o ölçüde yanılma riski artar. Doğru tutum her olayı kendi koşulları içinde ele almak ve oluş koşulları farklılık arzeden olayları birbiriyle mukayese etmekten kaçınmaktır.

Lenin'in, Menşeviklerle ve ekonomistlerle 1905'te veya 1906'da uzlaşma çabaları da ancak kendi koşulları içinde anlaşılabilir, yoksa buradan her dönem kolayca uyabilicek bir plan çıkmaz.

Birinci olarak, Bolşeviklerle Menşeviklerin söz konusu uz-

laşma çabaları, öncelikle hâlâ ayrılığın gereğine inanmamış çok sayıdaki parti üyesi işçinin durumu göz önünde bulundurulmasının ürürüydü. Bu bir yerde "mümaşat" devri sayılırdı. Kaldı ki, 1900 başlarındaki Menşevizm veya Rus ekonomizmi 1910'ların Menşevizm ve Rus ekonomisiyle az çok ciddi farklılıklar da taşıyordu. Dahası, bütün bu uzlaşma çabaları sonuçsuz kalmış ve gerçekte Menşeviklerle Bolşevikler hiç bir zaman birleşmemişlerdir.

Elbette Marksist-Leninist parti birliğinin her ülke için aynı olan ideolojik-siyasi bir temeli vardır. Bu temel esasen programda ifadesini bulur. Buna bazı ana unsurları yönüyle tüzüğü de ekleyebiliriz.

Ancak bugünkü koşullarda salt program ve tüzük birliği yeterli olmamaktadır. Program yakınlığı kendi başına sorunları çözmeye yetmemektedir.

Örneğin Türkiye'de her cenahtan radikal devrimci grup arasında ciddi bir programatik yakınlık bulabilirsiniz. Gerek demokratik devrim gerekse sosyalist devrim bakımından çok büyük farklılıklar veya orijinallikler ihtiva eden program sayısı hemen hemen yok gibidir.

Fakat biz, bahse konu grupların birleşmesini ne doğru ne de olanaklı buluyoruz. Salt programatik yakınlıktan dolayı bir birlik çağrısı yapmak yanlış olur. Bu çok kaba ve yüzeysel bir yaklaşım olur. Sorunu daha yakından ve daha titiz incelemek şarttır. Nitekim, bu gibi bir incelemeye girişildiğinde, bizim için tek olanaklı ve ilkeli gözükenin bilinen birlik çağrımızı, bilinen çerçevede yinelemekten ibaret olduğu anlaşılır.

İdeolojik-siyasi birliği program ve tüzükle sınırlarsak program ve tüzük fetişizmi yaratmış ve sağlam bir ideolojik yakınlaşmanın gereğini gözden kaçırmış oluruz. Bunun da partide anarşi ve bölünmelere yol açması ve hatta partinin dil birliğini bozması kaçınılmazdır.

1979 öncesi dönemde tamamen aynı içerikte olan demokratik devrim tanımlamasında kullanılan üç ayrı ismi hatırlayınız: "Demokratik halk devrimi" (THKP-C/ML), "milli demokratik devrim" (TKP/ML Hareketi), "ulusal demokratik devrim" (THKO).

Aradaki fark lafız farklılığından ibarettir. Ancak kullanılan

tanımlama kişinin hangi gruba mensup olduğunu kesin bir biçimde ortaya koyar. Aynı içerikte fakat farklı sözcüklerle ifade edilen sloganlar üzerine yapılan gülünç yorumların unutulmuş olması da olanaksızdır...

Buradan nasıl bir sonuca ulaşmak istiyoruz? Belirtmek istediğimiz şudur: Mümkün oldukça en önemsiz lafız farklılıklarını bile gidermek gerekir. Çünkü bunların yarın çocukça bir zıtlaşmayla kullanılma ve bu yolla en azından eski grupçu didişmeleri depreştirme tehlikesi vardır. Hal böyle iken, programatik ifadelere doğrudan yansımayan ama grupların düşünce dünyalarında önemli yer tutan konulardaki (Türkiye gerçeğinin tanımlanması, Kürdistan Sorunu, çeşitli grupların ve partilerin tasnifi ve onlara karşı izlenecek tutum vs.) ayrılıklar hiç de hafife alınamaz.

Önemli önemsiz hiçbir ayrılık noktası kalmasın demiyoruz. Ancak partiyi kargaşaya sürükleyebilecek her şeyin aşılması gerektiğine inanıyoruz. Özellikle grupçuluğu ifade eden ve onu gelecekte de yaşatmak isteyen her türlü düşünceyle kesinlikle uzlaşmayı düşünmüyoruz. Nitekim TKP/ML Hareketi'nin geçmişine dair ortaya koyduğu değerlendirmeyi mutlaka aşması gerektiğini söylerken de , reddedilmesi istenen şey, bağnaz bir grupçuluk, bir çeşit kör bir grupsal inançtır.

Geçmişe İlişkin Değerlendirme Farklılıklarını Neden Birliğin Önünde Engel Görüyoruz?

TKP/ML H., Maocu küçük burjuva geçmişini Marksist-Leninist ilan ediyor. İ.Kaypakkaya'yı Türkiye komünist hareketinin Marksist-Leninist önderi sayıyor. 1972'de kurulan TKP/ML'yi bugünkü komünist hareketi oluşturan örgütlerin en eskisi, en köklüsü olduğunu ileri sürüyor. Gerçi TKP/ML'nin o günkü çizgisini milim sapmadan savunanlar, TKP/ML Hareketi tarafından "Maocu küçük burjuva devrimcileri" olarak tanımlanıyor, fakat yine de TKP/ML 1972'deki çizgisi ve kuruluşuyla Türkiye komünist hareketi tarihinde artık hiçbir örgütün elinden alamayacağı müstesna bir yer ediniyor.

Mao Zedung Düşüncesi'ni "anti-Marksist küçük burjuva bir teori" ilan edeceksiniz, fakat buna karşın Mao Zedung Düşün-

cesi'ni göğsünüzü gere gere savunduğunuz, Mao'yu Marksizm-Leninizmin beşinci büyük ustası saydığınız dönemle bu dönem arasında bir nitelik farkı görmeyip, olayı "kavrayış göreceliliği"yle veya "şartlar teorisi"yle izah edeceksiniz. Üstelik bu gibi bir değerlendirmeyi yapmış olmayı, diyalektiğin yakın tarihe mükemmel bir uygulanışı olarak sunacaksınız...

Biz bu değerlendirmeyi son derece grupçu ve oportünist buluyoruz. Değerlendirmenin Marksizm-Leninizmle Maoculuk arasındaki tüm ilkesel ve mantıksal ayrımları hiçe sayması, her iki çizgi arasındaki sınırları belirsizliğe itmesi onun ilkesiz, oportünist yanını, TKP/ML'yi Türkiye'deki komünistlerin "fetret devri"nden sonraki anası sayması onun grupçu yanını ortaya koyar.

Maocu geçmişlerini Marksist-Leninist göstermekle yoldaşlar, gerçekleri bile bile çarpıtıyorlar. Ve Maoculuğa karşı verilen mücadeleyi adeta çok önemsiz, ayrıntıya ilişkin bir tashih olayı derekesine indirgiyorlar. 1979 ve sonrasında uluslararası düzeyde neyin mücadelesi verildi? Bu değerlendirmeden anlaşıldığı kadarıyla uluslararası komünist hareketin teoriyi kavrayışı göreceli olarak daha derinlik kazanmış hepsi o kadar. En azından TKP/ML H. için olup bitenin bundan ibaret sayıldığı kesindir. Yani "Yaşasın Mao Zedung Düşüncesi" diyen TKP/ML Hareketi ile "Kahrolsun Mao Zeding Düşüncesi" diyen TKP/ML Hareketi arasında "göreceli bir fark" varmış (!)

"Maoculuğu resmi olarak savunurken aslında gerçekte Maocu değildik" yollu tüm savunmaları TKP/ML H., THKP/C-ML ve THKO açısından tamamen samimiyetsiz, ciddiyetsiz ve inandırıcılıktan son derece uzak bulduğumuz için, TKP/ML H.'nin söz konusu değerlendirmesinde ileri sürdüğü "İ.Kaypakkaya'nın Mao'dan etkilenmesi tali, Marksist-Leninist olması esastır" mealindeki "saptamalar"ın üzerinde ayrıca durmayacağız. Çünkü bu "saptamalar" ciddiyetten çok çok uzak bulunuyorlar. İ.Kaypakkaya'nın yazıları ortada, Mao'nun etkisinin olmadığı tek bir makale bulmak bile zordur. İ.Kaypakkaya bütün düşüncelerini Mao'dan almıştır. Gerçek durum bu olduğu halde, tamamen gerçek dışı olan iddialarda ısrar edenlerin söz konusu düşüncelerini ciddiye almak olanaksızdır. Nasıl ki Mao'nun öldüğü değişmez, mutlak bir gerçekse, İ.Kaypakkaya'nın Maocu olduğu da o ölçüde değişmez ve mutlak bir gerçektir.

Marksizm-Leninizmle Maoizmi birbiriyle uzlaşmaz iki ayrı ideoloji, iki ayrı çizgi olarak kabul ettiğimiz için, geçmişine ilişkin değerlendirmesiyle bunu hiçe sayan bir mantık sergilemesi yüzünden TKP/ML Hareketi ile aramızdaki ayrılığı bir ilke ayrılığı olarak görüyoruz.

Ne var ki, yoldaşlar adeta şunu demeye getiriyorlar: "Geçmişe ait düşünce farklılıklarının pratik bir önemi yoktur. Bu ayrılık günümüze yansımıyor. İ.Kaypakkaya'ya Marksist-Leninist önder diyoruz, ama gerçekte onunkinden çok farklı bir çizgi izliyoruz. Teorisi, programı, stratejisi, temel taktikleri ve pratik çalışmaları bakımından TKP/ML Hareketi bugün Maocu değildir."

TKP/ML Hareketi'nin bugün Maocu bir örgüt olmadığı doğrudur. Ancak bu TKP/ML Hareketi'nin geçmişini değerlendirirken işlediği, ve en azından her 18 Mayıs'ta yinelediği oportünist günahlarını görmezlikten gelmemiz için geçerli bir sebep sayılmaz. Bize göre de yoldaşların bugünkü programının İ.Kaypakkaya'nın programatik görüşleriyle bir ilgisi yoktur.

Konuyla ilgili ayrılığın bugüne hiç taşınmadığı düşüncesine de katılmıyoruz. Program veya çalışma anlayışı yönünden bu ayrılık günümüze taşınmıyor bu doğru, ancak "materyalist diyalektik yöntem ve bakış açısı" adına her "izafiyet teorisi" yapıldığında veya her geçmiş sürece ait değerlendirme yazısında bu ayrılıklar bugüne taşınıyor. Keza, İ.Kaypakkaya'nın Türk Ulusal Kurtuluş Savaşı, faşizm ve Kürt ulusal sorunu vb. hakkındaki düşüncelerinin bugün TKP/ML H. tarafından savunulup savunulmadığı tam net değildir. Genel olarak bunların doğru olduğu söyleniyor. Bunların olduğu gibi savunulması halinde "ayrılık bütünüyle geçmişe aittir" şeklindeki saptamanın ayakları bir çok bakımdan havada kalır. Doğrudan programa yansımayan bu gibi ayrılıkları önemsiz görmeyi bir an bile düşünmedik. Kaldı ki sözle eylem arasında daima bir tutarlılık olsun istiyorsanız ve söze de bir değer veriyorsanız, son derece tecrit bir konuda olsa bile gerçek dışı, yanıltıcı, oportünist iddialar öne sürmek ve bunu her yıl tekrarlamak doğru değildir.

Kısacası, Marksizm-Leninizm ile Maoculuk arasındaki ayrımları karartan her düşünceyi oportünist, bu gibi bir düşünceyi savunanlarla aramızdaki ayrılığın ise bir ilke ayrılığı olduğuna inanıyoruz.

Şimdi adı geçen değerlendirmenin aşırı grupçu yanını ele alalım. Gerçeğin bile bile ters yüz edilmesinin bir de grupçu yanı vardır. Grup ruhunu sürekli canlı tutma, hatta onu, kadroları motive etmenin temel araçlarından biri haline getirme, değerlendirmenin yukarıda değinilen oportünist-ilkesiz yanıyla kıyaslandığında hiç de ikinci dereceden bir olumsuzluk sayılmaz.

Yoldaşlar, yakın geçmişleriyle ilgili ayakları havada bir değerlendirme yapıyorlar. Bu konuda bir kısmı bizim gibi düşünüyor. Ancak örgütün çoğunluğu TKP/ML'nin 1972'den beri Marksist-Leninist olduğuna inanıyor.

Bu düşünce ayrılığı örgütte herhangi bir rahatsızlık yaratmıyor. Azınlık çoğunluğa uyuyor ve bu temelde tam bir uyum sağlanıyor. Kimse konunun yeniden kurcalanmasına pek de taraf değil. Yani sorun uzun uzun tartışılmış ve nihayetinde bir oylama yapılmıştır. 1986'daki 2.Genel Konferans'ın konuyla ilgili kararı geçerlidir.

Yoldaşlar, İK ve '72-79 döneminin değerlendirilmesine göre ayrışmayı "çocukça ve politik olgunluktan yoksunluk" olarak görüyorlar. Yoldaşlara göre önemli olan gelecektir, önemli olan geçmişe değil geleceğe bakmaktır.

Oysa gerçekte bu denli abartılı olan geçmiş ve gelecek ayrımı komünistleri hataları karşısında yeterince ciddi olmamaya itme tehlikesi taşır. Geçmişin önemsizliği üzerine öne sürülen her şey, eleştiri ve özeleştirinin, hatalar karşısında ciddi olmanın gereğini ortadan kaldırır. Ve ayrıca unutulmamalıdır ki bir partinin ciddiyeti hep hatalarına karşı tutumuyla ölçülmüştür.

Bu oportünist uzlaşmanın bir politik olgunluk veya örgüt içi demokrasisinin köklülüğü gösterisine dönüştürülmesi yerine, devrimci tarzda aşılması gerekiyor. Yoldaşlardan beklediğimiz budur. Bunun partiye taşınılması doğru olmaz. Partinin gündemini bununla işgal etmeye ve grupçuluk zırhına bürünmeye hakları yoktur. Defalarca belirttiğimiz gibi İK ve TKP/ML'nin geçmiş sürecine ilişkin görüşleri hem oportünisttir, hem gerici ve grupçudur. Görüşlerinin gerici-grupçu yanı en az oportünist yanı kadar önemlidir. Bu gerici-grupçu zırhın muhafazasında Türkiye komünist hareketinin en küçük bir çıkarı yoktur.

Bu gerici-grupçu zırhın TKP/ML Hareketi'ne de kazandırdığı bir şey yoktur. Bundan hızla kurtulmak gerekiyorken, yoldaş-

lar bir yandan söz konusu hatalarını bir erdem gibi (politik olgunluk, demokrasi örneği) sunuyorlar, öte yandan konuyla ilgili ayrılığın çok önemsiz olduğunu ileri sürüyorlar.

Çok önemsiz olduğu ileri sürülen ayrılıkla ilgili olarak TKP/ML Hareketi'nin yazdıklarını okuyalım: "**Örgütümüz için geçmiş sorunu hassas bir sorun olmasına ve de nispeten sık sık tartışılmasına, son olarak da 86'daki 2.Genel Konferans'ımızda bir kez daha resmen kararlaştırılmasına** rağmen, bu sorunun birlik sürecindeki tartışmaların düşüncemizin lehinde ya da aleyhindeki sonuçlarından farklı olarak, yani her ne yönden sonuçlanırsa sonuçlansın, sorunun demokrasinin ve merkeziyetçiliğin bileşkesi demek olan demokratik merkeziyetçilik ilkesi temelinde çözülmesini savunuyor ve öneriyoruz." (sba)

Bu satırlar her şeyden önce, yoldaşların söz konusu ayrılığın önemsizliği üzerine yazdıklarının açık bir tekzibi niteliğini taşımaktadır. Demek ki, söz konusu sorunla ilgili ayrılık gerçekte hiç de önemsiz değilmiş. Aksine, birinci olarak "geçmiş sorunu çok hassas bir sorun"muş, ikinci olarak bu sorun yıllardır tartışıla tartışıla kangren haline getirilmiş ve herhangi bir ilerleme sağlanamamış, üçüncü olarak konuyla ilgili konferans kararı alınmış. Yani oylamaya gidilmiş ve çoğunluğun eğilimi resmi eğilim olmuş.

Sormak gerekiyor: Nasıl oluyor da bir sorun hem "çok önemsiz" hem de "hassas" olabiliyor? Bu çok önemsiz "sorun yıllardır tartışıldığı halde neden bir ilerleme olmuyor? Bu kadar "önemsiz" bir ayrılık konusunda bile taraflar birbirlerini ikna edemiyorlarsa, burada her şey pahasına muhafaza edilmeye çalışılan bir bağnazlıktan, bir çeşit kör inançtan şüphe etmek çok mu yersiz?

Bu gerici eğilimin olduğu gibi muhafaza edilerek partiye taşınması kangrenleşmiş bir sorunun taşınması anlamına gelir.

Yürütmekte olduğumuz tartışmaya peşin hükümlerle oturuyorsunuz. "Biz bu sorunu çok sık tartıştık ama bir çözüm bulamadık" diyorsunuz. "Bu sorun bizim için çok hassas bir sorundur" diyorsunuz. "Konuyla ilgili bağlayıcı konferans kararımız var" diyorsunuz. Yani ikna olasılığının sizin için aslında hiç olmadığını dile getirmiş oluyorsunuz. Değişmez bir peşin hükme sahip olduğunuzu istemeden de olsa itiraf ettikten ve tartışmala-

rımızı da "laf-ı güzaf" derekesine düşürdükten sonra kalkıp sorunun çok önemsiz olduğunu ileri sürüyorsunuz ve size inanmamızı bekliyorsunuz.

Geçmiş değerlendirmesi yüzünden bir ayrılığa doğru gitmeyi çocukça buluyorsunuz. Halbuki TKP/ML ve TKP/ML H.'nin geçmişi bu tip ayrılıklarla doludur. Olabilir, şimdi çocukluğu geride bırakmış ve politik olgunluğa erişmiş olabilirsiniz. Ancak mevcut eğilim çocukluk şeklinde kabul edilecekse, öncelikle bunu doğru yerde aramak gerekir.

İ. Kaypakkaya'nın düşüncelerinin değerlendirilmesi, İ. Kaypakkaya'nın mirasçıları olduklarını iddia eden her grupta her zaman sorunlar yaratmıştır. Bu düşünceler genel olarak Türkiye devrimci hareketinin teorik birikiminin çok çok zayıf olduğu bir dönemin ürünü olmasına rağmen, adı geçen gruplarda, çok sık biçimde, devrimci faaliyette çeşitli başarısızlıklara düşülmesinin nedenini hala İ. Kaypakkaya'nın düşüncelerinin doğru biçimde kavranmamasına bağlayan eğilimler ortaya çıkmıştır.

Açıkça anlaşıldığı gibi İ. Kaypakkaya konusunda son derece objektif ve bilimsel bir muhakeme yürütmeniz, tezlerinizi destekler, reddedilemez verilere sahip olmanız, karşı tarafı ikna etmek için yeterli olmamaktadır. Çünkü bu savunu duygusal bir savunudur. Nasıl ki, iyi bir materyalist olmanız dindar bir adamı düşüncelerinden vazgeçirmeye yetmezse, en reddedilemez verilere dayanmanız da Kaypakkayacıları Kaypakkayacı olmaktan vazgeçirmeye yetmemektedir. Burada mantığın ve bilimin yeri yoktur, burada yalnızca hissi yaklaşımlar söz konusudur.

Gerçeklere karşın bu denli inkarcı, bu denli duygusal, bu denli kayıtsız olabilenlerin, her zaman, her alanda parti yaşamında ortaya çıkması muhtemel sorunların tartışılmasında veya çözüme kavuşturulmasında saplantılardan uzak bir yoldaş, önyargısız ve mantıklı bir insan, bir marksist gibi davranacakları şüphelidir. Çünkü grupçu duygularla mantık birbirine karışırsa bir şey yapılamaz. Anarşi, güvensizlik ve bölünme kaçınılmaz olur.

TKP/ML H. içinde, İK ve TKP/ML'nin '72-79 dönemi hakkında bizim gibi düşünen yoldaşların tutumu da iç açıcı olmamıştır. Bu yoldaşlar söz konusu tartışmada bizimle hemfikir olduklarını kaçamak bir-iki sözle ifade ettikten sonra "mızrağın sivri ucunu" bize yöneltmeyi tercih etmişlerdir. Düşünce ortak-

lığı, hareket ortaklığını getirmemiş, aksine bu örgütten herkes, ayrılığın giderilmesi mücadelesi karşısında kurulan grup barikatının arkasına geçmiştir. TKP/ML H.'nin konferans kararına ve konunun TKP/ML H. için oluşturduğu hassasiyete, tartışma ve birlik sürecinde oluşturulmaya çalışılan kollektif iradenin üstünde bir yer verilmiştir. Söz konusu tutum, TKP/ML H.'nin grupçuluğu karşısında duyduğumuz kaygıları haklı olarak artırmıştır.

Çünkü grupsal çitlerin, grup ruhunun ve grup kararlarının hemfikir olunan konularda bile tayin edici etmen olarak boy verdiğini görüyoruz. Kısacası, biz bu mücadelede TKP/ML H.'den hiç kimsenin yardımını görmedik. Bize grup olarak cephe aldılar. Bununla da yetinmeyip bizi kendilerini bölmek istemekle suçladılar.

Herhangi bir ayrılık tartışılıyorken komünist tutum ne olmalıdır? Doğruyu, doğru olduğuna inandığımız düşünceyi mi, yoksa grup birliğini mi savunacağız? Hatalı düşüncelerle uzlaşmak mı, yoksa onların üzerine gitmek mi doğrudur? Tartışmada taraflar, bilinen gruplar mı olmalı, yoksa düşüncelere göre mi oluşmalı?

Evet, yoldaşların aktardığı gibi, "Lenin fikir ayrılıklarını asla gizlemezdi, aman karışıklık çıkmasın, barış, birlik, beraberlik korunsun diyerek bu ayrılıkları asla saklamadı; tersine, bütün sapmalara ve bütün hatalara karşı devrimci coşkuyla sonuna kadar mücadele etti..."" ne yazık ki biz TKP/ML H.'den yoldaşlarda hatalarına ve sapmalara karşı devrimci coşkuyla mücadele etmek gibi bir tutum görmüyoruz. Tersine, onlar sapmalarla uzlaşmayı sürdürmek istiyorlar ve bu gibi bir uzlaşmadan yana olmadığımız için bizi bölücülük yapmakla suçluyorlar. Bu son derece oportünist ve grupçu bir tutumdur.

Özetle, bütün bu tutum ve düşünceler nedeniyle İK ve TKP/ML H.'nin '72-79 dönemine ait mevcut değerlendirmesini* birliğin önünde mutlaka aşılması gereken bir engel olarak görüyoruz.

---

*TKP/ML Hareketi, İK ve TKP/ML H.'nin '72 dönemine ait değerlendirme farklılığını her seferinde üç örgütün geçmişine ait değerlendirme farklılığı gibi ifade ediyor. Oysa gerçekte değerlendirmenin özü İK sorunudur. Sorunu farklı göstermeye hiç gerek yoktur.

Diğer Gruplara İlişkin Görüş Ayrılıkları Neden Birliğin Önünde Engel Değildir?

Yoldaşlara göre geçmiş döneme ait değerlendirme farklılıklarını birliğin önünde engel görüyorken, TDKP ve TİKB konusundaki görüş ayrılıklarını birliğin önünde engel görmememiz bir tutarsızlıktır, bir çifte standart kullanma olayıdır. Bundan o kadar eminler ki, kendilerine tam bir güven havası içinde, başka bir konuda değil, özellikle bu konuda bizi köşeye sıkıştırdıkları zannıyla "hodri meydan" diyorlar. "Söyler misiniz bunun alamet-i farikası nedir? Bu çifte standart niye?" vb. vb. şeklinde bizi soru yağmuruna tutuyorlar.

En başta ayrılığın nasıl bir ayrılık olduğunu görelim: Özetle, TDKİH, TDKP'yi birlik mücadelesinin güçlerinden biri olarak kabul ediyor. Fakat onu komünist bir grup olarak tanımlamıyor. TDKİH'e göre, TDKP'nin birliğe dahil olabilmesi için teorik ve pratik olarak arkada bırakması gereken çok şey vardır. Diğer şeylerin yanı sıra teorik olarak en önemli ayrılık konusu işçi-köylü diktatörlüğü sorunudur. TDKP'nin işçi-köylü diktatörlüğünü, proletarya diktatörlüğünün özgül bir biçimi olarak sunması, hem onun demokratik devrim, hem de sosyalist devrim anlayışını ciddi biçimde sakatlamaktadır. TDKİH'e göre burada söz konusu olan yalnızca demokratik devrim konusundaki solcu lafazanlık değil, fakat sosyalist devrimin ve sosyalist görevlerin sağcı ve geri bir tarzda konuluşudur. TDKİH'e göre bu bir ilke sorunudur.

Belge eksikliğinin kaçınılmaz olarak daha ihtiyatlı konuşmayı gerektirdiğini ifade etse de mevcut teorik görüşlerinin göz önünde tutulması temelinde benzer eleştiriler TİKB için de söz konusudur.

TDKP'nin pek çok olumsuzluğunun bulunduğu ve özellikle onun işçi-köylü diktatörlüğü konusundaki yorumunu değiştirmesi gerektiği bizim de her zaman ifade ettiğimiz şeylerdir. TİKB'nin işçi-köylü diktatörlüğü anlayışıyla uzlaşmak da olanaksızdır. Ayrım çizgimiz son derece net ve önemlidir.

Genel olarak birlik sürecinin dönüştürücü olması gerektiği konusunda da TDKİH'le tamamen hemfikiriz. Önemli-önemsiz

aşılması gereken pek çok şey vardır.

Bizim için sorunun esasını da bu oluşturuyor. Sorunun esası birlik sürecinin dönüştürücü olması gerektiğini kavramak ve hataların üzerine gitmek olduğuna göre, TDKİH'le aramızdaki ayrılık göreceli ve önemsiz bir ayrılıktır.

Demokratik devrim ve sosyalist devrim konusunda hemfikir olduğumuzdan TDKİH'in bu çerçevede TDKP ve TİKB'ye yönelik eleştirilerine katılıyoruz. Bu grupların tanımlamasına gelince, sorunun özü bu değildir. Sorunun özü kimle birleşileceği ve nasıl, yani hangi temelde birleşileceğidir. TDKİH, TİKB ve TDKP'yi birliğin dışında görseydi bu ciddi bir ayrılık olurdu. Fakat bunların birlik mücadelesine katılabileceği, kazanılabileceği kabul edildiğine göre, burada kullanılan "birleşilebilecek güçler" kavramıyla "komünist" kavramı arasında yalnızca göreceli bir fark vardır. Vurgunun birlik noktaları üzerinde değil de, aşılması gereken ayrılıklar üzerine yapılması bizim birlik anlayışımıza son derece uygundur.

TDKP ve TİKB'nin nasıl tanımlanması gerektiği sorunu etrafında dönüp dolaşmak hem çok gereksizdir hem de bununla bir yere varılamaz. Ama hangi ideolojik-siyasi temelde birleşmemiz gerektiğinin her yönden tam bir netliğe kavuştuurlması gerçek bir ilerleme sağlar. Parti için önerilen teorik-programatik, örgütsel vb. zeminde bir anlayış birliği varsa, bu görüşlerin ışığında şu veya bu gruba yöneltilen eleştirilerde bazı farklılıkların ortaya çıkmış olmasını, TKP/ML H.'nin geçmişine dair ortaya koyduğu grupçu ve oportünist değerlendirmenin oluşturduğu engelle aynı kefeye koymak saçmalıktır. Ayrılığın düne ait olmasıyla bugüne ait olması arasındaki abartılı ayrımı yanlış bulduğumuzu da zaten belirtmiştik.

TKP/ML H. ile aramızdaki ayrılık bu ayrılıktan çok farklı bir nitelik taşımaktadır. Çünkü burada özel bir grupçuluk ve oportünizm yoktur. Salt grup psikolojisiyle veya duygusallıkla hareket edilmiyor. Kangrenleşmiş ve çözümsüz bir sorunla karşı karşıya değiliz.

TKP/ML H., grupçu zırhından vazgeçmemek ve bizimle peşin hükümsüz bir tartışmaya oturmamak için bin dereden su getiriyor. TDKİH, TKP/ML H. ve TKİH arasında diğer gruplarla ilgili değerlendirme farklılıkları vardır; bunu gizlemedik ve gidermek de istiyoruz. Yoldaşça tartışmalarla hemen giderilebile-

ceğine de inanıyoruz. Giderilmezse ne olur. Bunun gelecekte kargaşa ve bölünme tehlikesi yaratabileceğini hiç sanmıyoruz.

Dolayısıyla, bugün giderilemezse yarın giderilir. Sorunu abartmanın ve birincisiyle aynı düzeyde göstermenin hiçbir inandırıcılığı yoktur. Sorunu öncelikle gündeme almayı doğru bulmuyoruz. Ancak alınması halinde "bizce bu sorun önemsizdir ve birliğin önünde engel değildir" demek yerine, komünist sorumluluk ve ciddiyetle tartışmaya başlar ve fikir birliği için mücadele ederiz.

Peki TKP/ML H. geçmiş sorunu karşısında böyle mi davranıyor? Hayır, o tartışmayı adeta işe yaramaz laf yarışı düzeyine indirgiyor. Sorunun esasını tartışmaktan sürekli kaçıyor. Konferans kararlarını birlik mücadelesinin ortak iradesinden üstün tutuyor. Güya bu konuda farklı eğilimleri barındırıyor, fakat tartışmada bize karşı hep birlikte cephe alıyorlar. Üstelik bizi tamamen hayal mahsülü olan şeylerle, TKP/ML H.'yi bölmek istemekle suçluyor.

"Bunun alamet-i farikası nedir?" diye sorulmuştu, kısacası bizce hiçbir alakası yoktur.

TKP/ML Hareketi'ni Bölmeye mi Çalışıyoruz?

TKP/ML Hareketi'nden yoldaşlara göre biz şu sıralar onları bölmeye uğraşıyoruz. TKP/ML H. bundan emindir ve söz konusu yazıda bizim bu yoldaşça sayılması imkansız uğraşımızdan birkaç kez bahsederek olayın vehametinin altını çizmiştir.

TDKP'nin bizi kendisine karşı komplo kurmakla suçlamasının üzerinden daha birkaç ay bile geçmemişken, bu sefer de TKP/ML H.'nin bizi gruplarını bölmekle suçlaması bir talihsizlik olmuştur. Bu mesnetsiz, ciddiyetsiz ve abuk sabuk itham karşısında söylenecek söz bulmakta güçlük çekiyoruz.

Bu gibi ciddi bir suçlamada bulunmadan önce netleşmek, kanıtları tekrar tekrar elden geçirmek gerekiyorken, TKP/ML H., daha ne diyeceğine doğru dürüst karar verememişken bizi suçlamakta herhangi bir sakınca görmüyor.

TKP/ML H., geçmiş dönemin değerlendirilmesi konusunda farklı eğilimlerin olduğunu bildiğimizden bahisle şunları yazıyor: ***"Varolan ayrılıktan ötürü bir bölünmeyi de önermiyor-***

lar." (sba) Daha ileride söylenenler ise şunlardır: "... *örgütümüzde farklı düşünen yoldaşlara (bilincinde olsunlar ya da olmasınlar)bu temelde bir ayrışmayı, bölünmeyi de çağrıştırıyorlar."* (sba)

Şimde bu iddiaların hangisi doğru? Bölünmeyi öneriyor muyuz, önermiyor muyuz? "Çağrıştırmak"la kastedilen nedir? Bu gizemli sözcükle anlatılmak istenen nedir?

TKP/ML Hareketi'ndeki söz konusu farklı düşünceleri uzun zamandır biliyoruz. Bu ayrılık üzerine özel bir taktik inşa ettiğimizi söyleyebilmesi için insanın çok evhamlı ve muhataplarını durduk yerde herhangi bir vesile yaratıp suçlamaya meraklı olması gerekiyor.

Bizi TKP/ML H.'nin söz konusu hatasını aşmasını istedik. Oysa o bundan "siz beni bölmek istiyorsunuz" gibi bir sonuç çıkarıyor. Ayrılıklara ve tartışmaya yaklaşım tarzına, yürütülen mantığa bakınız! TKP/ML Hareketi söz konusu uzlaşmasını adeta değişmez, bozulması olanaksız, ebedi ve kutsal kabul ediyor.

Bu mantık, bir fikri sabitle, çözümsüzlük ve oportünist bir uzlaşmayla karşı karşıya olduğumuzu göstermiyor mu? Yalnızca giderilmesi olanaksız bir ayrılık karşısında "bu ayrılığı daha fazla kurcalamak kaçınılmaz olarak bölünmeyi getirir" gibi bir şey söylenebilir. Bu durumda yoldaşların sorunun önemsizliğine dair sözlerine nasıl inanalım?

Her Ayrılığın Çözümünü Oylamada mı Aramak Gerekir?

Her ayrılığı doğrudan oylamaya götürmek partinin ideolojik birliğini zayıflatır. Tartışma, eleştiri ve özeleştiri silahlarını yararsız kılmak yoldaşça etkileme olanağını yok eder ve ideolojik mücadeleyi yozlaştırır. Oylama, yapılması gereken en son iştir, ama her ideolojik ayrılığın çözümünde bu öne çıkarsa bu tip çözümlerin artması büyük bir çözümsüzlük doğurur. Dolayısıyla bir ayrılık gündeme alındığında öncelikle düşünülmesi ve sağlıklı yürütülmesi gereken tartışmadır. Eleştiri ve özeleştiri asla hafife alınamaz. Hataları aşmanın ve ideolojik birliği güçlendirmenin yolu budur.

Sorunlara böyle yaklaştığımız içindir ki oylamadan çok tartımanın üzerinde duruyoruz. Bizi buna iten azınlıkta kalacağımız kaygısı değil, ilkeli olma ve sağlam bir parti birliği yaratma düşüncesidir.

Örneğin, söz konusu ayrılığı ele alalım: Bu sorunla ilgili olarak yapılacak bir oylamada çoğunluğu sağlayacağımız kesindir. Bunu herkes kabul ediyor. Eğer pragmatist bir tutuma sahip olsaydık, konunun fazlaca kurcalanmasına taraf olmaz ve işi oylama aracılığıyla lehimize kolayca halledebilirdik. Fakat öyle yapmıyoruz. Farklı düşünen yoldaşlarla tartışıp fikir birliğine ulaşmak istiyoruz. Düşüncelerimizin doğru olduğuna dair elimizde çok güçlü kanıtlarımız var. Yoldaşların düşüncelerinin yanlış olduğu da son derece açıktır. Hiç de karmaşık sayılmayan bir konu. Bizimle birleşmek, bizimle büyük bir davanın sorumluluğunu paylaşmak isteyenlerin bizi anlamasını ve önyargısız olmasını bilimsel ölçütlerle karar vermesini beklemek hakkımızdır.

TKP/ML Hareketi Merkez Komitesi bu olanağı umursamıyor ve açıkça onu hiçe sayıyor. Yoldaşların bize hatırlattığı önceden alınmış grupsal kararlar, tartışma karşısında gösterdikleri bıkkınlıklar ve ne idüğü belirsiz hassasiyettir.

Konuyla ilgili karşıt düşüncenin aslında miadı dolmuştur. Bu düşüncenin parti saflarında gelecekte daha yaygınlaşmasına olanak da yoktur. Ancak bahse konu düşünce bu haliyle korunursa bu, partide ciddi bir bunalım yaratabilir.

Ayrılık ilkeseldir. Karşıt düşüncede olanların söz konusu düşüncelerinin bir iç tutarlılığa sahip olmaması bu ayrılığın önemsizmiş gibi görünmesine yol açıyor. Ancak Marksist-Leninist bir partide hoşgörü gösterilemeyecek olan bu çarpıklığı gidermek gerekir. Şüphesiz Marksist-Leninist bir partinin üyeleri arasında hala çoğu kez mantığıyla değil de duygularıyla hareket eden insanlara, birtakım boş inançlara sahip olanlara, örneğin dini inancı olanlara rastlanabilir. Ancak hiçbir Marksist parti, bayrağındaki "herkesten emeğine göre, herkese ihtiyacına göre" şiarının yerine (bu ihtimal çok zayıf da olsa), bir gün "Allahın dediği olur"un yazılması riskini göze alamaz.

Şubat 1991

TİKB KARAÇALMA TUTUMUNDAN NE UMUYOR

Kısa bir süre önce elimize TİKB'ye ait bir broşür* geçti. Hemen belirtmek gerekir ki, TİKB'nin uzun bir aradan sonra yeniden yayın faaliyetine başlaması bizi son derece memnun etti. Mülteci-Troçkist bir hemşeri grupçuğu olarak şekillenen "Ekim" çevresinin görüşlerinin eleştirildiği söz konusu broşürde, TKİH, TKP/ML Hareketi veTDKP'ye yönelik bazı değerlendirmeler ile TİKB'nin, komünistlerin birliği sorununa bakışı ve günümüz somutunda buna ilişkin yaklaşımı da mevcut. Bunlardan ayrı olarak broşürde geçmişte yaşanan olumsuz tecrübelerden hiç ders çıkarılmadığını, eleştiri adına karaçalma, ve sahtekarlığa varan bir çarpıtma tutumunda ayak dirctildiğini gördük. TİKB'nin bilinen narsist özelliği de broşürde dikkat çeken yanlardan bir diğeridir.

TİKB, örgütümüzün '80 öncesi dönemine ilişkin somut eleştiriler yapmak yerine, THKP-C/ML'yi (ve TKP/ML Hareketi'ni) TDKP ile birlikte "sağ oportünist" olarak nitelemek şeklinde bir yol tutmuş. TDKP eleştirilerini (THKP sürecine epey ağırlık verilerek) toptancı bir tarzda başkaları için de geçerli saymak pek yaman bir eleştiri yöntemi doğrusu!

Biz burada genel olarak geçmişi tartışmak yerine -ki bunu 1984'te ciddi bir özeleştiriyle tamamlayarak gerçekleştirdik- TİKB'nin örgütümüzün '80 sonrası sürecine ilişkin sorumsuz, gerçek dışı iddiaları ile, birlik sorununa yaklaşımını ve kendine olan aşırı hayranlığını kısaca ele alacağız.

Broşürde şöyle deniyor:

"Tasfiyecilik olgusu biraz daha hafif biçimlerde TKİH

(Leninizm mi Troçkizm mi? "Çarpık bir Platformun Eleştirisi"-TİKB)

ve TKP/ML Hareketi için de geçerlidir. TKİH 12 Eylül Darbesi'nden 1983 yılına kadar geçen sürede teslimiyetçi bir çizgi izleyerek faaliyetlerini askıya almış, ancak faşist rejimin sahte demokrasi manevrasını başlattığı 1983 seçimleri sırasında harekete geçmişse de, bir-iki operasyonda tekrar çökertilmiştir..." (agb., s.16)

Yaşanan onca olumsuz tecrübeden sonra TİKB'nin hâlâ bu denli sorumsuz, karaçalmaya denk iddialarda bulunma rahatlığına sahip olabilmesi ürkütücüdür! Eğer TİKB örgütümüze ilişkin gerçeklerden habersizse bunun yolu bilgi edinmektir. Kaldı ki, bu arkadaşlar bir çok şeyi bilmektedirler. O halde dürüstlükle bağdaşmayan bu satırlar neden? Gerçeğin böylesine tersyüz edilmesi neden?

İlk olarak vurgulamamız gereken nokta örgütümüzün 1980 Darbesi sonrası 1983'e değin faaliyetini askıya aldığı iddiasının gerçeğin çarpıtılması olduğudur. Örgütümüzde bir tasfiyecilik olgusu ortaya çıkmıştır. Fakat bu, iddianın aksine 1980 Darbesi'nden **itibaren** değil 1982 başı itibarıyla söz konusudur. Bu döneme değin örgüt, faaliyetini düşmanın eline geçmeyen tüm güçleriyle sürdürmüştür. Kaldı ki, dönemin önderliği içinde "geri çekilme" adı altında şekillenen bu karar örgütümüzün bütününün pratiğine yansımamıştır. 11 ay süren bu süreç '82 sonunda her bakımdan son bulmuş ve örgüt iradesini yansıtmayan tasfiyeci karar mahkum edilmiştir.

Örgütümüzün 1982 sonunda başlayan faaliyetinin ürünü olarak 1984 Mayısında gerçekleştirdiği I.Genel Toplantı sonucu alınan kararda şöyle deniyordu:

"Bu bir geri çekilme değildi. Örgütün açıktan yok edilmesiydi. Karara itiraz eden arkadaşlara ise şu söylendi. 'Evet bu bir geri çekilmedir. Ancak çok özgün ve diğer komünist parti tecrübelerinde pek rastlanmayan türde bir geri çekilmedir.'

"Toplantı, bahse konu tutumun oportünist, tasfiyeci olduğunu, kararın bir taktik olarak adlandırılamayacağını zira her türden taktiğin anlam kazanabilmesi veya tartışılabilmesi için örgütün varlığı üzerine ileri sürülmesinin zorunlu olduğunu karar altına almıştır. Tasfiyeciliğin ya da tasfiyeci kararın çokça ileri sürüldüğü gibi güçlerin korunmasına yaramadığı gibi yalnızca bi-

reyciliği, moral bozukluğunu ve oportünist eğilimleri güçlendirdiği ve mücadeleyi sekteye uğrattığı ve açıktan mahkum edilmesi gerektiğini kabul etmiştir.

"Toplantı karara uyan insanların kendi eğilimlerinin sonucu olmakla birlikte kararı alan insanların da konumları ve bulundukları yer dolayısıyla hiçbir şekilde karar almaya yetkileri olmadığını ve bu kararın söz konusu kişilerce alınmasının sınıf mücadelesinde düşülen şaşkınlık ve kararsızlıkla birlikte, her şeyi kendinden ibaret gördüklerini, yoldaşlara güvenmedikleri ve çok keyfi davrandıkları şeklinde değerlendirilmesini de ayrıca karar altına almıştır.

Yaklaşık bir yıl kadar süren kesintiden sonra güçler tekrar toplanmış ve çok yönlü devrimci bir çaba sarfedilmiştir..."

Bu gerçeklere rağmen TİKB örgütümüzü farklı bir konumda göstermekte neden böylesine istekli!

TKİH'in '82 sonunda başlayan faaliyetini "faşist rejimin sahte demokrasi manevrasını başlattığı '83 seçimleri sırasında" şeklinde bir açıklamayla ifade etmek eleştiri adına düpedüz hafifliktir. Biz TİKB'nin böyle bir hafifliği kendine nasıl yakıştırdığına şaşıyoruz! Örgütümüzün bir çok şeyi yeniden kurarak faaliyetini yoğunlaştırması tümüyle önder kadroların durumuyla ilgilidir. Yoksa faşist cuntanın baskısının yoğunluk derecesi ya da "demokrasi" manevraları örgütümüzü hiç mi hiç ilgilendirmemiştir. Bir başka deyişle örgütümüz mevcut güçlerini belli bir noktaya kadar bekletip "zamanı geldi, koşullar düzeldi" diye düşünülen bir anda ortaya çıkma şeklindeki sağcı, oportünist bir tutumla asla hareket etmemiştir. Tamamen örgütsel durum ve güçlerle ilişkili bir sorunun böylesine kabul edilemez, seviyesiz bir üslupla ifade edilmesini eleştiri olarak kabul etmek mümkün değildir.

Anlaşılan odur ki, TİKB, herhangi bir bildiri ya da broşürümüzün eline geçmediği süreyi TKİH'in faaliyet döneminin dışında tutuyor. Burada siyasal faaliyeti "beyanname dağıtma" olayına indirgeyen ve kendini dünyanın merkezi sanan TİKB'nin tuhaf mantığına değinmek gerekir.

İtiraf etmek gerekir ki, Türkiye'de devrimci faaliyetten anla-

şılan, çoğu kez bir kaç on kişinin figüranlığıdır. Öyle ki, çoğu kez örgütler alemi gölgeler alemine dönüşür. Bunun bütünüyle örgütlerin hatalarına bağlanamayacağı, genel olarak boyun eğen geniş yığınların, illegal örgütlere ilgisi zayıflayan işçilerin ve gericilik yıllarının zor koşullarının da göz önünde tutulması gerektiği ortadadır. Gene bir avuç da olsa devrimcilerin idealleri uğruna kesintisiz olarak mücadele etmesi de gerekli, doğru ve değerlidir. Fakat devrim her şeyden önce yığınların işidir; yığınları yöneten gerçek mücadele örgütlerinin (partilerin) işidir. Bununla mevcut durum arasındaki çelişkinin üstü örtülemez. Bunu bir yana bırakalım kendine hayran TİKB, son derece dar olan faaliyetini abarttığı gibi, başkasının siyasi arenada olup olmadığını eline geçen bildirilerin tarihine göre saptıyor. Demek ki TKİH'in 1983 seçimleri sırasında yayımladığı bildiriler "bir talihsizlik sonucu" TİKB'nin eline geçmemiş olsaydı, TİKB örgütümüzü tamamen ölü sayacaktı. Çok şükür ki bunlar TİKB'nin eline geçmiş ve bizi "bir-iki polis operasyonuyla çökertilen" çapta da olsa bir canlanmanın içinde görmesine yol açmıştır (!)

Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi asıl sorun yalnızca TKİH'in 1982 sonu ile 1983 sonu arasındaki faaliyetinin yok sayılması değildir. Asıl sorun, faaliyetin başlatılması için "generallerin sahte demokrasi manevrasını başlattığı 1983 seçimleri" döneminin beklendiği gibi bir imaj yaratılmak istenmesidir...

Mülteciliğe, tasfiyeciliğe, legalizme, düşman karargâhlarında boyun eğişe karşı yıllardır mücadele eden örgütümüze böyle çamur atmaya kalkmak düpedüz haddini bilmezliktir... Ve bu tutumda dostça olan bir yan yoktur. Eleştiri yoktur; yalnız hayali ve çirkin bir suçlama vardır.

"Bir-iki polis operasyonuyla çökertilme" sorununa gelince; TKİH, TİKB gibi gücünü hiçbir zaman abartmadı. Daima alçakgönüllü oldu. TİKB alçakgönüllüğü bir yana bırakalım gerçekçi bile olamıyor. Kendine çok şey vehmediyor.

Gericilik yıllarında son derece sınırlı güçlerle mücadele eden bir örgütün bu tip "talihsizlikler"e uğraması, yani polis operasyonlarında güç kaybetmesi doğaldır. Çökertilme olayına gelince, TKİH ciddi bir darbe yedi ama TİKB'nin sandığı gibi çökmedi. Çok dar güçlerle de olsa çeşitli alanlarda gücü oranında bir mücadele yürüttü. İşçilerle, gençlerle bağı olan örgütler bunu biliyor. TİKB'nin habersizliği onun sorunudur.

TİKB'nin söz konusu broşürde tasfiyeci kararın sorumlularından olan ve pratikteki tutumla bir özeleştiri yapmak yerine serbest kaldığı ilk an yurt dışına kaçıp mülteciliği seçen; tasfiyeciliği, mülteciliği mahkum eden örgütümüze karşı yurtdışından rezilce havlamalara başlayan ve ortada örgütümüzün hiçbir organının kendisine vermediği bir "yöneticilik" ünvanıyla dolaşan politik sahtekar "A.Azad"ı "TKİH olarak" muhatap alması daha da garip ve kabul edilemez bir şeydir. Broşürde şöyle deniyor:

"Eğer TDKP içindeki bölünmeden sonra 'Leninist Kanat'ın 'yeni bir dönem noktası' başlattığı, TKİH'in eski tasfiyeciliğinden arındığı vb. söylenmek isteniyorsa bu çok tartışmalıdır." (agb., s.16)

"Doğru bir başlangıcın ilk şartı ciddi ve kapsamlı bir özeleştiridir. Oysa bunu ne 'Leninist Kanat' ne de TKİH yapıyor." (agb., s.16)

Diyelim ki, broşürün yazarı, gelişmelerden uzak oluşu, materyalsizlik vb. nedenlerle böylesine abes satırları yazdı, peki ama TİKB bunları düzeltmeden nasıl yayınlıyor? Gerçeği bilmesine rağmen artık "hata" kavramına sığmayacak bu sözleri nasıl piyasaya sürüyor? Bunun hoş görülebilir bir tarafı yoktur...

Bir kere TİKB'nin eleştirdiği "Platform"da TKİH imzası yoktur. "Bir TKİH yöneticisi" şeklinde ucube bir imza vardır. Yazar bunu da mı bilmiyor, bunu da mı okumamış? Biliyorsa bu üslup neyin nesidir? Bir mülteci kaçkının şahsında TKİH'e saldırmak hangi anlayışın ürünüdür?

TİKB'nin gerçeği bilmemesi imkansızdır. En azından 1988 yılı başlarında yayınladığımız "Zorunlu Bir Açıklama"yı okumuşlardır. Buna rağmen TKİH'in bir firari mülteciyle aynı şeymiş gibi gösterilmesi kasıtlıdır. Bilinçli bir çarpıtmadan hareketle yapılan bir karaçalmadır. Halbuki "Honesty is the best policy".* Bu değerlerin ve adabı münazaranın TİKB için de geçerli olması gerekir.

Herkesin bildiği gibi, yurt dışındaki korkak firari sahtekarlar "birlik" diye yola çıkmışlardı, gerçekte ise görülmemiş bir hafiflikle ve alaycılıkla devrimci mücadeleye, örgütlere, değerlere

*"Dürüstlük en iyi yoldur."

ve düşüncelere saldırmış, devrimci ve saygın olan ne varsa ona suikast hazırlamakla ve "mezhep sosyalizmi"nden daha geri olan —zira "mezhep sosyalizmi proleter hareketin çocukluğudur"— bir "aile sosyalizmi" kurmakla meşgul olmuşlardı. Kişisel tutkulara, en ilkel öç alma duygularına, siyasi kılıf olarak geçirilen sayıklamaları, düşüncesizce edilmiş sözleri program diye —"program" kelimesinin sonuna bir "taslak" kelimesinin eklenmesi yalnızca yazarların alçakgönüllüğününün bir sonucuydu (!)— piyasaya sürmüşlerdi. İnsanı hayrette bırakan, insanları bu aile boyu şişenin içine oturmaya çağırmalarıydı.

Dahası, "Zorunlu Bir Açıklama" nedeniyle örgütümüz ve özel olarak da (niteliği dostlar ve düşmanlar nezdinde malum) bir yoldaşımıza karşı yurtdışında çıkan "Ekim" adlı dergide 5-6 ay boyunca en aşağılık, en rezil saldırılar yapıldı. Hatta bu arada "A.Azad" aniden rahatsızlık geçirdi (!) Sonra iyileşip "Aleksi" —şimdi denilecek ki kimdir bu? Bu "A.Azad"ın Aleksinski'den bozup sahiplendiği oğludur— tarzı küfretmeye devam etti.

TİKB'nin kısaca ifade ettiğimiz bu gerçekleri bilmemesine imkan yoktur. Fakat gerçeklere uygun konuşmak TİKB'nin işine gelmiyor. Çünkü TİKB yakın geçmişe ilişkin değerlendirmelerde hemen hemen "Ekim"cilerle aynı muhakeme çizgisini izliyor. Farklılıkları şundan ibarettir: TİKB: "diğer gruplar için söylediklerimiz doğru ama bizim için söylediklerimiz yanlıştır" derken, "Ekim"ciler "proletarya sosyalizmini ilk kez biz keşfettik" diyorlar.

İkincisi, "TKİH'in eski tasfiyeciliğinden arındığının çok tartışmalı" olması gibi fazlasıyla iddialı ama bir o kadar da boş sözler hangi maddi olgulara dayandırılıyor? Hangi "eski tasfiyecilik"? Eğer kastedilen yaklaşık bir yıl süren dönemse, onun daha 1982 sonlarında mahkum edilip mezara gömüldüğü malum. Değilse TKİH'lilerin bilmediği "ikinci tasfiyecilik dönemi" ni açıklamak TİKB'ye düşer!.. Ciddiyet ve sorumluluk eleştiri için de zorunlu kavramlardır. TİKB kaygı verici boyutlarda bunların uzağına düşmüş...

Üçüncüsü, "doğru bir başlangıcın ilk şartı ciddi ve kapsamlı bir özeleştiri olmalıydı. Oysa bunu ne 'Leninist Kanat' ne de TKİH yapıyor" deniyor. Daha 1984 yılında ve örgüt iradesini yansıtacaktarzda bir toplantı sonucu yapılan ciddi ve kapsamlı

özeleştiriden yazarın haberi yoksa, söz konusu kararların yayınlandığı Haziran 1984 tarihli İşçinin Yolu gazetesini okuyamamışsa bunun günahı TKİH'e ait değildir. Kaldı ki, arkadaşlar bütün bunlardan haberdardırlar. Durumun vehametini ağırlaştıran da budur.

Broşürde birlik sorununa da değiniliyor ve şunlar söyleniyor:

"Bizce komünistlerin birliğine giden, bazen biri diğerini izleyerek gündeme gelebilen, bazen de içlerinden biri hiç gündeme gelmeyebilen iki yol vardır: Bunlardan birincisi, ideolojik, siyasal, örgütsel alanlarda,program, strateji, taktik, örgüt sorunlarında gerçek bir yakınlaşma, en azından belli başlı oran ve perspektiflerde anlaşma temelinde bir kaç örgütün yeni bir platform üzerinde birleşmesidir. Yukarıda değindimiz nedenlerden dolayı yeni bir gelişme olmadıkça bu yol bugünkü koşullarda kapalıdır. İkinci yol ise, tek bir ML örgütün olduğu, ama ona en yakın örgütlerin oportünizmden hâlâ kopamadıkları koşullarda, dürüst, dinamik devrimcilerin oportünizmden koparak ML örgütün çatısı altında toplanmalarıdır. Bugünkü TİKB'nin şahsında bu yolun geçerli olduğunu düşünüyoruz." (agb. s. 32)

Kendini ülkedeki tek komünist örgüt olarak ilan eden TİKB, TDKP'yi "koyu tasfiyeci", TKİH ve TKP/ML Hareketi'ni "az ya da çok oportünist" kategorisinde değerlendirerek, bu dört örgüt arasında kayda değer bir yakınlaşma olmadığı savıyla "birlik" için tek yol olduğunu iddia ediyor: O da söz konusu üç örgüt içindeki "dürüst, dinamik devrimciler"in TİKB"ye katılmasıdır! Bu yaklaşım tarzında yeni olan bir şey yoktur. Ve denebilir ki TDKP'nin '80 öncesi anlayışına denktir. (Bugünkü anlayışları konusunda henüz bir söz söylemediler.)

Öte yandan, TKİH'in '82 sonrası faaliyetinde "bir -iki operasyonda tekrar çökertildiği" şeklinde bir hatırlatmada bulunma ihtiyacı duyan TİKB'nin diğer üç örgüt içindeki "dürüst, dinamik devrimcileri" uzun zamandır fiilen mevcut olmayan örgütünün çatısı altında toplanmaya çağırması hayli ilginçtir. Bu "çağrı"nın yalnızca tebessümle karşılanması doğal sayılmalıdır.

Birlik sorununa bu tarzda yaklaşmak birliği istememektir.

Yıllardır dört örgüt tarafından tekrar edilen "benden gayrısı yalan" türküsünü artık dinlemek istemiyoruz. TKİH sahte ve lafzi ayrılıkların üstüne giderken, TİKB ayrılıkların derinliği ve kendine iman edilmesi konusunda vaaz veriyor. TKİH ve TKP/ML Hareketi '80 öncesi ve sonrası süreçlerine ilişkin olarak temel bazı değerlendirmeler yaptılar (TKİH 1984'te, TKP/ML Hareketi 1986'da). TKİH bu yöndeki çabalarını tek tek konularda '87 sonundan itibaren yeniden derinleştirmiştir de. TDKP'den henüz geçmişin değerlendirilmesi ('80 öncesi ve sonrası) yönünde bir ses çıkmadı. Nasıl bir hat tutturacakları henüz bütünüyle açık değil. (Ancak "doğrumuz yanlışımızdan fazlaydı", "biz yine de en iyiydik" eğilimleri tek tek bazı yazılarına yansıyor.) TİKB ise olumluluklarını vurgulamakla daha çok ilgili.

Birbirine çok yakın bir ideolojik evrim süreci yaşayan bu dört örgütün bugün geçmiş ve gelecek için ne söyledikleri, pratikte bu söylediklerine uygun davranıp davranmadıkları dikkate alınmaksızın, birlik sorununu şu ya da bu örgüt çatısı altında sağlama yaklaşımı sekter, önyargılı ve sorumsuzca bir tutumun ifadesi olacaktır. Yaşanan sürecin birçok şeyi yeni baştan ve daha soğukkanlı biçimde ele almanın koşullarını yarattığı bir sırada her şeyi kendinden ibaret görme anlayışında ısrar edilmesinin devrime, proletaryanın savaşına sağlayacağı bir şey yoktur. Kuşkusuz ayrılıkların üstü örtülmeyecektir. '80 öncesi ve özellikle sonrası pratiğin üzerinden atlanmayacaktır, uzlaşmaz ilkeleri harmanlamak gibi oportünist bir yaklaşımla hareket edilmeyecektir; teori, pratik, taktik, örgüt ve çalışma tarzı bütünüyle üzerinde ilkeli bir birlik aranacaktır. Ancak bu yönde bir görüş alışverişi, bir tartışma platformu bile olmamışken TİKB'nin birliği "dürüst, dinamik devrimcilerin" kendi çatısı altında toplanmasından ibaret görmesi bir hayli düşündürücüdür.

TİKB'yi kendine olan aşırı hayranlığı konusunda uyarmayı hem dostça bir görev hem bir zorunluluk sayıyoruz. TİKB yıllırdır narsizme varan bir tutumla hareket ediyor. TİKB bunu faşist cuntaya karşı gerçekleştirdiği kitle eylemleri, silahlı saldırılar, grevler, gösteriler vb. üzerine mi yapıyor? Hayır... Merkezi faaliyetindeki kesintisizlik, örgütün gövdesinin düşmanın eline geçmeden faaliyet yürütmesi üzerine mi yapıyor? Hayır... Birleşik bir anti-faşist cephenin kurulması ve yaşatılmasında ciddi bir katkıda bulunduğu için mi yapıyor? Hayır... Bütün bunların

gündeme bile gelmediğini herkes bilir. TİKB'nin narsizmi cunta sonrası düşmanın eline geçinceye değin mücadele etme ve düşmanın eline geçince direnişin güzel örneklerini verme tutumundan besleniyor. Kuşkusuz söz konusu tutumlar saygı duyulacak, övünç verici şeylerdir. Düşmanın esareti altındayken takınılacak tutum yoldaşımız Adil CAN'ın deyişiyle, "bugün ve yarın temel ölçü olarak kalacaktır." Ancak bu her şey haline gelirse manevi etkisini yitirir, gölgelenir. İşkencehanelerde sorumluluklarına uygun davranmayanlarla uzlaşmamak, onları saflardan atmak Leninist bir örgüt ve parti için zorunludur. Keza, zor günlerde tasfiyeciliği ya da mülteciliği yol seçenlere karşı alınacak tutum da aynıdır. Direnmek ve mücadele etmek her örgüt ve parti üyesinin doğal ve zorunlu görevidir. Ne var ki, bu devrim için yürütülen çok yönü faaliyette işin yalnızca bir yönüdür. Eğer bu anlayış ve tutumlara sahip örgütler ve partiler devrimi gerçekleştirecek güçlere ulaşmada, onları örgütlemede, seferber etmede yetersiz kalıyorlarsa, dahası bu yönde umut verici adımlar atmakta bile pek başarılı olamıyorlarsa oldukça dar bir direniş grubu olarak övünüp durmaları hiçbir şey ifade etmez. Tersine bu, zamanla direnişin gerçek anlamını gölgelemeye başlar. Kaldı ki, TİKB ülkede kalıp mücadeleyi sürdürmede ve düşman karşısında direnmede tek de değildir. Örneğin örgütümüzün tutumu TİKB için sır olmasa gerek. Fakat nedense TİKB direnen bir tek kendisiymiş gibi yazıp çiziyor...

Söz konusu broşürde geçmişine ilişkin değerlendirmelerde bulunurken (THKO dışında ve içindeki sürecine) TİKB'nin "hep en iyi", "hep en olumlu" olduğu görüşüyle hareket ediliyor. Öyle ki, bazen temel olan ikincil, ikincil olan temel hale getiriliyor. Örneğin üç dünya teorisi ya da Mao Zedung Düşüncesi'nin bir dönem kabul edilmiş, şu ya da bu ölçüde savunulmuş olması sorunun esası olacağına, TİKB'yi oluşturacak grubun bunları THKO önderliğinden kaç ay önce reddettiği üzerine vurgu yapmak tercih ediliyor. 1977'de meydana gelen "THKO'dan sağlıksız kopma" eleştiri konusu yapılırken, TDKP önderliğinin '80 sonrası tutumu örnek verilerek, "sağlıksız kopma"nın her şeye rağmen yerinde olduğu kanıtlanmaya çalışılıyor. TDKP'nin TİKB'ye olan silahlı saldırıları, "TİKB'yi fiilen yok etme çabası" olarak ciddi biçimde eleştiriliyor ama TİKB'nin karşı saldırıları, "pabuç bırakmama", TİKB'yi fiilen

ortadan kaldırma planlarını" engelleme biçiminde izah edilip **meşru** sayılıyor. Uzatmaya gerek yok. Böylesi yaklaşımların son derece sağlıksız olduğuna dikkat çekmek istiyoruz.

TİKB'nin '80 sonrası yayınları, bildirileri de "kendine aşırı hayranlık" tutumuna pek çok örnek verdi. Bazı devrimci gruplar için, "bir ayağı devrim bir ayağı karşı devrim cephesinde", "teslimiyetçi dansöz" vb. nitelemeler bildiri ve gazetelerinde boy gösterdi. 1984'teki ölüm orucu başlangıcında dağıttığı bildiride TİKB faşist diktatörlüğü, işkenceci faşist katiller sürüsünü vb. teşhir etmeye çalışmaktan çok burada hatırlatmak bile istemediğimiz ifadelerle cezaevindeki diğer gruplara saldırdı. İşkencehanelerde ya da çatışmalarda katledilen TİKB'li devrimcilerin anısına yazılan yazılarda boyları, saçları vb. bile anlatım konusu yapıldı. Kısacası, diğer gruplara en ağır nitelemelerle saldırma tutumuyla kendine aşırı hayranlık kol kola yürütüldü. Bu yanlış bir çizgiydi ve haklı olarak düzeltilmesi bekleniyordu. Ancak görüyoruz ki uzun süredir faaliyeti içe kapanma hattında kalan, sınıf mücadelesi alanında şu ya da bu ölçüde bir işçi, öğrenci ve emekçi kitlesini etkileme, seferber etme konumunda bulunmayan TİKB, bugün birliği bile "dürüst, dinamik devrimciler"in gelip çatısı altında(!) toplanması şeklinde anlıyor. Birçok şey gözden geçirilmeye, birçok tutum düzeltilmeye muhtaçtır.

Faşist diktatörlüğe karşı dişediş bir sınıf mücadelesi şu ya da bu dar örgütün faaliyetinden çok daha kapsamlı bir şeydir. Devrim arzusu onun gereklerini yerine getirmeyi zorunlu kılıyor. Bunlardan biri de güçlü bir komünist partisidir. Böyle bir parti için gerekli olan şeylerden biri ilkeli bir birlik için samimi çaba harcamaktır. Tabii bunun ilk şartı da her şeyi kendinde ibaret görme tutumundan uzak durmaktır...

Mayıs 1989

BİRLİK SORUNU VE TDKP GRUBUNUN TUTUMU

"TDKP Şubat (1. Genel) Konferansı Kararları"nın bir bölümünün yayınladığı Devrimin Sesi gazetesinin Mayıs 1990 tarihli özel sayısından anlaşıldığı kadarıyla, bu "büyük parti"(!) TKİH, TKP/ML Hareketi ve TDKİH tarafından oluşturulan birlik blokunu da konferansının gündemine almış ve özellikle bu blokun iddia olunan "TDKP aleyhtarı faaliyeti" yüzünden, konuyla ilgili bir tutum saptamak zorunda kalmıştır.

Söz konusu "konferans belgeleri"ni inceleyen her okuyucu, TDKP'nin bütün tiksinti veren seviyesiz, oportünist saldırılarına karşın, bu denli küçümsenen grupların TDKP gibi "çok çok büyük"(!) bir "parti"nin gündemini işgal etmiş olmalarını, bu "küçük gruplar" bakımından kendi başına büyük bir başarı sayılması gerektiği sonucuna ulaşabilir.

TDKP, söz konusu bütün grupların varlık nedenini kendisine karşı olmalarıyla açıklamıştır. TKİH, TKP/ML Hareketi veya diğerleri neden vardırlar? TDKP yöneticilerine göre TDKP düşmanları oldukları için; bu örgütleri oluşturan insanların bir türlü TDKP'nin "büyük ve Marksist-Leninist bir parti" olduğunu kabul etmedikleri için vs...

TDKP'nin konuyla ilgili tezi kısaca şöyle özetlenebilir: 1977-78'de Üç dünya teorisinin reddi sürecinde bu gruplara (THKP-C-ML ve TKP/ML Hareketi) birlikte reddetme ve parti inşa bloku kurmayı önerdik. Ancak söz konusu gruplar bu önerimizi reddettiler. Biz de partiyi kurduk ve tüm komünistleri proletarya saflarında (o günün unutulmaz sloganıyla parti bayrağı altında) birliğe çağırdık. Biz Marksist-Leninist proletarya partisi olarak dal-budak verirken, onlar TDKP düşmanlığı temelinde bir reaksiyon "hareketi" olarak örgütlenmeye çalıştılar.

Aslında hâlâ bir örgüt veya hareket olabilmiş değiller ama çalışıyorlar.

Kısacası, TDKP bizim "anti-parti" tutumumuzu daha doğrusu "varlık nedenimiz"i böyle açıklıyor.

Soruna bugün gelinen yerden baktığımızda veya geçen son 10 yılda olup biteni gördükten sonra, insan "iyi ki birlikte parti kurmamışız, bu kesinlikle devrimin zararına olurdu. En fazlasından Agatha Christie'nin polisiye romanlarının sayfalarına biz de kaydedilmiş olurduk" diye düşünüyor. Bu bir yana, 1978'den sonra, yani bizde üç dünya teorisi tartışmaları bölünmeye yol açtıktan sonra, TDKP'nin "birlikte parti kuralım" şeklinde bir önerisi söz konusu olmamıştır. Aksine TDKP (yani o günkü adıyla THKO) bu bölünmeden grupçu bir tarzda yararlanmaya çalışmış, umduğunu bulamayınca da ölçüsüz bir biçimde THKP-C/ML'ye düşman kesilmiştir.

O, söz konusu bölünmeden sonra bizi kendisiyle eşit haklara sahip bir örgüt olarak kabul etmemiş ve koşulsuz iltihakı dayatmıştır. Gerçek budur. TDKP yöneticileri bu gerçekleri ters-yüz ediyorlar

TDKP yöneticileri konuyla ilgili olarak taraftarlarını kandırmaya çalışıyorlarken, aktarmaktan çok büyük bir haz duyduklarını saklayamadıkları bir olayı tekrarlayıp duruyorlar. "Bu grubun (THKP-C/ML'nin) 'önderliği' ve ileri kadrolarının ezici çoğunluğu TİKP'e iltihak etti." İşte TDKP yöneticilerini hatırlatıkça hala bahtiyar kılan olay budur.

THKP-C/ML önderliğinin ezici çoğunluğunun TİKP'e iltihak ettiğini gizleyen yoktur. Bunu bilmeyen de yoktur. Ancak kadroların ezici çoğunluğunun TİKP'e iltihak ettiği iddiası gerçeği değil, TDKP yöneticilerinin görmek istediğini yansıtır.

Bizi çok küçük bir azınlık olarak gösterme TDKP'nin "parti oluşum" sürecinde de, sonraları da temel politikalarından biri oldu. TDKP bizim "küçüklüğümüz" ile o kadar çok ilgilendi ki, bunu uluslararası platformlara bile taşıdı. Öyle ki, bu yüzden TDKP yöneticilerinin "kafayı THKP-C/ML ile bozduğu" yaygın bir kanı haline geldi. Anlaşılan o ki, "zamanın son delikleri" hala aynı tutumu sürdürüyorlar Sürdüredursunlar, bundan gocunmayız bile, ama TDKP'liler bu konuda da dürüst olamıyorlar. Diğer şeyler bir yana, "üç dünya" tartışmaları sırasında çar-

şıya uymayan evdeki grupçu hesapların ürünü de olsa, bizi destekleyen HK'nın o dönemde yayınlanan sayılarına şöyle bir göz atın, "oportünizme karşı Marksizm-Leninizm bayrağını yükselten" biz "proleter devrimciler"in hiç de öyle küçümsenecek bir azınlık sayılmadığımız kolayca anlaşılır.

Uluslararası boyutta ideolojik bir mücadele yaşandıve biz bu mücadeleden bölünerek çıktık. Yani TDKP yöneticilerinin "dostluk, kadirşinaslık, vefa borcu, sıkı arkadaşlık, hiyerarşi ve kıdem sırası gözetme politikası"(!) sayesinde "bu varta"yı birliğimizi koruyarak atlatamadık. Doğru olan da ayrılıktan yana olmaktı, sınıf işbirlikçisi liberal burjuvalarla bir arada kalmak düşünülemezdi.

Saflarımızdan veya önderlerimiz arasından burjuva liberal bir çizgiye kayanların çıkmış olmasının sorumluluğunu da kabul edebiliriz. Bu bizim hanemize yazılsın. Fakat şu da bir gerçek ki hiçbir grup veya parti, üyelerinin ve önderlerinin hiç fire vermeden veya sapmadan ebediyen komünizm yolunda yürüyeceklerine dair bir teminat veremez. Verse bile bu aldatmaca olur. Çünkü bu, yaşamın gerçeklerine, diyalektiğe ters düşen bir teminat olur.

Örneğin TDKP'yi ele alalım: TDKP yöneticileri kendilerini TDKP üye ve taraftarları nezdinde adeta ilahlaştırmak, bir önderlik kültü yaratmak istiyorlardı. Hatta taraftarlarını büyük ölçüde olağanüstü insanlar olduklarına inandırmışlardı. TDKP üye ve taraftarları bu inançları bir ilahi gibi benimsedikleri "Yaşasın proleter devrimci önderlerimiz" sloganıyla sık sık açığa vuruyorlardı.

Peki sonra ne oldu? TDKP önderliği (iki-üç kişi hariç) yukarıda bahsi geçen ihanetten çok daha ağır bir ihanete girişti. Yani söz konusu önderlik içinde bugün en çok iki-üç kişi devrimcilik adına söz söyleyebilir.

Gerçi bugün TDKP yönetimini oluşturan insanlar TDKP'yi doğrudan kendileriyle özdeşleştiriyorlar ve geride kalan herkesi "abbas yolcular" olarak niteliyorlar. TDKP'nin kurucu önderlerinin ezici çoğunluğunun bu "abbas yolcular" olduğu gerçeğini görmezlikten geliyorlar. Ama oldukça gülünç olan bu egosentrik yaklaşım hiç de gerçekçi ve ikna edici değildir.

Bir dönem önde yürümüş insanların dönekleşmesi, arkada

kalan ve devrimcilikte ısrar edenlerin mücadelesine leke düşürmez, düşürmemelidir. İhanetle aralarına kalın bir çizgi çeken insanların nasıl bir ayıbı olabilir ki? Nitekim biz 1977-78'de bizde yaşanan olaydan çok farklı bir nitelik arzeden söz konusu büyük çöküş nedeniyle TDKP'yi eleştiriyorken, onun bünyesini habis bir ur gibi kaplamış teslimiyetçiliği, tasfiyeciliği ve mülteciliği tutarlılıkla mahkum etmemiş olmasından hareket ediyoruz.

TDKP'nin esbab-ı mucibemiz olarak sunduğu "TDKP karşıtlığı" sorununa dönelim.

Bilindiği gibi bizim THKO veya TDKP ile hiçbir dönem herhangi bir organik-örgütsel bağımız olmamıştır. 1976-77 döneminde ortaya çıkan karşılıklı yakınlaşma eğilimi ise özellikle TDKP yöneticilerinin sekter, bürokrat ve kariyerist tutumları yüzünden, kısa bir süre sonra bir nevi düşmanlığa dönüşmüştür. Kısacası bizim THKO veya TDKP ile organik-örgütsel bir bağımız olmadığı için, yani biz THKO veya TDKP menşeli bir grup olmadığımız için TDKP'nin bizim üzerimizde bu nedenle "hak" iddia edebileceğini sanmıyoruz.

İdeolojik-teorik olarak bugün belli bir yakınlığımız söz konusuysa da, bu sonuçlara her grup kendi çabalarıyla ulaşmıştır. Temel veya dönemsel hiçbir görüşümüz bakımından THKO veya TDKP'den etkilendiğimiz iddia edilemez. Dahası, bizim birçok konuda görüşümüz net iken, THKO'nun pek çok konuda görüşü yoktu. THKO gerçekte teori fukarası bir örgüt sayılırdı. TDKP'nin "bütünlüklü çizgi"si oluşturulduğunda ise bizim o denli "bütünlüklü"(!) olmasa da net bir çizgimiz vardı. 1977-79 dönemindeki üç dünya teorisi ve Maoculuk tartışmaları sırasında da biz her aşamada THKO'dan ilerideydik. Üç dünya teorisini de Maoculuğu da THKO'dan önce reddettik. Yani TDKP bizim için "teoriyi benden aldılar ama sırf düşmanlıkları yüzünden ayrı duruyorlar"da diyemez.

Mantığımızı zorlamaya devam edelim, acaba TDKP hangi gerekçeyle, hangi hakla 15 yıldır bağımsız bir çizgide ve bağımsız bir yapıya sahip olan bir örgütün varlık nedenini kendisine karşı beslenen düşmanlıkla açıklıyor?

Düşünün, bir grup kalkıyor kendisiyle hiçbir dönem ve hiçbir biçimde en küçük, en önemsiz organik-örgütsel bir bağı bulunmayan, herhangi bir ideolojik-teorik etkilenmesi söz konusu

olmayan, dahası son 10 yılda özel herhangi bir ilişki, tartışma, rekabet veya çatışmaya da girmeyen bir örgütü düşman ilan ediyor ve anti-faşist, anti-emperyalist mücadelede bile ona bir yer vermiyor ve onun varlık nedenini kendisiyle, kendisine karşı beslenen düşmanlıkla izah ediyor.

TDKP ile son 10 yılda herhangi bir tartışma bile yapmış değiliz.Zaten TDKP'nin yeni yönetiminin yaptığı değerlendirmeye göre TDKP 1981 Nisanı'yla 1987 Mayısı arasında yoktur. Bu 6 yıl boyunca meğer TDKP'ye "abbas yolcular" egemenmiş (!) Bu gibi bir değerlendirmenin tutarsızlığını şimdilik bir kenara bırakalım, ancak değerlendirmeyi yapanlar, TDKP'yi 6 yıl boyunca yok sayıyorlarsa, biz en azından bu 6 yıl zarfında "anti-parti" veya "TDKP-karşıtı" olmak sebebiyle değil de başka bir sebeple varız.

TDKP'nin akıldışı herzelerine bir anlam vermek gerçekten zordur.

Örneğin Türkiye'de devrimci örgütlerde çok sık bölünmeler yaşanıyor. Örgütler yeni örgütler doğuruyor, fakat bu "ana" veya "eski" örgütlerden, yenilerin varlık nedenini kendisine karşı beslenen düşmanlıkla açıklayanlar çok azdır. Ayrılığın ilk günlerinde çeşitli sürtüşme ve tartışmaların ürünü olarak zaman zaman bu tip "saptamalar" yapılsa da, gruplar faaliyetlerini az çok oturttuklarında, yönlerini iç mücadeleden devrimci mücadeleye çevirdikleri anda, her şey yerli yerine oturuyor; yukarıdaki gibi subjektif saptamalar en aza iniyor.

TDKP ise 1979'dan bu yana bir diğer örgütü "anti-TDKP" ilan etmekten vazgeçmiyor. TDKP, yeni yöneticilerinin "tarihsel" değerlendirmesine göre 6 yıl boyunca yokmuş sonra tekrar ortaya çıkmış ama bizim "anti-TDKP'cilik" olan varlık nedenimiz geçerliliğini sürdürmüş.

TDKP yöneticilerinin nasıl tuhaf bir mantığa ve ruh haline sahip oldukları ortadadır.

1980 öncesinde THKP-C/ML ile TDKP arasında hiçbir bakımdan tasvip edilmeyecek, devrime hizmet etmeyen, küçük burjuva rekabetin ve dar grupçuluğun ürünü olan bir dizi olumsuzluğun (ağır ithamlar, taraftarlar arasında düşmanlık körükleme vb.) ortaya çıktığı inkar edilemez.

TKİH kendi payına düşen sorumluluğu kabul etmiş ve söz

konusu hataları nedeniyle I. Genel Toplantı'nın değerlendirmeleri çerçevesinde özeleştiri yapmış ve TDKP'ye yönelik eleştirilerinde üslubunu değiştirmiştir.

Ne var ki TDKP'de buna benzer bir gelişme olmadı. Onlar bize yakıştırdıkları düşmanlık ve hakaret dolu sıfatlar nedeniyle herhangi bir özeleştiri yapmadılar.

Halbuki TDKP bu gerici-grupçu kampanyalar çerçevesinde örgütümüze aşağılık hakaretler yöneltmekle yetinmedi; yer yer zor kullanarak faaliyetimizi engellemeye çalıştı. Yani onun hataları daha ağırdı. Şüphesiz zor kullanmalar vb. geçmişte kaldı ama bizim varlık nedenimizi "anti-TDKP" olmakla açıklayan sayın yöneticilere sormak hakkımızdır: Son on yılda size karşı ne tür bir düşmanlık yaptık? Size karşı kullandığımız tek hakaretimiz sözcük, ima varit midir?

TDKP'de ortaya çıkan utanç verici ağır teslimiyete parmak bastık ve TDKP'li devrimcilerden bunu mahkum etmelerini istedik. Bundan gocunmak yanlıştır. Çünkü bu bir gerçektir, bu gerçeği eğip bükmeden, örneğin TDKP Konferans Kararları'nda ifade edildiği gibi değil -çünkü orada 19 üyeli MK'dan toplam 3 kişi direnmişken bu, "önderliğin bir kısmı poliste çözüldü" şeklinde gerçeği saklayan bir biçimde ifade edilmiştir- dosdoğru ifade etmelisiniz ve tutum almalısınız. Göreceksiniz ki grubunuzun adı sizin tabirinizle "abbas yolcular" olan kişilerin adıyla birlikte artık anılmayacaktır.

Bizi bu tür eleştirilere iten grupçuluk değildir. Zaman zaman "sert" bir üslup kullanılmışsa bile bu TDKP'nin söz konusu olayı hafife alması ve hiçbir şey olmamış havasında yazıp çizmesinden kaynaklanmaktadır.

Sorunu bu denli hafife alamazsınız. Siz ki siyasi polemik yaptığınız insanların "estetik" yönünden "kusurlar"ını bile yüzüne vurmaktan ve onlarla salt bu yüzden alay etmekten çekinmemiştiniz. Siz ki ellerindeki tahta kılıçlarla, siz asil şövalyelere karşı dövüşmeye kalkışan bu insanları HK sayfalarında o zavallı ve çirkin Quasimodo'ya benzetmiş ve onları "fena halde" teşhir etmiştiniz(!)

Biz size özel bir kin beslemiyoruz. Eleştirimizde bu gibi bir kinin payı yoktur. Ama bizden, büyük teslimiyet karşısında hoşgörü beklemeyin.

TDKP, bizi taraftarlarına açıkça bir düşman gibi gösteriyor. Üstelik bu düşmanlık öyle ara sıra ortaya çıkan bir düşmanlık değil, bu bizim politik arenadaki varlık nedenimizmiş(!) TDKP geçmişte bize karşı kullandığı seviyesiz ve düşmanlık dolu dilden dolayı herhangi bir pişmanlık duymuyor; daha sı bazen satır aralarında , bazen de aleni olarak örgütümüze hakaret etmeye, onu küçük düşürmek için özel bir çaba sarfetmeye devam ediyor.

Örneğin TDKP Konferans Kararları'nda şunlar söyleniyor: "'Leninist-Kanat' denilen oportünist grup bir yandan sözde 'devrimci direniş bayrağı' sallıyor; öte yandan, polis terörü karşısında diz çökmüş teslimiyetçilerle; 12 eylül Darbesi gerçekleştiğinde, 'siyasal mücadele verilmez', görev 'teorik mücadeledir' diyen utanç verici bir çizgiyi 1985 yılına kadar bir grubun çizgisi haline getiren ve mülteci oportünizminde karar kılan tasfiyecilerle; gene polis arşivlerinde bir örgüt bile sayılmayan başka bir grubun anti-Stalinist, legalci liberalleriyle birleşmekten çekinmiyor." (DS. Mayıs 1990, Özel Sayı, sf 2-3)

Açıktır ki, burada "12 Eylül Darbesi gerçekleştiğinde 'siyasal mücadele verilmez'; görev 'teorik mücadeledir' diyen utanç verici bir çizgiyi 1985 yılına kadar bir grubun çizgisi haline getiren" şahıslar, TKP-ML Hareketi'nin mültecileridir. Ve "gene polis arşivlerinde bir örgüt bile sayılmayan başka bir grubun anti-Stalinist, legalci liberal"i ise, bir dönem saflarımızda yer almış ancak 1980'de MK'dan çıkarılmış, 1981'den sonra örgüte en küçük bir katkısı olmamış, serbest kaldığında faaliyete katılmayıp 1985'te mültecilikte karar kılmış malum sahtekar dönektir.

Elbette bizi burada ilgilendiren adı geçen mülteci dönek için kullanılan sıfatlar değildir; bizim burada üzerinde duracağımız TDKP'nin örgütümüze yönelttiği "polis arşivlerinde bir örgüt bile sayılmayan bir grup" şeklindeki aşağılık karaçalma olacaktır.

Demek ki TKİH "polis arşivlerinde bir örgüt bile sayılmıyor" öyle mi? Bunu neye dayanarak ileri sürüyorsunuz? Devrimcilerin, polis, savcı veya yargıç raporlarına, arşivlerine veya kararlarına ne ölçüde ve nasıl değer biçmeleri gerektiğini bir yana bırakıyoruz, elinizde THKP-C/ML veya TKİH'in devlet katında örgüt sayılmadığını gösterir herhangi bir belge varsa

yayınlayın, aksi halde sizi 12 Eylül sonrasında düştükleri utanç verici durumun yarattığı aşağılık kompleksiyle, onlarca şehidin verilmesinde ve sayısız direnişte ifadesini bulan, komünist kararlılık, fedakarlık üzerine yükselen örgütümüzün onurunu lekelemek, onu küçük düşürmek için faşist diktatörlükten veya herhangi bir faşist psikopattan medet uman zavallı, aciz müfteriler olarak ilan edeceğiz. Hodri meydan! Ortaya aşağılık bir iddia attınız, ispatlayın baylar!

Daha açık konuşalım: Devletin TKİH'i örgüt bile saymadığını gösterir herhangi bir polis fezlekesi, polis tutanağı, savcılık iddianamesi, savcılığın esas hakkındaki mütalaası, mahkemelerin gerekçeli kararları vb. varsa bunları yayınlayın ve hiç olmazsa kendinizi tamamen hayal mahsulü olan aşağılık yalanlar uydurmak durumundan kurtarır ve TKİH düşmanlığı ile bunca küçümsemeye rağmen, TKİH karşısında duyulan ezikliğin meydana getirdiği ruh halinin bir sonucu olarak, herhangi bir faşist psikopattan medet uman zavallılar rütbesine yükseltmiş olursunuz.

Cüretimizi, pervasızlığımızı, kendimize olan güvenimizi görüyorsunuz! Halbuki herhangi bir bölgede, herhangi bir faşist polis şefi, bir savcı veya bir yargıç TKİH hakkında seviyesiz bir görüş de belirtebilirdi. Bu çok az rastlanan bir olay mıdır? Örneğin PKK, bugün TC Devleti açısından en ciddi tehdit oluşturmaktadır. Fakat her gün PKK'nın nasıl da bir parti olmayıp "adi bir çete" olduğuna dair devlet propagandasına tanık oluyoruz. Bunun ne önemi var? Ancak TDKP yöneticilerinin ahlaksızlığının dipsizliği, bu karaçalmanın herhangi bir gerekçeye, yani yukarıdaki gibi bir vesileye bile dayanmıyor olmasından kaynaklanmaktadır. Diğer şeyleri bir yana bırakın, 1981 İstanbul, İzmir, Bursa, Ankara, Kars; 1983 İstanbul; 1984 İstanbul operasyonları akabinde açılan davaların belgelerini (polis fezlekesi, polis tutanak ve ifadeleri, savcıların iddianame ve esas hakkında mütalaaları, mahkemelerin gerekçeli kararları vb. gibi) inceleyin orada faşistlerin örgütümüze karşı, TDKP'in kullandığı dilden daha saygılı bir dil kullanmış olduklarını görürsünüz.

Örgütümüzün devlet tarafından nasıl değerlendirildiğini gösterir sayısız belgeye sahibiz. Bu belgelere sırf bu gibi aşağılık bir karaçalma nedeniyle yer vermek gereksizdir; ileride ihtiyaç duyulursa, bunları yayınlayabiliriz.

Fakat, TDKP yöneticileri bizim gibi konuşamazlar. Onlar TDKP kurucu merkez komitesinin ezici çoğunluğunun poliste tutumunu gösterir belgeler karşısında çok mahçup duruma düşerler. "Samimi ikrar"lar ister istemez insanları utandırır. Biz bu gibi utanç verici belgeleri yayınlamayı düşünmüyoruz. Bu, kaba, kırıcı bir teşhircilik olur.

TDKP 12 Eylül Darbesi döneminde en olumsuz tutumu takınan gruplar arasında yer alır. TDKP, teslimiyetçi, tasfiyeci ve mülteci bir grup olarak şekillendi. TDKP'yi, buna kimse zorlamadı. TDKP'nin bu durumu nedeniyle sevinç duyan devrimci değildir. İnsanların faşizm karşısında diz çökmüş olmalarından memnunluk duyanların devrimciliğini bir yana bırakalım, insanlığı tartışılır. Ancak TDKP'nin gerçeği budur. Bugünkü yöneticiler bu gerçeği beğenmiyorlarsa, işe tutarlı bir özeleştiriyle başlamalıdırlar. Ne yazık ki bu yapılmıyor ve şu komik iddialar öne sürülüyor:

"... poliste, işkencede ve cezaevlerindeki mücadelesini ele aldığımızda, örgütümüzün 12 Eylül öncesi iddialı, tüm örgütlerinden ve yukarda sözü edilen gruplardan ayrılan bir özellik gösterdiğini rahatlıkla söyleyebiliriz." "Örgütümüz... direnme-çözülme sorununa ilkeli yaklaşımıyla da genel olarak bütün diğer örgütlerden ayrılan bir özellik gösterdi." "Ayrıca partimiz bu sorun üzerinde de kendini başka gruplarla karşılaştırmak gibi bir hafifliğe düşmemek zorundadır." (agy. sf. 3)

İnsan bu temelsiz megalo-iddialar karşısında şaşırmadan edemiyor. Nasıl olur, bunca teslimiyet ve çöküşe rağmen bunlar nasıl ileri sürülebiliyor? Bunlara kim inanır? TDKP'li devrimciler bu baştan aşağı gerçek dışı olan endazesiz iddialara nasıl inanıyorlar?

TDKP'de direnen toplam insan sayısı ne kadardır? Bunların toplam yönetici ve üycler arasındaki oranı nedir? Bunun istatistikleri bile yapıldı. Her şey ortadadır, her şey belgelere dayalıdır.

Öyle herkesin gözü önünde olup biten şeyleri okus-pokus yaparak yok edemezsiniz, bunları unutturamazsınız.

TDKP yöneticileri "bu iddiayı en uç noktaya vardırarak defalarca ileri sürersek belki de aksi önde düşünenleri yıldırır ve

sorunu böylece hallederiz" diye düşünüyorlardır. Temelsiz bir iddia tekrar tekrar öne sürülürse ispatlanmış olmaz. İddialarınızı destekler en küçük bir kanıtınız var mı? Bu büyük iddiaların gerçeği yansıttığını gösterir herhangi bir veri sunabiliyor musunuz? Açıktır ki sunamıyorsunuz...

Bu gülünç iddiaların temelindeki o görülmemiş "cüreti" oluşturan şeyin TDKP çözülenlerinin büyük oranda kendiliğinden siyasal mücadeleyi terk etmiş olmaları, ve bugünkü TDKP yönetimini oluşturan insanlar arasında az sayıda da olsa direnenlerin olması; özellikle bu direnenlerin, TDKP'yi tamamen şahıslarıyla özdeşleştiren ve geride kalanları önemsiz "yol arkadaşları" olarak gösteren o tuhaf ego-sentrizmi olabilir.

En başta çözülenlere karşı ilkeli bir tutum aldıklarını söyleyemezler. Mülteciliğe karşı da ilkeli bir tutumları yoktur. Çünkü kendileri mülteci bir konumdadır. Gidenler kendiliğinden gidiş ve gitmeyenler hâlâ işbaşındadır. Dahası, bugünkü yönetimin başa geçebilmesi için her türlü oportünist-tasfiyeci, mülteci insanla uzun bir süre ittifak yapılmıştır. (Özellikle "Üç kardeş"in "üç kardeş"le sıkı ittifakı hatırlansın! Bugünkü TDKP yönetiminde yer alan "üç kardeş" diğer "üç kardeş"i "abbas yolcular" olarak addetti ve her türlü kötülüğün sorumlusu olarak gösterdi. Halbuki onlarda değişen bir şey yoktu. Değişen yalnızca ilkesizliğin ve pragmatizmin "taktik"leriydi. Emanet artık asıl sahiplerine teslim edilmişti. Şimdi tüm kirli çamaşırlar ortaya dökülebilirdi. Ama o güne kadar onlara ihtiyaç duyulmuştu)

Öte yandan, hiçbir şahıs (ne kadar yetenekli olursa olsun, ne büyük hizmetlerde bulunursa bulunsun) bir "parti"yi kendisinden, "parti"sinin eylemini, tutumunu kendi eylem ve tutumundan ibaret göremez. Bırakın bir partiyi, samimi, saygın insanlardan oluşan ciddi bir çevreye bile böyle -söz konusu yaklaşımın sahibi o grubun yaratıcısı, kurucusu olsa da- bir değerlendirme yakıştırılamaz. Kaldı ki, yukarıda da belirttiğimiz gibi TDKP'nin kurucu önderlerinin ezici çoğunluğu kısmen çözülerek kısmen mültecileşerek dökülmüş bulunmaktadır.

TDKP'lilere, "aman ne yaparsanız yapın, yeter ki bölünmeyin ve beni bekleyin" diyenler ipleri ele geçirmekte başarılı olmuşlar ve TDKP tarihini böyle yazıyorlar. Kendileri direnmiş de olsa, bu gibi bir izah tarzının TDKP'yi daha az kusurlu göstermeye hizmet etmediğini veya yüceltmediğini söyleyebiliriz.

Burada, daha çok söz konusu kişilerin kendilerini olağanüstü bir biçimde abartma ve yüceltme tutkusu görülmektedir.

1981-1987 döneminde TDKP'nin çizgisini "sağ oportünist, sendikalist, legalist" olarak değerlendiren yeni yönetim bu uzun dönem boyunca "parti"ye egemen olanları "hiçbir zaman gerçekte TDKP'li olamamış abbas yolcular" olarak değerlendiriyor. Kararlar'da bu "abbas yolcular" tarif edilirken şunlar söyleniyor:

"(...) İdeolojik, örgütsel moral-değer ve ahlaki olarak partiyle hiçbir dönem gerçek anlamda birleşmediler. Daha sonraki süreçte farklı grup ve hizipler olarak parçalansalar bile, 1981 Nisan darbesinden sonra bu çevreler, 'Merkez Komitesi'nde ve yakın çevresinde mevzilendiler ve el birliğiyle örgütte oportünist eğilimin temellerini attılar. Yurtdışından ve işsizleşerek yurtiçinden yurtdışına taşınan bazı 'partili' çevrelerin kısa sürede kristalize olan inkarcı-oportünist çizgi üzerinde yozlaşmasıyla büyüyen küçük-burjuva 'çıkar' ve 'mevki' bürokrasisi, partideki inkarcı-oportünist kanat olarak ve 1987 Mayısı'na gelinceye kadar zaman zaman at değiştirerek partiye egemen oldu." (agy.)

Demek ki, en az 6 yıl boyunca "parti"ye egemen olanların çizgisi sağ-oportünist, yönetimi gayrimeşruymuş. Peki 1987 Mayısı'na kadar bu yönlü bir düşünce belirtilmiş mi? Hayır, aksine mevcut yönetimler bu insanlar tarafından desteklenmiştir. Yalnızca 1986'da "Leninist-Kanat"a muhalefet edilmiştir. Bu muhalefetin nedeni de TDKP'nin bölünme tehlikesinin ilk kez ortaya çıkması olmuştur. Yani bölünme tehlikesi ortaya çıkmasaydı herhangi bir eleştiri söz konusu olmayacaktı. Tam bir ilkesizlikle bütün hizip başları uzlaştırılmaya çalışılmış ve kendilerini beklemeleri istenmiştir. Sonra 1987 Mayısı'nda "parti" "asıl sahipleri"ne teslim ediliyor ve koskoca 6 yılın tüm olumsuzlukları bu "eksternal" unsurlara (siz bunlara Merihli işgalciler de diyebilirsiniz) "abbas yolcular"a yükleniyor, ve böylece "parti" kurtarılıyor. Halbuki bu "MK ve çevresinde mevzilenmiş abbas yolcular" arasında kurucu MK üyeleri de dahil olmak üzere TDKP'nin bir dizi üst düzey sorumlusu vardır. Siz buna özeleştiri mi diyorsunuz?

6 yıl boyunca (Nisan 1981-Mayıs 1987) teslimiyetçi, tasfi-

yeci, sağ oportünist, sendikalist "abbas yolcular"ın elinde kalan TDKP her ne hikmetse gene de "12 Eylül faşist saldırısı karşısındaki konumu, taktik çizgisi ve tutumu", kadrolarının işkencedeki direnişi", direnme-çözülme sorununa ilkeli yaklaşımı" bakımından herkesten (yani tüm örgütlerden) daha ileri oluyor ve TDKP bu konuda kendisini bir başka grupla kıyaslamayı "hafiflik" olarak görüyor.

TDKP'nin Nisan 1981'de İstanbul'da yakalanan tüm önderleri istisnasız olarak poliste çözüldü. Tüm Türkiye çapında TDKP kadrolarının tutumunu göz önünde tutarsanız bunların çoğunluğunun çözüldüğü de bir gerçektir. Geride kalan TDKP ise zaten "gerçek TDKP"olmayıp "abbas yolcular"ın TDKP'sidir. Fakat bütün bunlara rağmen TDKP direniş ve mücadele açısından birincidir, dahası TDKP'yi bu çerçevede bir başka örgütle kıyaslamak hafiflik oluyor(!)

Konferans Kararları'nın yeterince düşünüldükten sonra alındığı konusunda çok ciddi şüphelere sahibiz. Zembereği boşanmış küçük burjuva kariyerizminin, mantığı ve gerçeği görülmemiş bir biçimde hafife aldığı düşüncesindeyiz.

TDKP birlik mücadelesini doğrudan kendisine karşı yapılan bir girişim şeklinde değerlendiriyor. Bu sonuca ulaşırken TDKP'nin birinci gerekçesi bizim onu bir parti olarak kabul etmeyip onu bir grup olarak kabul etmemizdir.

TDKP gerçekte bir parti midir? Bir partinin olmazsa olmaz özellikleri nelerdir ve bunlar en asgari düzeyde de olsa TDKP'de var mıdır?

Bizim Marksist-Leninist bir partiden anladığımız, Marksist-Leninist bir program etrafında örgütlenmiş, sağlam ve istikrarlı bir örgütsel yapı oluşturmuş, işçi sınıfı hareketiyle önemli ve istikrarlı devrimci bağlar kurmuş, ciddi bir yerel faaliyet sürdüren, yerel örgütlerin toplamından oluşan, sağlam ve istikrarlı bir önderliğe sahip olan politik bir yapıdır.

TDKP bu özelliklerin hiçbirine sahip değildir. Dahası TDKP, en iyi olduğu dönemde (yani 12 Eylül'den önce) bile bu özelliklere yaklaşmış sayılmazdı. 1981-1987 arasında TDKP zaten yok sayılıyor. 1987'den bu yana ise TDKP'nin herhangi vasat bir devrimci gruptan üstün hiçbir yanı yoktur. TDKP bugün vasat bir gruptur, TDKP'nin vasat bir grubu geride bırakan

en küçük bir özelliği yoktur. Örgütsel yapısı son derece küçülmüş, kadro gücünün büyük çoğunluğunu yitirmiş, faaliyeti tasfiyeciliğin etkisiyle daralmış, yerel örgütleri ya tamamen yok olmuş ya da çok zayıflamıştır. İşçi sınıfı hareketiyle hatırı sayılır bir bağı yoktur, daha doğrusu pek çok grup bu bakımdan TDKP'den ileridir, dahası TDKP yönetimi hâlâ mülteci bir konumdadır vs.

İdeolojik-teorik açıdansa TDKP bizim cenahın en geri grubudur.

Açıktır ki TDKP'yi Marksist-Leninist bir parti olarak kabul etmek imkansızdır. Bu nedenle gerçeğe uygun bir biçimde TDKP'yi bir grup olarak niteliyoruz.

Bundan gocunmak yersiz bir davranıştır. TDKP'lileri gerçekçi olmaya çağırıyoruz. Realiteden korkmayın ve onu kabul edin, kendi kendinizi aldatmaktan vazgeçin, bu kesinlikle yararınıza olacaktır. TDKP'nin parti olduğu iddiası komünistlerin birliği önünde de bir engel oluşturmaktadır.

TDKP'nin bir parti olmadığı TDKP'nin konuyla ilgili alınganlığından da bellidir. Eğer TDKP gerçek bir parti olsaydı, bizim gibi "küçük gruplar"ın kullandığı "grup" sıfatından bu denli alınmazdı. Örneğin PKK'yı ele alalım, bütün gruplar kalkıp "PKK parti değil gruptur" şeklinde bir kampanya açsalar bile PKK'nın bunun aksini ispatlama yönünde özel bir savunma yapacağını hiç sanmıyoruz. Çünkü PKK'nın bir parti veya etkin bir güç olduğu somuttur. Her türlü tanımlamadan bağımsız olarak varolan bu maddi gerçeği inkar etmek zordur. TDKP ise bu gibi maddi gerçeklerin yerini şişirme haberlerle, iddialarla doldurmaya çalışıyor. Örneğin PKK her gün devletle çatışıyor ve bunu herkes duyuyor, fakat TDKP 1 Mayıs'ta "binlerce işçi yürütüyor"(!) bunu ne duyan ne de gören oluyor. TDKP'nin bu iddiası karşısında birbaşka grubun dergisi şunları yazıyor: "1 Mayıs'ta yasadışı bir gösteriye 1000'in üzerinde katılım sağladığınıza sadece bizi değil, kimseyi inandıramazsınız. Kendi taraftarlarınız daha gerçekçi. Onlar 200 civarında katılım olduğunu ve sizin yazdığınız gibi yol boyunca birçok kez polisle çatışılmadığını, yarım saat pankartla slogan atarak yürünmediğini, bir polis otusunun 200 kişiyi çok zorlanmadan kısa sürede dağıttığını anlatıyorlar. Herkesi kör, sağır yerine koyma huyundan vazgeçin artık." (Mücadele, Sayı 1, sf. 14)

Yine aynı dergi TDKP'nin Otomobil-İş mitingine binlerce işçiyle katıldığı iddiasına da itiraz ediyor ve şunları söylüyor: "...Otomobil-İş Mitingi'ndeki durumları bilinmese... sayılarla istediği gibi oynayabilecek. Ama elde videoya çekilmiş Otomobil-iş Mitingi var. ... taraftarlarını sayıyoruz. Nereden bakılırsa bakılsın 300'ü bulmuyor." (agy. sf. 14)

TDKP ölçüsüz yalanları yüzünden pek çok kez alay konusu olmuştu. Onu bu nedenle eleştirmeyen grup kalmamıştı. Örneğin DY, HK yazarlarının bu gibi alışkanlıklarını ısrarla sürdürmeleri nedeniyle doktora başvurmaları gerektiğini bile tavsiye etmişti. ("Kardeş partiler"in yayın organlarında çıkan o duyulmadık-bilinmedik haberleri de saymıyoruz!)

Diyelim ki, biz "parti düşmanı"yız ve bu yüzden TDKP'nin olağanüstü başarılarını sindiremiyoruz; işi gücü bırakıp onun "yaptım" dediği şeylerin aksini iddia etmekle meşgul oluyoruz. Peki bizim dışımızdaki onlarca grubun tutumunu nasıl izah edeceksiniz? Yoksa bütün örgütlerin varlık nedeni de bizimkisi gibi "TDKP düşmanlığı" mı?

TDKP'nin, birlik blokunun doğrudan kendisine karşı kurulduğu iddiasının ikinci gerekçesini bizim TDKİH ile birliğe gitmemiz oluşturuyor.

Hiç şüphesiz biz herhangi bir parti, grup, çevre veya kişiyle ilişkiye geçerken, acaba "TDKP bu işe neder?" diye bir an için bile düşünmüyoruz. TDKP'nin düşüncelerinin bizim için hiçbir önemi yoktur. Biz doğru bildiğimizi yaparız.

TDKİH sorununa da böyle yaklaştık. TDKİH, genel olarak geçmiş sürece, özel olarak TDKP'e yönelttiği eleştiriler, gerek mülteciliğe, tasfiyeciliğe ve teslimiyetçiliğe karşı tutumu bakımından, gerekse de devrimci faaliyeti ileriye götürmek için harcadığı samimi çabalar bakımından devrimci bir konumdadır.

Parti öncesi aşamadayız. En küçük devrimci-komünist örgüt ve çevre bile küçümsenmemelidir. TDKİH'in darlığının herkesten önce TDKİH'in kendisinin farkında olduğunu, gücünü abartmadığını ve TDKİH yöneticilerinde kariyerist bir tutkuya kesinlikle rastlamadığımızı rahatlıkla söyleyebiliriz. Kısacası, TDKİH'i oluşturan yoldaşları ne tasfiyeci-inkarcı, ne kariyerist, ne hizipçi ne de küçük burjuva tepkici aydınları olarak görüyoruz. Bizim düşüncemiz budur ve bu düşünce temelinde hareket

etmeye devam edeceğiz.

TDKP'nin TDKİH adını anmaya bile tenezzül etmediği görülüyor. Olabilir, ancak daha yakın zamana kadar anlaşmanın-uzlaşmanın yolları, formülleri aranan bu arkadaşlar böyle birden bire "afaroz" edilince bu durum ister istemez bizde kuşku yaratıyor.

Sonuç olarak, TDKP birliğe yanaşsın veya yanaşmasın TDKİH konusundaki tutumumuz değişmeyecektir.

Birlik çalışmalarının doğrudan "anti-parti" (yani TDKP karşıtı) bir faaliyet olarak sunulması TDKP yöneticilerinin küçük burjuva kariyerist tutkularından kaynaklanmaktadır. TDKP birliğin güçlerinden biri olarak kabul edilmiştir. Bunda nasıl bir düşmanlık olabilir?

TDKP yöneticileri büyüklük kompleksine sahip oldukları için TDKP'yi kendimizle eşit bir yere koymamız bile onlarda görülmemiş bir rahatsızlık yaratıyor. Bu gibi bir illet karşısında yapabileceğimiz bir şey yoktur.

Bizim işi gücü bırakıp TDKP ile uğraştığımız iddia ediliyor. TDKP yöneticileri kendilerini ne sanıyorlar acaba? Onlarla özel olarak uğraşmak için hiçbir neden yoktur. Bu bizim bakımımızdan politik ufkunu yitirmek, önemsiz, tali güçlerle uğraşarak zaman kaybetmek ve 6 yıl önce yapılan bir özeleştiriyi tamamen bir kenara itmek anlamına gelir.

TKİH 1. Genel Toplantısı'nda (1984) çeşitli gruplara karşı tutumumuz değerlendirilirken HK'ya karşı tutumumuz şöyle değerlendiriliyor:

"HK'ya karşı tutum: Bu grup başlı başına pek büyük bir önem arzetmediği halde, bizim, dışımızdaki akımlara yönelik eleştirilerin dörtte üçü HK'ya yönelmiştir." (...)

"HK'ya yönelik eleştirilerin fazlalığı daha çok uluslararası otoriteleri etkileme ve bu otoriteler HK'yı parti olarak tanırsa bunun saflarımızda etki yaratmaması çabasından ileri gelmekteydi. Bu yönde bir kaygı duyulmasına kimse bir şey diyemez. Ancak bu kaygıdan kalkarak HK'yı asıl mücadele edilmesi gereken güç haline getirmek, yönümüz işçi sınıfı olduğu halde oradaki rakiplerimize, etkisizleştirmemiz gereken güçlere yönelik ideolojik mücadele adına hemen hiçbir şey yapılmazken bütün çabanın buraya

harcanmasını haklı göstermek mümkün olamaz. Peki ne yapmalıydık? Yapmamız gereken, en son söylediğimiz en başta söylemek ve bütün çabamızı buna göre ayarlamaktı. Yani 'bir ülkede kimin gerçek M-L örgüt olduğu o ülkenin sınıfı ve emekçileri tarafından, örgütler arasındaki mücadele ve örgütlerin çizgilerinin Marksizm-Leninizm karşısındaki durumunun incelenmesiyle belirlenir' (HY, sayı 94, sf. 7) demekti. Bu sorunun uluslararası platformlarda değil, ülkede çözüleceğini belirtmekti. Ve HK'ya da gerektiği kadar değer vermek, onunla böyle bir rekabeti kabul etmemekti."

Bugünkü tutumumuz buna tamamen uygundur. Proletaryanın Yolu incelendiğinde söz konusu kararlara uygun davranıldığı görülecektir. Üstelik AEP nezdinde artık bir yarış da söz konusu değildir. AEP 1979-80 döneminde TDKP'yi tanıdı. AEP'in TDKP hakkında bugün aynı düşünceye sahip olmadığı ise bir sır değildir. Ama TDKP yöneticilerinin içi rahat olsun. Bu "boşluğu" onların yöntemleriyle doldurmaya talip değiliz.

Özetle, ne bizim ne de içinde yer aldığımız blokun TDKP'ye karşı özel bir faaliyeti vardır. Olup biten şundan ibarettir. TDKP birlik kapsamında görüldüğü için TDKP'ye yönelik çağrılar ve eleştiriler yapılıyor. Aynı şey TİKB için de söz konusudur.

Şimdi cevaplamamız gereken soru şudur: TDKP'yi 1987 sonuna veya 1988 başına kadar küçük burjuva ve devrimcisi sayarken bugün neden birleşilebilecek bir güç olarak görüyoruz?

TDKP'nin programına, taktik ve örgütsel-pratik çizgisine, kitle örgütlerine ve sendikal çalışmaya ilişkin anlayışına ve özellikle tasfiyecilik, teslimiyetçilik ve mültecilik konusundaki ciddi zaaflarına yönelik eleştirilerimizi koruyoruz. Bu çerçevede yaptığımız eleştirilerin her dönem doğu olduğuna inanıyoruz.

Fakat TDKP ile, aradaki ciddi farklılıklara rağmen, ana hatlarıyla teorik bir yakınlığımızın olduğunu görmezlikten gelen veya bunu yok sayan anlayışımız yanlıştı. Marx, Engels, Lenin, Stalin savunusu, Kruşçevizm, Eurokomünizm, Titoizm, Troçkizm, Maoizm ve Guaveracılığın vb. reddi önemli ortak yanları oluşturur. Ve bunlar genel olarak ulusal ve uluslararası planda aynı cenahta yer aldığımızı gösterir.

Türkiye'de faşist bir rejim hüküm sürdüğü saptaması, demokrasi ve bağımsızlık sorununun doğrudan silahlı bir devrim sorunu olarak görülmesi, işçi-köylü diktatörlüğünün sosyalizme geçmede en uygun araç olduğu düşüncesi sosyalizmin ancak proletarya diktatörlüğü aracılığıyla kurulabileceği, ideolojik-teorik yakınlığımızın diğer unsurları olarak sayılabilir.

Bu sorunların her birinde ayrılıklarımız da vardır. TDKP'nin "ulusal demokratik devrim tezi" sağcı ve geri bir tezdir. Bu tezin bugün TDKP tarafından savunulup savunulmadığı belli değildir. İşçi-köylü diktatörlüğünü yorumlama açısından da ayrılıyoruz. Toplumsal maddi gerçeğin tanımlanması vb. konusunda da ciddi anlayış farklılıklarına sahibiz.

Ancak her şeye karşın ortak yanlarımız önemsiz değildir ve biz buradan hareketle ideolojik-teorik bir tartışmanın yapılabileceğini ve seviyeli bilimsel tartışmalar aracılığıyla ayrılıkların giderilebileceğini, bunun uzlaşmaz ilkeleri harmanlamak anlamına gelmeyeceğini, aksine bunun ideolojik-teorik bir ilerleme sayılması gerektiğini ileri sürdük.

İkinci olarak, TDKP'de her zaman diri ve devrimci unsurların var olduğu, bunu çürümüş unsurlardan ayırmak gerektiği düşüncesindeyiz ve geçmişte bu gibi bir anlayışa yeterince sahip olmadığımız için tutumumuzun bu yönüyle de hatalı olduğunu söylüyoruz.

Bu anlayışın ürünü olarak TDKP'yi birleşilebilecek bir güç olarak ilan ettik. Ancak bunun mevcut TDKP yönetimiyle (1987-88) doğrudan bir uzlaşma eğilimi anlamına gelmediğini de her fırsatta tekrarladık. TDKP yöneticileri olumsuz tutumlarını sürdürmekte ısrar edince TDKP'li devrimcileri, "THKO aristokrasisinin son kalıntılarının sultasını yıkmaya" çağırdık. Çünkü söz konusu yönetim küçük burjuva bürokratizminde kararlı gözüküyordu. Çok köklü olan kariyerist eğilimlerini aşmakta istekli gözükmüyordu. Mülteci bir yaşam tarzını tercih etmeleri onların tüm olumsuz eğilimlerini daha da güçlendiren maddi bir zemin yaratmıştı. Bu yönetim aşılmadan ciddi bir ilerleme sağlanamazdı. Durum bunu gösteriyordu.

Oportünist bir uzlaşma siyasetimiz yoktur. Ne geçmişe sünger çekiyoruz ne de farklılıkların ayrılıkların üstünü örtüyoruz. Çöken ve çürüyeni sürekli dışta tuttuğumuzu açıklıyoruz.

Bu tutum ne ilkesizdir, ne de grupçudur. Birlik veya tartışma süreci bizim anlayışımıza göre çok yönlü yeni bir oluşum sürecidir. Bu süreci mekanik bir biçimde değil, diyalektik bir biçimde kavramak gerekir. Sorun yalnızca grupların basit aritmetiksel toplamını meydana getirmek değildir. Sorun, gruplara göre değişik çap, nitelik ve biçim arzeden grupsal geriliklerden, olumsuzluklardan ya da hastalıklardan sıyrılmaktır. Örneğin bu anlayışımız TKİH 1. Genel Toplantı Kararları'nın 2. baskısının merkez komitemiz tarafından yazılan önsözünde şöyle açıklanmıştır:

"1987'ye değin TDKP'yi her zaman küçük burjuva devrimcisi olarak değerlendirdik. Ancak 1987'den bu yana bir takım ortak ideolojik değerlerden ve programatik düşüncelerden hareketle TDKP'yi 'birleşilebilecek bir grup' olarak görüyoruz. Söz konusu tarihten bu yana ortak yanlarımızı öne çıkardık ve bunun gerekli ve doğru olduğuna inanıyoruz. Ama birlik adına ne devrimci ölçütlerimizden ne prensiplerimizden vazgeçeceğiz ne de dışımızdaki birkaç grup için kullanmaya başladığımız "komünist" sıfatını, birlik sürecinin ideolojik dönüştürücülüğünü, gruplara göre değişen eski grupsal hastalıklardan arınmadaki katalizör niteliğini karartan ve liberal bir tutumla dağıtılan 'mavi boncuk' derekesine düşüreceğiz. Birlik salt aritmetiksel yönüyle değil esasen ideolojik ve siyasi yönüyle önemlidir."

Birlik anlayışımız son derece nettir. TDKP'ye ilişkin birlik politikamız da oldukça açık ve tutarlıdır. Biz TDKP yönetiminde hiçbir dönem birlik eğilimi olduğuna inanmamışızdır. Keza yöneticilerin mevcut halleriyle birleşilebilecek güçler olduğuna da inanmamışızdır. Bu nedenledir ki özellikle belli bir aşamadan sonra çoğunlukla doğradan TDKP içindeki devrimcileri, diri unsurlara seslenmişizdir.

TDKP yönetiminin örgüte tamamen hakim olduğu, yönetimle kadrolar arasında herhangi bir çatışmanın yaşanmadığı, eleştiri konusu olan tüm temelsiz iddiaların yalnızca yönetim kademesinin iddiaları olmayıp bunların aynı zamanda "kararlar" haline geldiğini vb. dikkate alarak, bizim, "TDKP'li komünistler" üzerine yaptığımız vurgu veya konuyla ilgili iyimserliğimizin subjektif olduğu söylenebilir.

TDKP grubunun içinden birliği arzulayan ve bu doğrultuda mücadeleye atılan insanlar hiç çıkmayabilir. Bu gibi bir olasılık

yüzünden TDKP'ye çağrı yapılmamasını doğru bulmuyoruz. TDKP'yi bir bütün olarak daha baştan itibaren dıştalamak yanlış, sekter bir tutum olurdu. Ve dıştalama tutumu TDKP yöneticilerini oldukça memnun ederdi.

Bizim birlik çağrımız gruplara göre şu veya bu ölçüde bir değişiklik arzetse de grupların tümüyle ilişkisi bakımından samimidir. Çağrımız hiçbir grupla ilişkisi yönünden en küçük bir sahtelik içermemektedir. TKP/ML Hareketi, TDKİH ve TİKB'yi değerlendirirken yöneticilerle sıradan üyeler veya taraftarlar arasında birlik sorunu açısından herhangi bir ayrım yapmadık. TDKP yöneticilerinde özel bir gerici eğilim gördüğümüz için, daha çok TDKP'li devrimcilerin bunu yenebileceklerine dair samimi bir inanç besledik. Yani "laf olsun diye" TDKP'ye birlik çağrısı yapmadık veya "spekülatif grup çıkarı gereği taktikler" izlemedik.

TDKP'nin bugünkü tutumu sürdürmesi halinde ona karşı tutumumuzu tekrar gözden geçireceğimiz kendiliğinden anlaşılır, ne var ki en olumsuz tutum bile tartışmayı sürdürmenin önünde engel değildir.

Bu tartışmaların, TDKP yöneticileri bakımından bir yarar sağlayacağı çok zayıf bir olasılıktır. Çünkü onlar tüm çabalarını birliği engellemek için harcıyorlar. Bu tutumlarını değiştirmeleri ve birlik için samimi çaba harcamaları halinde onları değişmemiş kabul etmek olanaksızdır. Devrimin yararına olacak bu gibi bir gelişmenin ön koşulları ciddi bir özeleştiride saklıdır. Her türlü çürümüşlük ve kariyerizmle tutarlı bir hesaplaşma TDKP yöneticilerini devrime, devrimciliğe ve komünizme yakınlaştıracaktır. Böylesi bir durumda yöneticilerin bugünkü somut durumu üzerine bina edilmiş görüşlerimizin geçerliliğini koruduğunu söylemek elbette mümkün değildir. Ancak yöneticilerin mevcut halleriyle birliğe katılabileceğini öne sürmek hem saflıktır hem de ilkesizliktir. Kendi mültecilerimizi kovmuşken başka grupların mültecilerini nasıl bağrımıza basabiliriz? Saflarımızda ortaya çıkan teslimiyetçi, sağcı ve ciddi özeleştiriye yanaşmayan kariyerist unsurları tereddüt göstermeden mahkum etmişken, diğer grupların aynı nitelikteki unsurlarıyla birleşirsek bizim geçmişi aşma çabamız ve tutarlığımız nerede kalır? TDKP yöneticilerinin "yeminli düşmanları" değiliz. Ancak adı geçen özelliklerini korudukları sürece bu insanlarla bir-

leşmeyi asla düşünmüyoruz.

Onların geçmişleri kesinlikle reddedilmeliydi; "bütünlüklü çizgileri" ise bizim için "işe yaramaz bir çuval dergi" idi. Biz bunları ilk kez burada söylemiyoruz. Özetle bizim TDKP'ye karşı tutumuzdaki değişiklik, genel teorik görüşlerdeki ortak ögelerden hareketle ilkeli bir tartışmanın yapılabileceği ve bu tartışma aracılığıyla programatik ve taktik ayrılıkların giderebileceği ve bütün bunların sonucu olarak örgütsel birliğin sağlanabileceği düşüncesine sahip olmaktan ibarettir.

Bütün bu açıklamalarla "Ayrıca bugün bir 'blok' kurmakta olanlar TDKP'nin dün neden 'küçük burjuva oportünist grup', bugün neden 'komünist grup' olduğunu da ideolojik içeriği ile ortaya koymalıdırlar" şeklindeki TDKP'nin talebini cevaplamış oluyoruz.

TDKP birleşmek için çaba sarfeden grupları program ve taktikler üzerine tam bir fikir birliğine ulaşmadan birleşmeye çalışmakla suçluyor. Bu suçlamaya vesile olabilecek herhangi bir açıklama yoktur. "Program ve taktikler sorununda anlaşamadan da örgütsel birlik sağlanabilir" şeklindeki bir açıklama ne TKİH ne TKP/ML Hareketi ne de TDKİH tarafından yapılmıştır. Ayrıca her üç örgütün konuyla ilgili yazıları incelendiğinde "program-strateji ve temel taktiklerde fikir birliğine varmadan örgütsel birlik sağlanamaz" şeklindeki açıklamaya çok sık rastlamak mümkün olacaktır. Dahası KBEK'in tartışma programının ilk iki şıkkı bu sorunlara ayrılmıştır. "Program ve taktik sorunlarda" birlik olmadan örgütsel birliğin olamayacağını öne sürerek bizleri ilkesizlikle suçlayan ve bu "fikrini" Lenin'den bir aktarmayla sağlamlaştırmaya çalışan TDKP, tedirginliğin verdiği şaşkınlıkla boş bir iş yapıyor. Onu buna iten grupçuluğunu meşu ve haklı gösteren tutumudur.

Konuyla ilgili bir tartışmanın yapılıyor olması halihazırda önemli bir yakınlığın veya ciddi bir fikir birliğinin olmadığı anlamına gelmez. Özellikle TKİH, TDKİH ve TKP/ML Hareketi arasında program sorununda ciddi bir ayrılık yoktur. Dolayısıyla "genel programda (her ne demek ise? Yani bizim bildiğimiz bir asgari bir de azami program vardır. "Genel program" bir de "özel program" diye bir şey yoktur. Bu gibi bir menşevizm TDKP'de vardı ve bu kavramın kullanılıyor olması menşevizmin hâlâ TDKP'de hüküm sürdüğünü gösterir) birlik yetersizdir

"ama taktikler de önemlidir" gibi hatırlatmalarda bulunan ve biz birlikçilerin ne kadar da ilkesiz insanlar olduğunu taraftarlarına ispatlaya kendisinin ilkeli olduğunu ileri-süren TDKP'nin en büyük ilkesi devrimin çıkarlarıyla açıkça çeliştiği halde grupçuluğunda ısrar etmesidir.

TDKP birliğe gidenlerin ilkesizliğini iyice göstermek için hangi örgüte hangi suçlamayı yaptığına en küçük bir açıklık kazandırmadan tek bir örgütte bir arada olması da mantıken olanaksız gözüken "program sorunlarındaki TİP revizyonizminin ciddi etkilerine, yarı-troçkist ve yarı-maocu sapmaların belirtilerine; taktik sorunlardaki parlamentarist, legalist, sendikalist, reformist eğilimlere" şöyle bir değinip geçmiştir. Bu ciddiyetten yoksun iddialar üzerinde durmak istesek bile TDKP'nin bu gibi ithamlarla kimi hangi gerekçeyle suçladığı belli olmadığından bu imkansızdır. Üstelik bunlar herhangi bir yazarın düşünceleri olmayıp 10-11 yıl sonra toplanan "konferans"ın kararlarıdır. Bu cümleler bile "konferans kararları"nın iyice veya ciddi bir biçimde düşünülmeden alındığını gösterir. TDKP yöneticilerine gölgeleri taşlayacaklarına her grup hakkındaki düşüncelerini açıkça yazmalarını salık veriyoruz.

Bu gibi karışık, belirsiz bir isnat çorbasının yapılmasında TDKP yöneticilerinin bahse konu grupların her biri için özel olarak söz söylemeye "tenezzül etmemiş" olmalarının payı olabilir. Ancak söylediklerinizin ciddiye alınmasını istiyorsanız bu fedakarlığa katlanmak ve ekşi elmayı ısırmak zorunda olduğunuzu hatırlatırız (!)

Bizce TDKP yöneticileri ortalığı bulandırmak için bilinçli bir safsatacılığa başvuruyorlar. Mistifikasyon TDKP'yi kurtarmaz. Hem herkesi suçla hem de açık konuşmaktan sakın! Bu marksistlerin yöntemi olamaz. Halk dilinde buna "karnından konuşmak" denir. TDKP açıkça konuşmak yerine karnından anlaşılmaz gürültüler çıkarmayı tercih ediyor.

TDKP birlik mücadelemizi bir taraftan "Gorbaçov'cu revizyonizmin ve tasfiyeci revizyonistlerin yarattığı ilkesiz 'birlikçilik' modasının ağına düşmek" şeklinde nitelerken, "öte yandan ilkesiz bir birliğe TDKP'nin girmeyeceğini bile bile spekülatif 'grup çıkarı' taktikler şeklinde nitelemektedir. Kariyerizmin bir ilkelilik alameti olarak gösterilmesine ilk kez tanık olunmuyor. Bizi ilkesizlikle suçlayan kariyerist unsurlar her nedense bizim

savunmadığımız veya revizyonist modaya uyup savunmaktan caydığımız tek bir ilke açıklayamamışlar.

Her birlik isteyeni Gorbaçov'cularla aynı cenahta göstermenin akla ve bilime uygun bir yanı yoktur. Bu ulusal sorunun çözümünde şovenistlerin birlikçiliğiyle marksist-leninistlerin ulusların tam eşitliğine dayalı gönüllü enternasyonalist birlikçiliğini sırf "birlik" kelimesinin her iki tarafça kullanılmış olmasından hareketle aynılaştırmaya benzer. Bizim ilkelerimiz, amacımız ve yöntemimiz çok farklıdır. Bunları Gorbaçovcu'lukla aynı göstermek TDKP yöneticilerinin mevkileri uğruna yapamayacakları şeylerin olmadığını gösterir.

Baylarımızın "spekülatif 'grup çıkarı'" uydurmasından da bir şey anlamış değiliz. Mucidi oldukları bu 'inci"nin ne menem bir şey olduğunu açıklamalıydılar "Spekülatif grup çıkarı", demek ki insan zor durumda kalınca "yaratıcılığı" on misli artıyor(!)

Biz ilkelerimizi açıklıyoruz ve bu ilkeleri savunan tüm komünistleri tek örgüt çatısı altında birliğe çağırıyoruz. Samimi olanlar bu çağrıdan sevinç duyuyor ve birlik sürecine katılıyorlar; kariyerist grup yöneticileri ise bu çağrıyı ve mücadeleyi karalamak, gözden düşürmek için elerinden gelen her şeyi yapıyorlar Sonra da kalkıp bize "siz aslında daha baştan itibaren bizim böyle yapacağımızı biliyordunuz. Buna karşın grubumuzu birliğe çağırdınız. Bu spekülatif 'grup çıkarı' gereği izlenen bir taktik oluyor."

Ortada birbirinden oldukça farklı veya tamamen farklı amaçlarına hizmet eden iki tutum, iki taktik var. Peki bunların hangisi dürüst ve devrimci? Kariyeristlerin oluşturduğu engele karşın samimi devrimcilere yapılan birlik çağrısı mı, yoksa kariyeristliğinin farkında olduğu için samimi birlik isteğine düşmanlık kusan ve böyle bir çağrının yapılmış olmasını taktiksel bir kurnazlık olarak gösteren iflah olmaz grup yöneticilerinin ortaya koyduğu gerici tutum mu?

Son birkaç yılda TDKP'de yaşananları şöyle bir hatırlamaya çalışalım. Tasfiyecilik, teslimiyetçilik, ülkeden kaçış, mültecilik; bir dizi bölünme, bir dizi hizip; karşılıklı ağır ithamlar, çekişmeler, dedikodular, hesaplar, küçük broşürler, büyük broşürler, kariyeristlerin kurtarıcı olması, kurtarıcıların darbeciliği, kurtulanın kurtarıcısının elinden kurtarılması, pazarlıklar, ikiyüzlülükler, kendini, geleceğini sağlama alma hesapları, denge-

ler, "kuma çakıl karıştırmalar", biraderler, üç kardeşten üç kardeşe mektuplar, dünyayı durdurun beni bekleyin arzuhalleri, aşağılamalar, emanetçiler, daha sonra bu kardeşleri mirastan yoksun bırakma hatta "kardeşliği"ni tartışmalı kılma, kıdem ve hiyerarşi tartışmaları vb. TDKP yöneticilerinin sinirlerini fazlasıyla yıprattı. Sonuçta ipleri ele geçirdiler ama gerçekte çok yoruldular, çok uğraştılar, ciddi badireler atlattılar. Az kalsın her şeyi kaybediyorlardı. Kabus dolu kasvetli gün geçirdiler. Bunları inkar edemeyiz. Ama bunlar TDKP yöneticilerinin sinirlerini harap etti. Bu nedenle bu baylar bunca "emek", bunca zorlu "mücadeleler" pahasına elde edilen iktidara tehdit oluşturacak her düşünceyi hesapsız bir saldırganlıkla karşılıyorlar.

"Bize rahat yok mu, yeni bir iktidar mücadelesi mi? O görkemli eski günlere bir daha dönemeyecek miyiz?

Sizi anlıyoruz baylar, fakat biz doğru bildiğimiz yolda yürümeye devam edeceğiz.

Çeşitli gruplardan komünistlerin grupsal çitleri yıkma doğrultusunda ortaya koydukları pratikle kariyerizmin bam teline basılmıştır.

Birlik çalışmalarının ağır yürüdüğü, tartışmaların zamana yayıldığı ve yeterince insiyatifli davranılmadığı genel bir eleştiri konusudur.

Bu eleştirinin haksız olduğunu söyleyemeyiz. Ancak bu çalışma, grupları olduğu gibi, yani mevcut halleriyle birleştirme yerine, tartışma ve birlik sürecinin dönüştürücülüğü temelinde ilerlemek zorundayız. Her grup mevcut tüm özelliklerini korumakta ayak diretirse ister istemez ne dönüşme olur ne de grup ruhunun yerini parti ruhu alır. En önemsiz grupsal olumsuzluklara veya geriliklere tolerans gösterilemez. Bu gibi bir tolerans siyasi engin gönüllülük olarak kabul edilemez. Bu grupsal alışkanlıklar ve grup ruhu önünde diz çökmek, parti ruhu aleyhine taviz vermek anlamına gelir.

Her doğum süreci gibi dönüşüm süreci de sancılı olacaktır. Söz yerini eyleme bırakıyor. Pratiğin o tartışmasız hükmü altında her şey netleşiyor. Burada önemli olan bir kaç aylık bir gecikme değil, önemli olan komünistlerin bir nitelik sıçraması yapabilmeleridir. Biz sadece devrimci ve bilimsel olana inanıyoruz. Biz birliğe hazırız. Komünistlerin bu önemli tarih-

sel görevin üstesinden gelebilecek kadar olgunlaştığına dair olan inancımızı kuvvetle koruyoruz.

Ağustos 1990

"TDKP-DEVRİMİN SESİ" GRUBUNUN ÖRGÜTÜMÜZE KARŞI AÇTIĞI DÜŞMANLIK KAMPANYASININ AMACI

"TDKP-Devrimin Sesi" grubu Şubat 1990 tarihinden başlamak üzere, örgütümüze karşı bir düşmanlık kampanyası açtı. Bu grubun düşmanca davranışlarıyla ilk kez karşılaşmıyoruz. Bilindiği gibi, bu grubun örgütümüze karşı tutumu, 1978 yılı başından 1980 sonuna kadar tamamen düşmanlık körüklemek ve kabul edilemez hakaret, suçlama ve iftiralarda bulunmak, zor kullanarak faaliyetimizi engellemeye çalışmak vb. şeklinde olmuştur. Bugün yapılan, düşmanlığın bir ikinci baskısıdır. Meydana gelen kesinti ise, söz konusu grubun TKİH'e karşı tutumunu hiç olmazsa bir dönem yumuşatmasından kaynaklanmamıştır; kesinti sadece "TDKP"nin tasfiyeciliğinin gayri iradi sonuçlarından biri olmuştur.

Bu grup, yaklaşık 10 yıllık bir kesintiden sonra toplayabildiği "Genel Konferans"ın kararlarında bir vesile yaratıp satır arasında TKİH'e hakaret etmiştir. Bir başka amaçla değil, sırf hakaret etme amacıyla bir vesile yaratmış ve örgütümüze düpedüz hakaret etmiştir. Örgütümüzü "polis arşivlerinde bile örgüt sayılmayan bir grup" sözcükleriyle yani açıkça yalan söyleyerek küçük düşürmeye çalışmıştır.

Aynı "kararlar"da TKİH'in "varlık nedeni" "TDKP düşmanlığı"yla açıklanarak örgütümüze hakaretler sürdürülmüştür.

Kısa bir süre önce TKP/ML tarafından yaklaşık 10 devrimci örgüte yapılan "anti-faşist birlik" çağrısı vesileyisle yapılan görüşmeye gelen "TDKP-Devrimin Sesi" grubunun temsilcisinin ilk işi örgütümüzün söz konusu birliğe dahil edilmemesi gerektiğini savunmak olmuştur. Bu gibi akıl almaz bir düşmanlığın TKP/ML temsilcisi tarafından hayretle karşılanması ve

"TDKP" temsilcisinin bu düşmanlığı izah edememesi üzerine, söz konusu tutum "kişisel bir tutum" (!) şeklinde açıklanarak geçiştirilmeye çalışılmıştır.

Adı geçen grup örgütümüze, Türkiye'de hiçbir devrimci grubun bir diğerine karşı asla beslemediği hasmane duygular besliyor. "TDKP-Devrimin Sesi" grubu TKİH'e karşı beslediği kin ve nefreti bir başka gruba karşı beslemiyor. Pek çok reddedilemez maddi kanıt açıkça bunu gösteriyor.

Peki neden? "TDKP"nin bu akıl almaz hesapsız kininin ve düşmanlığının sebebi nedir? Neden en aşağılık hakaretlerini bize yöneltiyor? Neden bizimle hep ağzı bozuk tarzda konuşuyor? Biz bu grubu birleşilebilecek bir güç olarak görüyoruz. "TDKP"lilere "teslimiyetçiliği, tasfiyeciliği, sağcılığı, abartıcılığı yenin, 'bütünlüklü çizgi'yi gözden geçirin, mülteci ve kariyerist unsurları saflarınızdan atın, grupçuluğu aşın" çağrısı yapıyoruz. "TDKP"saflarında özellikle 12 Eylül'den sonra yaşanan ağır teslimeyetçiliği ve tasfiyeciliği eleştiriyoruz. Gerçeği eğip bükmeden, yöneticilerinin düşmanlığını üstümüze çekmekten korkmadan, "TDKP"de çöken ve çürüyen ne varsa ona işaret ediyoruz. Bunu yaparken zaman zaman sert sözcükler de kullanıyoruz. Fakat tüm devrimci gruplarla polemiklerimizde dikkat ettiğimiz gibi, "TDKP" ile polemiklerimizde de bundan ileri gitmiyoruz. Sırf küçümseme veya aşağılama maksadıyla "TDKP"ye karşı söz sarfetmiyoruz. Onu yalnızca ideolojik ve siyasi olarak eleştiriyoruz.

"TDKP" ise eleştirilerimize her seferinde küçümseme, aşağılama ve çirkin, tiksinti uyandıran iftiralarla yanıt veriyor. Biz onu eleştiriyoruz o bize küfrediyor.

Bu yolu seçmesi onun aczini ve çaresizliğini gösterir. Küfretmek, aşağılayıcı ifadeler kullanmak, adi iftiralarda bulunmak hiçbir grubun tekelinde değildir. Bunu her isteyen kolayca yapabilir. Oysa devrimcilerin en sert tartışmaları bile belli bir seviyede tutmak gibi bir zorunlulukları vardır.

"Sizin varlık nedeninizi bilmiyoruz" iddiası küstahça bir iddiadır. Bize karşı korkunç bir kin besliyor olabilirsiniz, ancak bu kininizi bu gibi küstahça sözcüklerle ifade etmeniz doğru değildir. Salt egonuzu tatmin etmek için bize karşı aşağılayıcı sözler sarfediyorsunuz. Bu belki sizi bir süre rahatlatıyordur, ancak bu davranış o sözünü çok ettiğiniz "devrimci moral değerler"le

çelişir. Unutmayın baylar, siz "koskoca bir parti"nin yazarlarısınız(!)

"TDKP-DS" yazarları Eylül 1989 tarihli "Komünistlerin Birliğini Sağlamak Ertelenemez Bir Görevdir" başlıklı yazımızı 1990 Eylülünde, yani tam bir yıl sonra ele alıyorlar ve söz konusu yazının içeriğini okuyucunun gözünden kaçırarak onu bütünüyle bir "TDKP" eleştirisi şeklinde gösteriyorlar. Ve bununla da yetinmeyerek yazının tümü hakkında şunları söylüyorlar. "...tamamı şuurunu yitirmiş ve gözü dönmüş birinin hezeyan halinde önüne gelene saldırısıdır. 'TKİH-Proletaryanın Yolu' partimize karşı hiçbir dürüst devrimcinin kabul edemiyeceği yalan ve spekülasyonlarla ve seviyesiz bir dille hücuma geçiyordu." (DS. s. 95)

Söz konusu yazımızın girişi aynen şöyledir:

"Birlik' sorunu Türkiye'de, genellikle devrimci grupların zaten dar olan güçlerinden çok şey kaybettikleri gericilik yıllarında gündeme gelir. Bu nedenle söz konusu dönemlerde ortaya çıkan birlik çağrılarındaki ısrar, bizde her biri temel uzuvlarından birini veya bir kaçını yitirmiş insanlardan sağlıklı bir insan yaratma arzusu gibi nafile bir istek şeklinde anlaşılır. Birlik isteğinin deklarasyonunu bir SOS veya "artık eski gücümü ve sağlığımı kaybettim, birinin desteğine ihtiyacım var" biçimindeki bir anonstan ibaret gören küçük burjuva, doğal olarak bunu her zaman bir zayıflık işareti sayar. Birlik isteyen gruba küçümseme ve şüpheyle bakar. Megalo iddiasını daha kibirli, daha mübalaalı bir tarzda sürdürerek, güçlülüğünü, farklılığını ve köklü olduğunu göstermek ister. En sözü edilmeye değmez olayları baz alarak sınıflararası güç ilişkilerini, sınıf gruplaşmalarını "tahlil" eder ve kendi küçük grubunu bu saflaşmada baş köşeye oturtur.

"Türkiye'de devrimci grupların sayısı her zaman çok kabarık olmuştur. Hatırı sayılır herhangi yerel bir faaliyeti bile olmayan bir çok grubun kendisini parti yerine koyması ve Türkiye devriminin önderliğine soyunması önemsiz ayrılıklara karşın birliği imkansız kılmıştır. Sayısı daha fazla olsa bile her biri kendi bölgesinde ciddi bir devrimci çabanın içinde olan yerel grupları birleştirmenin bu gibi "merkezi" grupları birleştirmekten çok daha

kolay olduğunu söyleyebiliriz. Çünkü Türkiye çapında örgütlenmeye gitmiş grupların yöneticileri çok mütevazi bir gücü temsil ediyor olmalarına karşın oldukça iddialı ve egosentrik özellikler taşımaktadırlar. Belirli gelenek ve alışkanlıkların, kolaycılıkların dar çemberinden çıkamayan bu insanların, küçük gruplarının pirliğini bırakıp, geniş yığınları kucaklamaya çalışan devrimci hareketin hammallığını tercih edemiyorlar..."

"Öte yandan, son bir iki yıldır özellikle legal sol basında tartışılan birlik anlayışının bize çok uzak olduğunu belirtelim. Çünkü bu birlik anlayışına Marksist-Leninist ilkelerin gölgesi bile düşmemiştir. Bu baylar yılların yorgunu olduklarından, faşizmin zoru veya devrimin aleyhine olan günün gerçekliği karşısında öyle umutsuz öyle teslimiyetçi bir tutum sergiliyorlar ki birlik uğruna ilkeleri kediye yüklemeye çoktan razı olmuşlardır.

"Biz bu gibi birlik çabalarının karşısındayız. Çünkü bu çabalarda devrimci ve ilkeli bir yan yoktur. Her renkten revizyonistin ve teslimiyetçinin birliği, Marksizm-Leninizme karşı daha güçlü, daha etkili bir mücadele yürütme arzusundan doğmuştur. Bu karşıdevrimci odakların ideolojik bombardımana tabi tutulması acil ve önemlidir. Söz konusu odakları veya yenileri oluşturma doğrultusunda harcanan çabaları, gericilik yıllarının giderek keskinleşen sınıf çatışmaları karşısında varlığını sürdüremeyecek olan kısa ömürlü kefareti sayıp sorunun çözümünü zamandan beklemek yanlış olacaktır. Sosyal realite her türlü sınıf uzlaşması teorisini yıpratıyor, altını oyuyor, ancak ideolojik saldırılarımızla bu süreci hızlandırmamız gerekir.

"Ayrıca, devrimi boğmak için daha güçlü bir parti (TBKP) kurmayı gerçekleştiren revizyonist şeflerin göstermiş oldukları çabalar ve fedakarlıklar bizim bakımımızdan da öğretici olmalıdır. Grup sınırlarını aşmakta biz de en az onlar kadar istekli davranmalıyız.

"TKİH, komünistlerin birliği sorununa bakış açısını 1987 yılı sonlarında yaptığı bir açıklamada son derece yalın bir biçimde ifade etti. Diğer şeylerin yanı sıra bu açıklamada TKP/ML Hareketi, TİKB ve TDKP birleşile-

bilecek güçler olarak ilan edildi. Daha sonraki tarihlerde yayınlanan Proletaryanın Yolu'nda grupçuluğun, sahte ve lafzi ayrılıkların vb. üstüne gidildi."

"DS" yazarlarınca "tamamı şuurunu yitirmiş ve gözü dönmüş birinin hezeyan halinde önüne gelene saldırısıdır" şeklinde tanımlanan yazımız bu mihver etrafında dönüyordu ve yine bu üslupta devam ediyor.

Yukarıda önemli bir bölümünü aktardığımız "hezeyan" ve "gözü dönmüşlük" ürünü sayılabilir mi? "TDKP-DS" yazarlarına soruyoruz: Hangi "hezeyan"dan, hangi "gözü dönmüşlük"ten, hangi "önüne gelen saldırı"dan bahsediyorsunuz? Buradan soğukkanlılığın ifadesi olmayan, hiddete kapılan birinin sayıklamaları veya saçmalıkları şeklinde kabul edilebilir bir tek sözcük var mı? Siz baylar, siz gerçekten dürüst insanlar mısınız?

Açıktır ki, yazarlar, söyleyecek sözleri olmadığı "DS" okurlarının başka bir şey okumayıp yalnızca "DS" yazarlarına itikat gösterdiklerini düşündükleri için rahatlıkla ucuz çarpıtma ve karaçalma yolunu tercih ediyorlar. TKİH, birlik sorunuyla ilgili düşüncelerini ifade ediyor, muhataplarımız ise bu düşüncelere karşı düşünce ileri sürmek yerine, bayağı sözler sarfetmekle yetiniyorlar.

Yukarda bahsi geçen yazımızda birlik sorunu karşısındaki tutumları nedeniyle TİKB ve "TDKP"ye yönelik eleştiriler de söz konusudur. Ve "TDKP" kendisine yönelik bu eleştirilerimizi "partimize karşı hiçbir dürüst devrimcinin kabul edemeyeceği yalan ve spekülasyonlarla ve seviyesiz bir dille hücuma geçiyordu." şeklinde tanımladı. Şimdi bu "tanımlama"da az da olsa haklılık payının olup olmadığını görelim.

İlkin, "TDKP" hakkında söylenenlerin tümünü aktaralım:

"TDKP, en olumsuz tutumda ayak direyen grup olma özelliğini korumaya devam ediyor. Kibirlilik, övünme hiçbir grubun hakkı sayılmaz ama TDKP'nin hiç hakkı sayılmaz. Yalnızca büyük sözler sarfetme, küçük burjuva gürültücülük, bürokratizm, sağcı reformcu çizgi, Leninist parti anlayışından çok uzak örgütsel yapı, özellikle 12 Eylül darbesini takip eden günlerde hızlı bir biçimde iflas etmişken, teslimiyetçiliğin ve tasfiyeciliğin damgasını

vurduğu 8 yıl gibi uzun bir aradan sonra tekrar ortaya çıkan hayaletler önünde diz çökmeyi, cisimsiz gölgeleri mürşit olarak benimsemeyi TDKP'lilerden beklemiyoruz. Çürüyene karşı en küçük bir hoşgörü devrimci faaliyeti felç eder. Bunu ikinci hatta üçüncü kez denemek ise ağır bir suçtur. Yaşanan bunca tecrübeden sonra hâlâ TDKP'nin gerçek bir parti olup olmadığını tartışmak bile gereksizdir. Kaldı ki 'biricik partimiz' tiradlarının tekrar, üstelik çok daha aristokratça yükseltilmeye başladığını görüyoruz. Bunlar ne gibi bir iddia adına öne sürülürse sürülsün sonuçta tam bir umutsuzluk ifadesinden başka bir şey değildir. Battıkça sesini yükselten adamın canhıraş çığlıkları gibi....

"Halbuki TDKP'li devrimcilerin bu kadar umutsuz olmalarına hiç gerek yoktur. Sık sık generallerin yerini acemi erler alsa da devrimci hareket kendisine uygun gerçek liderler yaratmakta zorluk çekmeyecektir. Yapılması gereken, THKO aristokrasisinin sultasına, onların oportünist uzlaşma çabalarına, Marksizm-Leninizme yönelmeyi engelleme düşüncesiyle patlakları onarılmaya çalışılan 'bütünlüklü çizgi'nin zihinlere kilit vuran, bilimsel şüpheciliğe bile hayat hakkı tanımayan kasvetli egemenliğine —söylemeye gerek yok ki TDKP'lilerin pratiğe ışık tutan Marksist teoriye ihtiyaçları vardır, yoksa işe yaramaz eklektik ve sağcı düşünceleri içerdikleri halde, sırf eski TDKP yöneticileri tarafından yazıldığı için yanlarında taşımak zorunda kaldıkları bir çuval dergiye değil— suni ayrılık yaratma çabalarına, en yakınındakine en çok düşmanlık körüklemeyi zorunlu kılan küçük burjuva kariyerist unsurların egemenliğine son vermek olmalıdır."

Burada yazılanların hangisi "yalan"dır, hangisi "spekülasyon"dur, "seviyesiz bir dille yapılan hücum"dur?

Şimdi söylenenleri tek tek ele alalım.

"TDKP, en olumsuz tutumda ayak direyen grup olma özelliğini korumaya devam ediyor." Onun birlik mücadelesine en düşmanca saldıran grup olduğunu bilmeyen grup yoktur. Biz birlik istiyoruz, kariyerist yöneticiler ise bunu engellemeye çalışıyor. Bu nedenle söz konusu ve aşağıda tek tek değineceğimiz

tutumlar yüzünden "TDKP" grubu, TKİH tarafından "en olumsuz tutumda ayak direyen grup olarak" nitelenmiştir.

"... Kibirlilik, övünme hiçbir grubun hakkı sayılmaz ama TDKP'nin hiç hakkı sayılmaz..."

Buna ancak şu şekilde itiraz edilebilir: a) "Övünmek hakkımızdır." b) "Biz hiçbir zaman övünmedik, siz bize iftira ediyorsunuz." En megaloman insanlar bile açıktan "övünmek bize yakışır" diyemeyeceklerine göre, "TDKP" yöneticilerinin yukarıdaki eleştireye itirazları mantıken "biz boş yere övünmüyoruz" tezine dayanmaktadır. Oysa "TDKP"nin yalancılığı, abartıcılığı vs. tüm devrimci örgütlerin kabul ettiği bir şeydir. Öncesini bir yana bırakalım, "Devrimin Sesi" dergisinin son 10 sayısına bir göz gezdirin, burada onlarca yalanla ve boş övünmelerle yüz yüze geleceksiniz. "TDKP" 1 Mayıs 1990'da binlerce işçi yürütmüş, Dersim halkının (eski günlerde olduğu gibi) "TDKP" önderliğinde güçlü mücadelelere atılacağı günler uzak değilmiş, TKİH gibi aklını "TDKP" ile bozmuş küçük burjuvalara yanıt vermek merkez yayın organımızda ("Devrimin Sesi" kasediliyor) lüksmüş, "TDKP" onlarca, hatta yüzlerce fabrikanın işçilerine önderlik ediyormuş, "TDKP" sınıf mücadelesinde son derece etkin bir konumdaymış, "TDKP"yi faşist teröre ve işkenceye karşı direniş konusunda herhangi bir başka grupla kıyaslamaya kalkışmak hafiflikmiş, "TDKP" 12 Eylül'den sonra devrim ve sosyalizm bayrağını tek başına taşımış vs. vs...

Bunlar boş böbürlenmenin, küçük burjuva kibirliliğinin ve akıl almaz palavracılığın örnekleri sayılmayacaklarsa ne sayılacaklardır?

"... Yalnızca büyük sözler sarfetme, küçük burjuva kibirlilik," gibi sözlerle neyi kastettiğimiz yeterince açık olduğu için bunlar üzerinde daha fazla durmayacağız. "...Bürokratizm, sağcı reformcu çizgi, Leninist parti anlayışından çok uzak örgütsel yapı özellikle 12 Eylül darbesini takip eden günlerde hızlı bir biçimde iflas etmişken, teslimiyetçiliğin ve tasfiyeciliğin damgasını vurduğu 8 yıl gibi uzun bir aradan sonra..."

Evet, bunların hiçbiri yalan veya spekülasyon değildir. "TDKP"nin vicdanına seslendiği "dürüst devrimciler" çok iyi biliyorlar ki "TDKP" grubunun gerçeği budur. İddia edilenler

ağırdır, fakat gerçektir. Dahası, "TDKP" ile ilgili olarak bunları söylemek, yalan söylemek ve spekülasyon yapmaksa, çok değil, bu yazının yazıldığı tarihten 5-6 ay sonra toplanan "TDKP I.Genel Konferansı"nda yalan söylendi ve spekülasyon yapıldı. Bu konferansta seviyesiz bir dille "parti"ye hücum edildi (!)

Çünkü söz konusu "konferans"ın konuyla ilgili değerlendirmelerinde yukarıda bizim tarafımızdan söylenenlerden daha ağır, sindirilmesi daha zor şeyler söylendi. Bütün günahların "TDKP"den kopan insanların sırtına yüklenmesi vb. gibi samimiyetsizlikleri, tutarsızlıkları bir yana bırakalım, sonuçta bu dönem ağır sözcüklerle mahkum edildi. Söz konusu değerlendirmelerin bir kısmı aynen şöyledir:

"... bütün bunlar, polis fobisi biçimindeki oportünizmin ve bürokratik örgütlenme anlayışının saflarımızdaki etkileri olmalarının yanı sıra; illegalite ve gizlilik açısından yıkıcı, deşifre edici, oportünist ve bürokratik örgüt ve ilişki biçimleridir...." (age., s.115)

"1981 Nisan darbesinin bilinen biçimiyle alınması; Merkez Komitesi üyelerinin bir bölümünün poliste teslimiyetçi tutuma girmesi; ve özellikle partinin örgütsel belgelerinin polisin eline geçmesi örgütümüz açısından son derece önemli zaaf oldu; bu zaaf partiye maddi zararlar vermekle kalmadı; onun manevi otoritesini de yaraladı. Bu zaaf, partimizin ve Merkez Komitesi'nin inşa sürecinde bünyesine aldığı çelişki ve zaafların bir ifadesi ve ürünüydü." (age., s.164)

"Ama öte yandan, partideki oportünizmin baş sorumlusunun parti merkezine oturmuş oportünist 'önderler' olması, partimizin tarihindeki zaafları örtmez." (age., s.172)

"Dönemin 'Merkez Komitesi'nin taktik siyasal ve örgütsel çizgisi geleneksel ve çevreci TKP oportünizmi çizgisidir. Bu çizginin gerisindeki teorik bakış açısı ise eklektik-idealist bir bakış açısıdır; bu bakış açısı, tarih kavrayışı, insan bilinci, örgütün ve insanın niteliği vb. sorunlarında diyalektik ve tarihsel materyalist kavrayışın inkarının ürünüdür." (age., s.172)

"Partimizdeki oportünizm aynı zamanda, ilkesizliğin

en sefil biçimiyle doğdu; çuvalında ne aranırsa bulunur; kılıcının o yanı da keskindir, bu yanı da keskindir." (age., s.173)

"Partimizin inşa tarihinden bünyesine aldığı çelişki ve zaaflar ve 1981 Nisan darbesinden sonra partinin içine itildiği oportünist dönem..." (age., s.190)

Görüldüğü gibi, "TDKP"nin 1981-1987 dönemi bugünkü yöneticileri tarafından oportünist, teslimiyetçi, tasfiyeci vs. şeklinde nitelenmiş ve reddilmiştir. TKİH'in yaptığı ise, çürümeye çok önceleri, yani zamanında parmak basmak olmuştur. TKİH, "TDKP" yöneticilerinin oldukça uzun bir gecikmeyle (1989'da) ve ancak kismen dile getirebildikleri gerçekleri 1984 yılından beri yeri geldikçe ifade ediliyor diye "yalancılık"la, "spekülasyon yapmak" ve "seviyesiz bir dille TDKP'ye saldırmak"la suçlanıyor. Üstelik bu çirkin suçlamalar 1989 konferansından sonra yapılıyor. "TDKP" yöneticilerinin tutarlılığı ve dürüstlüğü yeterince açıktır (!)

Devrimcilerin oportünizmden, teslimiyetçilikten, tasfiyecilikten arınmasını, oportünist-teslimiyetçi kariyeristleri kovmasını istemek doğru, ahlaki, meşru ve devrimcidir. "TDKP"lilere yaptığımız çağrı bu çerçevede anlaşılmalıdır.

Sırası gelmişken, "Devrimin Sesi" yazarlarının, adı geçen yazımızdan aktardıkları ve okuyucusuna "TDKP" yöneticilerine karşı sarfedilmiş imajını verdikleri "sembol şahsiyetler"le ilgili sözlerin bu grupla bir ilgisi olmadığını belirtelim. Bu o kadar açıktır ki, yazarların böyle bir hileye başvurmuş olmaları onların düşmanlık körüklemekte ne kadar istekli olduklarını gösterir.

"Kendi Söylediklerini Kendileri Yalanlıyorlar"

"Devrimin Sesi" yazarlarına göre "TDKP"yi hem yukardaki gibi tanımlamak hem de onunla birleşmeyi savunmak büyük bir tutarsızlık, büyük bir çelişkidir. Kısaca, "Devrimin Sesi" yazarlarına göre, TKİH söylediğini yalanlıyor, ve yazarlar okuyucularını bu konuda ikna etmek için büyük çaba sarfediyorlar ve ucuz çarpıtmalara başvuruyorlar. Oysa, TKİH salt "TDKP" ile değil, hiçbir grupla olduğu gibi (yani mevcut haliyle) birleşme-

yi düşünmüyor. Biz birleşme sürecini yeni bir oluşum süreci olarak kavrıyoruz. Her grubun geride bırakması, aşması gereken zaafları, hastalıkları ve hataları vardır. Ortak ögeleri öne çıkarıyoruz; ancak ayrılıkları önemsiz görmüyoruz. Aksine, bunların sürekli altını çiziyoruz ve ayrılıkları gidermenin yollarını gösteriyoruz.

"TDKP-Devrimin Sesi" grubunun yöneticileri, TKİH'in, adı geçen grupların ortak yönlerini öne çıkarmasını, ancak hemen ardından ayrılıkların önemini de belirtmesini ve "TDKPye yönelik eleştirilerini karşı karşıya koyarak ve ayrılıkların giderilmesi konusunda önerdiklerini sansür ederek, küçük burjuva grupçuluğunu meşru göstermeye çalışıyorlar. Örneğin "Devrimin Sesi" yazarları söz konusu yazıdan "Adı geçen gruplar arasında ortak özelliklerin yanı sıra ciddi ideolojik, örgütsel ayrılıkların bulunduğunu da belirtti." cümlesini büyük bir iştahla ve "ciddi ideolojik, örgütsel ayrılıkların" altını çizerek aktarıyorlar. Fakat bu cümleyi takip eden aşağıdaki öneriyi aktarmak işlerine gelmiyor." Ne var ki, bu ayrılıklar sabırlı, istekli ve ciddi bir mücadele sonucunda giderilebilecek ayrılıklardır. Önemli olan, grupçu önyargılara, alışkanlıklara, kolaycılığa, cesaretsizliğe teslim olmadan güçlü bir politik güç olma, komünist bir parti kurma doğrultusunda çaba sarfetmektir."

Bizim birlik politikamız son derece nettir. Bunu bulanık göstermeye hiçbir gerici kariyerist unsurun gücü yetmez. Bu politikayı pek çok kez ayrıntılarıyla açıkladık. 1987'den beri hep aynı şeyleri söylüyoruz.

TDKİH Olayı Ve "TDKP-Devrimin Sesi"nin Endazesiz Yalanları

"Devrimin Sesi"nde yazılanlara göre TDKİH'i biz kurdurtmuşuz, adını biz vermişiz, Konferansını biz yaptırmışız ve dahası, "TDKİH'in bazı eski gözde elemanları 87'den bu yana 'Proletaryanın Yolu' yazar ve yardımcılarındandır."

"Devrimin Sesi" gurbu en küçük bir kanıtlama çabasına girişmeden hesapsız yalan söylüyor. Buna hiç şaşırmadık, çünkü yalan söylemek, akla hayale gelmeyen yalanlar uydurmak söz konusu grup için temel bir politikadır. Anlaşılan o ki, bu grup

"siyasi faaliyet yürüttüğü" sürece yalan söyleyecektir. Bu alışkanlık terkedilmeyecektir.

TDKİH ile ilişkilerimize TKP-ML Hareketi baştan beri şahittir. Buna, KHK içinde yer alan ancak TDKİH kurulmadan önce çeşitli vaadlerle TDKP'ye katılan veya mülteciliği seçen 1-2 kişi de (bunu çok sonraları öğrenebildiğimizi ayrıca belirtelim) şahittir.

"TDKP-Devrimin Sesi" grubunun yazarlarının TKP/ML Hareketi'nin konuyla ilgili şahitliğini kabul etmeyecekleri açıktır. Söz konusu gruptan kopup tekrar "TDKP"ye dönen insanlara buradan açık bir çağrı yapıyoruz: TDKİH ile ilişkilerimizin seyrini ve tutumumuzu baştan itibaren biliyorsunuz. TDKİH'in kuruluşunu herkes gibi bizim de basında çıkan haberlerden öğrendiğimizi ve özellikle bu aşamada adı geçen grupla **hiçbir bağımızın olmadığını** biliyorsunuz. Eğer dürüst insanlar olmanın getirebileceği "tehlikeler"den korkmuyorsanız, gerçekleri açıklayın. "Devrimin Sesi" yazarlarının çirkin iftiralarına karşı sessiz kalmayın, komünist ahlak üzerine taraftarlarına gece gündüz vaaz veren kişilerin bu hayal mahsülü iftiraları neden uydurdukları üzerine iyice düşünülmesine yardımcı olun.

TDKİH'i iki ayda icat ettiğimiz iddiasına gelince, bu gülünç iddia söz konusu yazımızda geçen aşağıdaki şu tümceler üzerine ileri sürülüyor: "... TKP-ML Hareketi geçen Temmuz ayında topladığı 3. Genel Konferansı'nda aldığı bir kararla TKİH, TİKB ve TDKP'ye birlik çağrısı yaptı. Keza aynı günlerde TDKP'den kopup TDKİH'i kuran bir grup devrimci, TDKP'ye isabetli eleştiriler yöneltmenin yanı sıra benzer bir birlik çağrısı yayınladı."

"Devrimin Sesi" yazarlarına göre biz burada, "TDKP"den 1987'de kopan TDKİH'i 1989'da kopmuş gibi gösteriyormuşuz. Oysa burada anlatılmak istenen açıktır. TDKİH'i oluşturan insanların "TDKP"den kopuş tarihi 1987'dir, ancak TDKİH'in kuruluş tarihi 1989 ortalarıdır. Yukarıda anlatılmak istenen de "TDKP"den kopuş değil ilk kez gün ışığına çıkan TDKİH kuruluş açıklaması ve diğer eleştiri ve düşünceleridir. Herkesin bildiği gerçeği farklı göstermek bize ne gibi yarar sağlayabilir ki? TDKİH 1987 yerine 1989'da kopmuş olsaydı bu neyi değiştirirdi? TKİH'in bundan ne gibi özel bir çıkarı olurdu?

İnsanların ne gibi grupsal bir atmosfer içinde yetiştikleri

önemlidir. İnsanların manevi dünyasının sağlam olup olmadığı da önemlidir. Kötü bir grupsal atmosfer maneviyatın bozulmasıyla birleşirse her şeye, herkese önyargıyla yaklaşılır. İlgi alanı değişir, en açık, en masum ifadenin altında bile kasıt aranır.

1977'deki "üç dünya teorisi" tartışmaları sırasında saflarımızdan koparak "TİKP-Aydınlık" grubuna geçen insanların o tadına doyulmaz hikayesi hâlâ "TDKP" ve TİKB'nin dilindedir. Bundan müthiş bir haz duyuyorlar, çok özel bir zevk alıyorlar. 1979'daki Maoculuk tartışmaları sırasında bir taşra ilinde 1-2 kişinin saflarımızdan ayrılmasını "Halkın Kurtuluşu", "Halkın Yolu karpuz gibi ortadan ikiye bölündü" şeklinde duyurdu.

Söylemeye bile gerek yok ki, bizim bu gibi grupsal menfaat peşinde koşma çabalarımız ve küçük hesaplarımız hiçbir zaman olmamıştır, olmayacaktır da...

TDKİH'in önde gelenlerinin Proletaryanın Yolu'nun yazarları arasında oldukları iddiası neye dayandırılmaktadır? İddiacıların - daha doğrusu yalancıların- elinde herhangi bir kanıt yoktur. Nasıl olabilir ki? Proletaryanın Yolu'na kimlerin yazı yazdığını nasıl bilebilirler? Diyeceğimiz şudur: Bu kadar düşmemeliydiniz. Öfkenizi, düşmanlığınızı akıl almaz yalanlarla ifade etmemeliydiniz. Her şeye rağmen mantıklı olmaya çalışmalıydınız. Söylediklerinizin inandırıcı olup olmadığı üzerinde birazcık düşünmeliydiniz. 8-10 yıldır işiniz siyasetçilikten çok dedikoduculukmuş gibi yazıp-çiziyorsunuz. Yazdıklarınızı okuyunca insan dehşete kapılıyor.

Kişilerle, gruplarla, geçmişe dair spekülatif hikayelerle vs. bu denli ilgileneceğinize, ciddi politik konularla ilgilenin. Gündemi hiç olmazsa köşe yazarları düzeyinde yakalamaya çalışın.

"TDKP"nin Eleştiriden Anladığı Nedir?

Bu grubun eleştiriden anladığı gerçeği tersyüz etmek ve sözde keskin, gerçekte zavallı ve bozuk bir dil kullanarak "saflarını pekiştirme"ye çalışmaktır. Onların özellikle TKİH, TKP/ML Hareketi ve TDKİH'e yönelik eleştirilerinin, kullanılan dil bakımından son derece seviyesiz olduğunu ve yalnızca birlik eğilimini boğma amacını taşıdığını söyleyebiliriz.

Örneğin "DS"nin 93. ve 94. sayılarında "mart-nisan-mayısta

birbirinden farklı çizgiler inşa eden ve bu konuda komünist (!) ortaklarının yardım ve desteğini alan" TKP/ML Hareketi'nin "İçine düştüğü çıkmaz ve aczi" ("DS" s. 93, sf. 14) eleştirirken sarfedilen sözlerin bazıları şunlardır:

"... kendi kendilerini oldukça komik duruma düşürüyorlar." (agd. sf. 14)

"1 Mayıs'ta düştükleri çaresizliklerini örtebilmek amacıyla haziran-temmuzda -cehaletin verdiği cüretle de- saldırıya geçen..." (sf. 14)

"... hiçbir **kıvırtma**ya meydan vermeyecek tarzda ..." (sba) (sf. 18)

"At Martini" (ara başlık) (sf. 20) "... arkadaşlar attıkça coşuyor, coştukça atıyor" (sf. 20)

"'TKP/ML Hareketi' kitlelerin mücadelesine yaklaşımda tam bir acz ve şarlatanlık içinde." (sf. 20)

"... tamamen şarlatanlığa varan idealist bir mantıkla ele alıyor." (sf. 21)

Daha da uzatmaya gerek olmadığı düşüncesindeyiz. "TDKP"nin dili budur.

Şimdi 1 Mayıs olayına dönelim. "DS" yazarlarına göre, TKP/ML Hareketi, TKİH ve TDKİH ilkin Taksim üzerine özel vurgu yapmazken, hatta yayınladıkları bildiride "işçi fabrikasını, öğrenci okulunu, memur işyerini bir direniş odağı haline getirmelidir." şeklinde önerilerde bulunurken, aniden tutum değiştirmişler ve bir "Taksim fetişizmi" yaratmışlar.

Bu tutum değişikliğinin belgesi olarak, biri üç imzalı, diğeri TKP/ML Hareketi'ne ait iki bildiriden alıntılar sunuyorlar. "DS" yazarlarına göre, tüm Türkiye çapında yayınlanan ve "Elinizden zorla sökülüp alınan 1 Mayıs'ı kutlama hakkını geri almak için meydanlara dökülün! İşçi fabrikasını, öğrenci okulunu, memur işyerini bir direniş odağı haline getirmelidir." düşüncelerini içeren bir bildirinin direniş ekseni, İstanbul için Taksim 1 Mayıs Alanı'nda toplanmayı öneren bildirinin direniş ekseninden çok farklıdır. "TDKP"nin diliyle konuşacak olursak, bu açıkça bir "kıvırtma"dır.

Proletaryanın Yolu'nun mart-nisan 1990 tarihli 10. sayısında "1 Mayıs'a Hazırlanalım" başlıklı yazıda şunlar ifade ediliyor: "1 Mayıs '90'da üretimin durdurulması ve 1 Mayıs'ın alanlarda

kutlanması (İstanbul'da 1 Mayıs Alanı'nın zaptı) savunulması gereken temel politikadır."

Keza, TKİH MK imzalı bildiride de şunlar söyleniyor: "İşçiler, 1 Mayıs'ta şalterleri indirin ve alanları zaptedin! Taksim 1 Mayıs Alanı'dır. Bu ad 35 işçinin kanıyla yazıldı. Ona, yani devrimci geleneklere sahip çıkın. İşkenceci faşist polisin Taksim barikatını yıkın!"

"DS" yazarları bu gerçekleri inkar ederek tümüyle çarpıtmaya dayanan sayfalar dolusu eleştirelere girişiyor ve böylece "ustaca tavır değiştir"diğimizi ispatlıyorlar! "TDKP" grubunun eleştiri ahlakı da budur!

"TDKP" grubunun özeleştiri yöntemi de eleştiri yöntemi gibidir. Eleştiriyi, her türlü yalanı meşru gören bir temel üzerine oturtan ve düşmanlık körükleme aracı haline getirmeye çalışan bu grup, özeleştiriyi de övünme ve hatalarını hafifletme vesilesi haline getirebiliyor. 1. Genel Konferans belgelerinde sayfalar dolusu örneği bulunan bu yönteme "DS"den küçük bir örnek verelim:

"Şubat 1. Genel Konferansı 2.5 yıllık bir faaliyet ve tartışmanın ürünü olmuştur" başlıklı yazının 4. ve son bölümünde 88 Aralığında yayınlanan bir yazıdan bölümlere yer veriliyor. Söylenenlerden biri şudur: "Burada 'profesyonel çekirdeğin' seçimi ve mevzilendirilmesinde yeterince titizlik gösterilmemesinin yol açtığı sorunlar açısından (x) ilinden söz etmek gerekir. MK çeşitli yollardan devraldığı buradaki yoldaşları yeterince tanıyamadan başlatılan örgütsel faaliyet, kısa bir süre sonra bilinen darbe ile sonuçlandı. (...)"Bundan da şu sonuç çıkarılıyor: **"Partimizde hiç bir zaman nitelikten feragat etmemeliyiz."** (vurgu "DS") (agd. s.93. s. 18)

Şimdi çok büyük havalarda konuşan "TDKP" yazarlarına sormak gerekiyor: 1981 Nisan'ı sizin için "nitelikten feragat etmemek" gerektiği konusunda yeterince öğretici olmadı mı?

Yıllar sonra aynı hatayı yapıp aynı sonuçla karşılaşmaya ve sonra da bunu sözde bir özeleştiri görüntüsü altında "bakın Konferansa, örgüt kavrayışımı nasıl da derinleştirerek gidiyorum" övgüsüne dönüştürmeye aslında hiç gerek yoktu. Hatalarından çok çok geç öğrenen ve buna rağmen övünmeyi ihmal etmeyen "parti" bizce boş yere övünmektedir ve vakit kaybetmektedir.

TİKB USÜLÜ "ELEŞTİRİ" VE FALCININ GERÇEKLERİ

Birlik düşüncesinin ve çabasının başta gelen düşmanı olmayı —artık gülünçlükten de öte bir yere varan— kendini beğenmişliği, bir erdem sayan TİKB, yayın organı Orak-Çekiç'te "nerede birleşmemeliyiz" mealinde ve söyleyecek sözü olmayan acz içindeki insanların o çok bilinen her zamanki hiddetiyle bir yazı dizisi yayınladı.

Bu yazıyı, özellikle TKİH'e karşı kullanılan dil, ithamların çirkinliği, ciddiye alınır bir içerikten ve adabı münazaradan yoksun oluşu nedeniyle yanıtlamayı düşünmüyorduk. TİKB'nin herkesin bildiği o meşhur küfürbazlığıyla uğraşmaya hiç niyetimiz yoktu.

Ayrıca okuyucumuz, çok haklı olarak, yazılarımızda çeşitli gruplara ilişkin eleştirilerin önemli bir yer tutmasını hiçbir zaman doğru bulmuyorlar. Bunun gereksiz, yararsız bir uğraş olacağını düşünüyorlar.

Burada gizli bir kibirlilik yoktur. Okuyucunun, özellikle istediği dar gruplar dünyasında sıkışıp kalma riskini doğuran polemiklerden kaçınılması, ve bugünkü koşullarda ezici çoğunluğu apolitik veya burjuva ideolojinin etkisi altında olan geniş emekçi yığınlarına hitap eden, yanı sıra bağımsız bir hattan kadrolarımızın ideolojik-teorik, pratik-teorik, pratik-siyasi ilerleyişini sağlayan yazıların yayınlanmasıdır.

Bu, bizim de düşüncemizdir. Ancak TDKP ve TİKB'nin örgütümüze yönelik çirkin saldırıları ve düşmanca tutumları karşısında sessiz kalamazdık. Bu nedenle yayın politikamızı zaman zaman ihlal etmek zorunda kaldık.

Özellikle TİKB'nin yukarıda bahsi geçen yazısını bir broşür halinde yayınlanması, bizi cevap verme mecburiyetiyle karşı

karşıya bırakmıştır. Okuyucunun hoşgörüsüne güvenerek söz konusu karaçalmalara bir kez daha değinmeyi bir zorunluluk sayıyoruz.

TİKB bu yazısında öncelikle komünistlerin tek parti çatısı altında birleşmesini savunmanın, ne denli oportünist, ne denli tasfiyeci, ne denli teslimiyetçi vs. birşey olduğunu ispatlamaya çalışıyor. Okuyucuya kabul ettirilmeye çalışılan temel düşünce şudur:

"Bugünkü koşullarda birlik istemek yapılacak en kötü iştir. Birlik mi istiyorsunuz? O halde sizin devrimcilikten vazgeçmiş insanlardan, mültecilerden, Kuruçeşmeci liberal gevezelerden, işkence karşısında paçavraya dönmüş zavallılardan, kişisel kurtuluş peşinde koşan döneklerden, bilimum revizyonistlerden vs. hiçbir farkınız yoktur."

TİKB, adeta uluslararası komünist hareketin ve Türkiye solunun konuyla ilgili tüm tarihsel deneyimini incelediğini ve şu sonuca ulaştığını dile getiriyor: Birlik istemek her koşulda oportünizmdir.

Meğer, biz bu konuda ne kadar da cahilmişiz (!) Oysa TİKB'nin engin tarih bilgisi onun toyca hareket etmesini önlüyor ve o birliği kesinlikle istemeyerek tutarlılığını koruyor (!)

Diyelim ki, TİKB'nin konuyla ilgili vaazlarını dinlemedik ve birlik isteğinde ısrarlı olduk. TİKB bu sefer de bizi birlik arzusunun nafile, lanetli bir arzu olduğuna inandırmaya çalışıyor. TİKB'nin "bilimsel ve inandırıcı" anti-birlikçi düşünceleri karşısında hâlâ direncimiz kalmışsa, TİKB'nin bize yönelttiği son silah, "örgütlerin birliğinden doğacak olan partinin Pandora'nın Kutusu'ndan farkı olmayacağı" iddiasıdır.

TİKB birlik mücadelesine saldırırken mantığı ve ölçüyü unutmuştur. Saldırı dar grupçuluğun, benmerkezciliğin, kendini beğenmişliğin ifadesidir ve kesinlikle şuursuzdur. TİKB bu şuursuz saldırılar sırasında bir ara kendine gelir gibi oluyor ve şunları yazıyor:

"Bugünkü ortamda her birlik girişiminin mutlaka bu etkenlerce belirlenmesi gerekir diye bir kural yoktur elbette" (age, sf. 16)

Bu tümceden sonra TİKB'nin bir ölçüde de olsa aklını başına toplamasını ve mantıklı konuşmasını bekliyorsunuz, fakat hayal kırıklığına uğruyorsunuz. Bu sözler akıl dışı herzeler arasında

eriyip gidiyor.

TİKB kapkaranlık bir tablo çiziyor ve bu karanlıklar içinden yükselen her birlik isteğini tamamen aynı nitelikte kabul ediyor. Peki gericiliğin koyu karanlığına ve devrimci hareketin tüm zaaflarına karşın ilkeli bir birlik yapılamaz mı? Bunu bir olasılık olarak reddetmiyorlar, fakat bizim birlik düşüncemizin mucidlerinin mülteci-tasfiyeciler ("1985'te TKP/ML Hareketi'nden bölünen 'Devrimci Kanat', 1987'lerde TDKP'den ayrılmış 'Leninist Kanat', ve TKİH'den kopan 'bir yönetici'") olduğunu söylüyorlar.

"1985'te TKP/ML Hareketi'nden bölünen 'Devrimci Kanat'ın" (Bu TİKB'nin tabiridir) birlik politikası konusunda bir bilgimiz yoktur. "Leninist Kanat"ın birlik politikasına gelince, bunun bizimkiyle aynı nitelikte olduğunu, daha doğrusu bizim onun birlik anlayışını savunduğumuzu söylemek gülünçtür.

En başta "Leninist Kanat" ("Ekimciler") birlik politikalarında samimi değildiler. Amaçladıkları, kendilerine bağlı mülteci bir grupçuk kurmaktı, fakat grupçuluğa savaş açan insanlar gibi gözükerek parsa toplamaya, çevreyi genişletmeye çalışıyorlardı. Devrimcilik yapmak gibi bir niyetleri de yoktu; mülteci kaçkınlardan oluşan bir çevreyi temsil ediyorlardı. Platform olarak önerdikleri ise ham, eklektik ekonomist ve troçkist zırvalardan oluşuyordu. Etkilemeye çalıştıkları örgütler bizim birlik çağrısı yaptığımız örgütlerdi. Bu gibi ortak bir nokta vardı. Ama amaçların, yöntemin, ilkelerin ve platformun ortak bir yanından söz edilemez.

Kaldı ki çok kısa bir süre sonra bu çağrılar "Ekimciler" tarafından tamamen unutulmuş ve "Ekimciler"in şefleri yüzlerini TKP'nin İngiltere Kanadına, Y.Küçük'e ve eski Kurtuluşçu troçkistlere dönmüşlerdir. "Ekimciler"in şu sıralar bu gruplarla flört ettiğini bilmeyen yoktur.

TİKB bütün bu gerçekleri bilmiyor mu? Biliyor elbette. Fakat gerçeklere uygun konuşmak çıkarlarına uygun düşmüyor. Amaç ne olursa olsun birlik mücadelesini karalamak olduğu için gerçekler çarpıtılıyor.

Birlik Politikamız İddia Edildiği Gibi Liberal mi?

TİKB birlik politikamızın ilkesiz ve liberal olduğunu ileri sürüyor. Bu iddiasına kanıt olarak da TKP/ML Hareketi'nin birlik sorunuyla ilgili yazılarını ve yine birlik kapsamı içinde görülen örgütlerin geçmiş süreçlerine dair ortaya koyduğu değerlendirmeleri gösteriyor.

TDKP ve TİKB her nedense birlik sorunuyla ilgili eleştirilerini her seferinde esasen hep TKP/ML Hareketi'ne yöneltiyorlar. TKİH ve TDKİH'e düşense, çoğu kez yalnızca salt hakaret etme amacıyla sarfedilmiş sözler oluyor.

TDKP ve TİKB birlik çalışmalarında TKİH'i her seferinde TKP/ML Hareketi'nin yedeğinde göstermeye çalışıyorlar. Kısacası bu gruplara göre TKİH'in bağımsız bir birlik anlayışı yoktur. TKİH'in yaptığı, TKP/ML Hareketi'nin konuyla ilgili politikasını izlemekten ibarettir.

Bizi artçı, TKP/ML Hareketi'ni öncü göstermeye meraklı bu grupların TKP/ML Hareketi'ni eleştirme yönündeki heveslerinin sebebini bilmiyor değiliz, ancak hemen her konuda gerçekleri tahrif etmekle devrimci ve ahlaklı insanlar olarak kalınabileceğini sanmıyoruz.

Bilindiği gibi, mevcut birlik çalışması hiçbir grubun öncülüğü altında yürütülmüyor. TKP/ML Hareketi birlik çalışmasının öncülü değildir. TKİH ve TDKİH de artçı değildir. Bu çalışma üç örgüt arasında yürütülüyor ve söz konusu üç örgüt tartışmasız olarak eşit bir konuma sahiptirler.

İddia edildiği gibi birlik politikamız TKP/ML Hareketi'nden alınmamıştır. TKP/ML Hareketi'nin birlik politikasıyla TKİH'in birlik politikası arasında ciddi farklılıklar da vardır. Konuyla ilgili olarak TKP/ML Hareketi'ne yönelik eliştirilerimiz olduğu gibi, aynı konuda TKP/ML Hareketi'nin de bize yönelik eleştirileri olmuştur. Nitekim adı geçen tartışma hâlâ sürmektedir.

TKİH'e göre TKP/ML Hareketi gruplar arasındaki benzerlikleri herşey haline getirerek, eleştirici konumdan uzaklaşıyor ve birlik sürecinin dönüştücü olması gerektiğini kavramıyor. TKP/ML Hareketi asıl vurguyu her seferinde ortak yönler üzerine yapıyor ve dolayısıyla statükoculuğa kayıyor. TKİH'e göre ise

mevcut grupların mutlaka değişmesi gerekiyor.

Birlik süreci yeni bir oluşum sürecidir. Ciddi ortaklıklardan (ideolojik, siyasi, örgütsel benzerliklerden söz ediyoruz) hareketle, yoldaşça bir tartışmaya oturduk. Hiçbir pazarlık yapmadık. Kimseye hiçbir taahhütte bulunmadık. "Ne olursa olsun mutlaka birleşeceğiz" şeklinde bir deklarasyon yayınlamadık. Ayrılıkların üstünü örtmedik. Bunları önemsiz görmedik. Uzlaşmaz ilkeleri harmanlayabileceğimizi ima etmedik. Yalnızca yoldaşça bir tartışmaya oturduk. Tartışmalarda önyargılı, güvensiz ve grupçu davranmadık. Bilimsel olduğuna inandığımız düşünceleri savunmakla yetindik.

Bu tartışmalar aracılığıyla ayrılıkları giderebileceğimize, ideolojik, siyasi, örgütsel birliğimizi pekiştirebileceğimize,her türlü grupsal hastalığı geride bırakabileceğimize inanıyoruz.

Grupları grup yapan özelliklerin aynı biçimde kalmasıyla ilkeli ve sağlam bir birliğin yaratılamayacağına dair düşüncemizi her fırsatta tekrarlıyoruz. Yani grupların aritmetiksel toplamını TİKB'den çok önceleri reddediyoruz.

TİKB birlik anlayışımızı bağımsız olarak ele almak yerine bizi TKP/ML Hareketi'nin yedeğinde gösteriyor ve "siyaset dediğimiz şeyi" TKP/ML Hareketi'nden çaldığımızı iddia ediyor. Bizi "siyasi kişiliksizlik" ve "siyaset hırsızlığı"yla suçlayan TİKB, bu yalanlarına en küçük bir kanıt gösteremiyor.

(TİKB'nin ağzı bozuk diye onlarla aynı dili konuşmayacağız. Bu konuda diğer devrimci gruplar gibi hareket edeceğiz. Çünkü biliyoruz ki, herkes TİKB gibi yazıp çizmeye başlarsa dergileri küfür edebiyatı kaplar. İşin seviyesi düşer. Bırakın "siyasi lünpenler"i, ortada siyasi bir kişilik kalmaz.)

Keza, geçmiş dönemin değerlendirilmesi konusunda da TKP/ML Hareketi ile ile farklı düşünüyoruz.Bugün birlik sürecini tıkayan da bu konudaki ayrılıktır.

Dolayısıyla TİKB'nin TKP/ML Hareketi'nin İbrahim Kaypakkaya ve TKP/ML Hareketi'nin '72-79, THKO ve THKP-C/ML'nin '75-79 dönemine ait değerlendirmelerini esas alarak mevcut birlik çalışmasının ilkesizliğine veya liberalliğine bir kanıt olarak kullanması doğru değildir.

TKP/ML Hareketi'nin geçmiş sürece ilişkin değerlendirmelerindeki temel yanılgısı Maocu dönemi Marksist-Leninist ilan

etmesinde ifade bulmaktadır. Bu gibi bir yanlışla uzlaşmayı asla düşünmüyoruz.

Halbuki TİKB'nin bu değerlendirmeye itirazı sadece bununla sınırlı değil. Ona göre, TKP/ML Hareketi'nin, TİKB'yi kurulduğu yıldan (1979) beri Marksist-Leninist görmesi yeterli değildir. Zira TİKB'yi oluşturan "devrimci çekirdek" 1968'de oluşmuştur. Bu "devrimci çekirdek" daha sonra THKO'ya katılmış, ancak THKO ile uzun süre bir arada kalamayarak 1977 Mayısında tekrar ayrılmıştır. Dolayısıyla TİKB'nin tarihini 1968'den başlatmak gerekiyorken, TKP/ML Hareketi bu tarihi doğuşu "inkarcı bir zihniyetle" TİKB'nin kuruluş yılı olan 1979'la başlatıyor (!)

THKO ile birleşmiş ama aslında onunla kaynaşmamış "devrimci çekirdek"in farkında olmaz ve onun tarihini ayrıca yazmazsanız TİKB sizi inkarcılıkla suçlar. Yığınlar arasında belli bir saygınlığı, devrimci mücadeleye ciddi bir katkısı olan 10-15 yıllık örgütleri bile "onlar da örgüt müydü" diyerek küçümseyen ve söz konusu örgütlerin ismini kullanmaya bile dili varmayan, onları daha çok legal yayın organlarının adıyla anmayı tercih eden "devrimci çekirdek"in bu akıl almaz tuhaflığı ve egosentrizmi karşısında söyleyecek söz bulamıyoruz.

Besbelli ki, TİKB övülmeye doymuyor. Geçmiş konusundaki değerlendirmesiyle başkalarına "mavi boncuk dağıtan" TKP/ML Hareketi bile söz konusu değerlendirmesiyle TİKB karşısında "inkarcı" bir konuma düşmüş oluyor (!) Yani TİKB'liler neredeyse şunu istiyorlar: "Bugünkü grubu kurduğumuz tarihten beri bizi Marksist görmeniz yetersizdir ve inkarcılıktır. Doğru olan, tarihimizi, grubumuza mensup en yaşlı üyemizin doğum yılını esas alarak yazmaktır."

TİKB, TDKP'den Ne Kadar Farklı?

TİKB birlik çağrısını TDKP ile tamamen aynı gerekçeler öne sürerek reddettiği halde, bu konuda TDKP ile ortak hiçbir tutuma sahip olmadığını iddia ediyor. En sıradan konularda bile kendisinde her zaman rahatlıkla büyük bir orijinallik bulmuş TİKB'nin söz konusu açıklaması karşısında şaşırmadık. Ancak Vehbi'nin kerrakesi hiç de öyle değil...

Önce TİKB'nin birlik mücadelesini reddederken sarfettiği sözleri aktaralım:

"Sonuçta, TKP/ML Hareketi'nin örgütümüzü de kapsayan birlik önerisi, Marksizm-Leninizm ile küçük burjuva sosyalizminin uzlaştırılmaya çalışıldığı bir ilkesiz birlik girişimi olarak kalmaktadır. Dolayısıyla, Leninizmin ilkelerine göre örgütlenmiş militan bir komünist partisinin değil, dört grubun aritmetik toplamından oluşacak bir küçük burjuva partisinin çıkacağı böyle bir birliğe karşı çıkmamız son derece doğaldır." (age., s.69)

Birlik mücadelemizi tıpkı TİKB gibi "tasfiyeci", "ilkesiz", "sağcı", "liberal" olarak niteleyen ve "döküntü toplamayacağız" (bu ne sertlik, bu ne keskinlik!) diye haykıran TDKP'nin söyledikleriyse şunlardır: "'Birliğin' ideolojik, politik, örgütsel gerekçelerindeki kaba materyalist, idealist ve revizyonistlere bile rahmet okutan yüzeysellik bir yana..." (DS., s.96, s.16)

Keza TDKP konferans kararlarında şunlar söyleniyor: "Şu anda 'oluşturulmuş' olan 'blok' ilkesiz, grup çıkan ve TDKP aleyhtarı temel üzerine oturtulmuş bir 'birlik'tir. Bu 'blok' nereden bakılırsa bakılsın, ilkeli bir birlik için atılmış bir adım değil..." (DS., s.95, s.21)

Peki TDKP ve TİKB'nin çeşitli nedenlerle yanılmış, yolunu şaşırmış "tek tek komünistler"e bir mesajı yok mu? TİKB ve TDKP yuvadan uzak düşmüş şaşkın komünistelere el uzatmayacaklar mı? Uzatacaklar elbette. Bu misyonlarının bilincindedirler. İlkin TDKP'yi dinleyelim:

"Partimizin proletaryanın partisi olması, nasıl ki onun hata ve zaafları olmadığı ve olmayacağı anlamına gelmezse, partimiz dışında komünizme ve Marksizm-Leninizm'e ve proletaryaya yönelen, ama bir dizi koşula bağlı olarak proletarya partisinin safları dışında kalan ya da oluşan grup veya kişiler ortaya çıkabilir; bu, tarihin diyalektiğine aykırı bir olay değildir. Böylesi grup ya da kişiler ortaya çıktığında, proletarya partileri kendilerini 'grup' ilan ederek 'yeni parti kurmaya' girişmezler; aksine bu grup ve kişilerin tarihsel materyalist bakış açısına sahip olmaları, teori ve pratikleriyle proletaryanın Marksist-Leninist program ve taktiklerini ve onun örgütsel birliğini benimsemiş olmalarıdır. (TDKP Şubat 1.Genel Konferansı Belgeleri, sayfa 387, 389, 390)"

Şimdi de TİKB'yi dinleyelim:

"Bizce komünistlerin birliğine giden, bazen bir diğerini izleyerek gündeme gelebilen, bazen de içlerinden biri hiç göndeme gelmeyebilen iki yol vardır: Bunlardan birincisi, ideolojik, siyasal, örgütsel alanlarda, program, strateji, taktik, örgüt sorunlarında gerçek bir yakınlaşma, en azından belli başlı oran ve perspektiflerde anlaşma temelinde bir kaç örgütün yeni bir platform üzerinde birleşmesidir. Yukarıda değindiğimiz nedenlerden dolayı yeni bir gelişme olmadıkça bu yol bugünkü koşullarda kapalıdır. ***İkinci yol ise, tek bir ML örgütün olduğu, ama ona en yakın örgütlerin oportünizmden hala kopamadıkları koşullarda, dürüst, dinamik devrimcilerin oportünizmden koparak ML örgütün çatısı altında toplanmalarıdır. Bugün TİKB'nin şahsında bu yolun geçerli olduğunu düşünüyoruz."*** (sba) ("Lenizm mi, Troçkizm mi? Çarpık Bir Platform Eleştirisi" s.32)

TDKP "bize", TİKB "bize" gelin diyor, aradaki bütün fark bundan ibarettir. TİKB'nin söz konusu politikası nedeniyle TDKP'yi "benmerkezcilik"le ve "bağnaz grupçuluk"la suçlaması komik olmuyor mu?

Üslubu Beyan Ayniyle Kişidir

TİKB birlik konusundaki yazısına TKİH'in kendisine karşı "aşağılık saldırılar"da bulunduğunu ve "siyaset lümpenlerinin ağzını" kullandığını iddia ederek başlamış. Keza ilerki sayfalarda kendisine karşı "çok adi bir dil" kullandığımızı tekrarlamış.

TİKB bu pislikleri saçarken bizim nerede ve hangi yazımızla kendisine haksızlık ettiğimizi, onda bu denli bir öfke ve saldırganlığa yol açan eleştirilerimizin ne zaman yapıldığını belirtmemiş. Bu saldırılarına haklılık kazandıracak bir aktarma yapmamış. Suçlamalarına herhangi somut bir kanıt göstermemiş.

Hiçbir somut kanıt gösterilmediği için neyi tartışmamız gerektiğini bilemiyoruz.

Mayıs 1989 tarihli yazımızda TİKB'ye yönelik bir eleştiri yapılmıştı. TİKB bu eleştiri nedeniyle bize küfrediyor olabilir mi? "Tek neden bu olabilir" diye düşünüyoruz. Aklımıza başka

bir şey gelmiyor. Ancak adı geçen yazıda TİKB'ye bu denli çirkef saçmakta haklılık kazandırabilecek tek bir kelime yoktur.

Eleştirilerimiz baylarımızın hoşuna gitmemiş olabilir. Ama hoşlarına gitmeyen bir eleştiriye muhatap oldular diye bize küfretmeye hakları yoktur. TİKB muhataplarıyla edepli bir tarzda konuşmayı artık öğrenmek zorundadır. En azından 1980'den beri hemen hemen her örgüte karşı ağzına geleni söyleyip duruyorlar. Bundan pek bir şey de kazanmadılar; aksine çok şey kaybettiler. İşin kötüsü, herkese küfretmeyi kendi hakları sayıyorlar. Bunun bir imtiyaz olduğuna inanmaya başladılar. Özellikle aynı biçimde karşılık görmemiş olmaları onları yanlış bir yola itmiştir.

Peki ne yapmak gerekiyor? TİKB'nin diliyle mi konuşmak gerekiyor? Bunun doğru olacağını sanmıyoruz. Doğru olan, TİKB'nin artık kendine gelmesi ve bir yerde durmasıdır. Eğer insanlar onunla benzer bir dille konuşmuyorlarsa, bunun tek nedeni ağızlarını bozmak istememeleridir. Vasatın bile altında olan bir grubun nasıl bir imtiyazı olabilir. Kaldı ki iktidarın eşiğindeki bir kahramanlar ordusunun da böyle bir hakkı olamaz. Abuk sabukluklardan, saçma davranışlardan, küfürbazlıktan, garipliklerden ve komplekslerden hızla kurtulmak gerekiyor.

Eleştiri Adına Yapılan Saçmalıklar

TİKB söz konusu broşürün bir bölümünde güya TKİH'e yönelik eleştirilere girişmiş. Gerçekte ise TKİH'e yönelik ciddi tek bir eleştirinin yapılmadığını görüyoruz. TKİH için yalnızca söylenen şudur: "tasfiyeciliğe düştünüz ama ciddi bir özeleştiri yapmadınız."

Bunu daha sonra ele alacağız. Ancak öncelikle TİKB'nin eleştiri adına yazdıklarını görelim.

TİKB, TKİH eleştirisi adına uzun uzun Necmi-İlkay Demir çiftinin, Ömer Güven'in, Necati Sağır'ın hayat hikayesini anlatmış. Okuyucu gerçekten de bu yazıdan çok şey öğreniyor. Meğer THKP-C/ML'nin çizgisinin mimarları, sonradan dönekleşen bu insanlarmış. THKP-C/ML'nin çizgisinin mimarları sonradan karşıdevrimci D. Perinçek'in hizmetine girmişler.

Dahası, THKP-C/ML, karşıdevrimci üç dünya teorisini sa-

vunmuş. ÇKP'yi, Mao Zedung'u Marksist-Leninist ilan etmiş. Üç dünya teorisinin sağcı, gerici, sınıf işbirlikçi bir teori olduğunu biliyor muydunuz? Onun SSCB'yi baş düşman ilan ederek ABD emperyalizmiyle işbirliğini savunan bir teori olduğunu, bununla da yetinmeyip bağımlı ülkelerin hakim sınıflarıyla açık bir sınıf işbirliği önerdiğini biliyor muydunuz?

Necmi-İlkay çiftinin hayat hikayesinden başlayalım: Okuyucunun bu hikayeden nasıl bir sonuç çıkarması bekleniyor? Bir dönem THKP-C/ML'ye önderlik etmiş insanların dönekleşerek Perinçek grubuna iltihak etmesini, söz konusu örgütü karalamak amacıyla kullanmak devrimci bir tutum mu? Bugün TKİH'i oluşturan devrimciler bu döneklere karşı zamanında alınması gereken tutumu almamışlar mı? Üç dünyacı döneklere karşı her alanda sıkı bir mücadele vermemişler mi? Devrimci bir örgütün önderleri arasında revizyonizme sapanlar çıkarsa bu örgüt devrimci yürüyüşüne devam edemez mi? Bu örgütün devrimci kanadı, "madem bir dönemki çizgimizi inşa edenler revizyonizme kaydı, o halde bize düşen de devrimciliği bırakmaktır; zira meşruiyetimizi yitirdik" şeklinde mi düşünmesi gerekiyordu?

Uluslararası komünist harekette ve Türkiye devrimci hareketinde önderleri arasında revizyonizme kayan tek örgüt THKP-C/ML mi?

Herkesin bildiği, ancak hiç kimse tarafından bilinmiyormuş gibi TİKB'nin büyük bir hazla anlattığı bu olaydan nasıl bir medet umuluyor?

Necmi-İlkay Demir çiftinin hikayesi kısaca böyle... Peki Aktan İnce'ninki nasıl? Daha yakın zamana kadar "Aktancılar" olarak tanınan "TİKBnin eleştirisi adına, bizimkilerinkinden hiç de parlak sayılmayan hikaye-i Aktan İnce'yi anlatmamız doğru olur mu?

Üç dünya teorisi, Maoculuk ve ÇKP yandaşlığını ele alalım: Bütün bu günahları yalnızca THKP-C/ML mi işledi? THKO veya onun içine gizlenmiş "68'li devrimci çekirdek" o zaman neyi savunuyordu acaba? TİKB sanki üç dünya teorisini ve Maculuğu bir tek THKP-C/ML savunmuş gibi, bütün bu olumsuzlukları bizim hanemize yazmış. THKP-C/ML'yi veya TKİH'i eleştirmek adına oturup üç dünya teorisini anlatmışlar. Üstelik teorinin savunuculuğu bir yana, sanki mucidiymişiz gibi yazmışlar.

Halbuki üç dünya teoriciliği, Maoculuk, Aydınlık'a karşı liberal tutum, sosyal-emperyalizm ve sosyal-faşizm abartıcılığı vs. THKO, onun içine saklanmış "68'li devrimci çekirdek", TKP/ML Hareketi ve THKP-C/ML'nin ortak yanlarını oluşturur. Ama ne tuhaftır ki TİKB bütün bu olumsuzlukları bize yıkıyor ve kendisini temize çıkarıyor.

Eleştiri adına ortaya atılan zırvaların her birini tek tek yanıtlamaya kalksaydık bunun için bir makale değil, bir kitap yazmamız gerekirdi. Bunu yapamayacağımıza göre bahse konu yazının en temel ögelerine kısaca değinmeye devam edelim.

TİKB, TKİH'i eleştirmek yerine İlkay-Necmi Demir çiftinin hayat hikayesini ve üç dünya teorisini anlatmayı tercih etmişken, hiçbir devrimcinin kabul edemeyeceği bir başka iş daha yapıyor: TİKB mütevazi grubunu yere göğe sığdıramazken, THKP-C/ML'yi örgütten saymıyor. THKP-C/ML'yi örgütten saymadığı için "THKP-C/ML" adını ağzına almıyor. Bizden her bahsettiği yerde Halkın Yolu veya Devrimci Halkın Yolu demeyi tercih ediyor. TİKB'ye göre, THKPC/ML sadece kağıt üzerinde varmış(!) THKP-C/ML'nin bir tüzük ve programı dahi yokmuş (!) O legal ve şekilsiz bir gençlik grubuymuş (!)

Çok bilmiş alimler havasında yazan yazarın endazesiz savurmaları karşısında donup kalıyoruz. Devrimci bir insan bu kadar yalanı nasıl söyleyebilir? Demek ki THKP-C/ML'nin bir program ve tüzüğü bile yokmuş.

Bu iddialı çıkış karşısında insanın aklına hemen şu soru geliyor: Acaba yazar bahse konu dönemde THKP-C/ML yöneticisi veya üyesi miydi ki kendinden bu kadar emin bir şekilde bu iddiayı öne sürüyor?

Halbuki THKP-C/ML'nin program ve tüzüğü birçok dava dosyasında mevcuttur. Çok merak ediyorsa gidip kolayca temin edebilir.

Diyelim ki tüzük ve programımız yoktu, parti öncesi aşamada bu çok anormal bir durum mudur? Yazar bunun anlayışla karşılanabileceğini söylüyor, ama sıra THKP-C/ML'ye gelince yine de gaddarlığı elden bırakmıyor. Ve tam da bu anda bize o kahredici son darbeyi vurmak için "Aydınlık'a geçmiş eski bir HY'li"den yardım alıyor."Aydınlık'a geçen" bu "eski HY'li" Saçak dergisinde demiş ki: "TİKP ile THKP-C/ML arasında ör-

gütlenmeye ilişkin bir pek bir fark yoktur.(age., s.37) Yazarın THKP-C/ML'nin illegal bir örgüt olmadığına dair en kuvvetli argümanı ya da silahı işte budur.

"Aydınlık'a geçmiş eski bir HY'li"den ne beklenebilir ki? Onu fazla eleştirmeye hakkımız yoktur. Revizyonist dönekler hakkımızda çok daha ağır şeyler de yazdılar. Ancak devrimcilerden beklenen devrimci bir örgüt hakkında karar verirken veya düşünceler oluştururken karşıdevrimcilerin spekülasyonlarına itibar etmemeleridir.

THKP-C/ML'nin Mao Zedung Düşüncesi'ni reddettikten sonra da "toprak devrimi", "milli kapitalizmin geliştirilmesi", "özel strateji", "özel program", "sovyetsiz demokratik cumhuriyet" gibi reformist veya Maocu tezleri savunduğu kanıtsız, temelsiz ithamlardır.

TİKB'nin bu asılsız ve gayrı ciddi suçlamalarda bulunurken hiçbir belgeye dayanmadığını, yalnızca ezbere konuştuğunu belirtmekle yetinelim.

Bu konuda bu kadar rahat savurmasında TKP/ML Hareketi'nin bir süre önce yayınlanan "geçmiş değerlendirmesi"nin etkili olduğunu düşünüyoruz. TKP/ML Hareketi söz konusu ezbere—ki sonradan kısmen özeleştirisini yaptı— "değerlendirmesi" TİKB'yi yanıltmıştır. Bize karşı kullanabilecekleri ne bulursa ona dört elle ve heyecanla sarılan TİKB, ne yazık ki bir kez daha faka basmıştır.

Bizim neyi savunduğumuz delilli, ispatlı bir biçimde gözler önündedir. Düşüncelerimizi saklamış değiliz. Dün neyi savunduk, bugün neyi savunuyoruz, bu da ortadadır. Belgelerimizi bulup okumak çok zor da değildir. Fakat nedense hazırlop ezbere suçlamaları kullanmak daha kolaylarına gelmiş. Seçenek dergisinin söz konusu sayısını ellerine alarak onun temelsiz ve tamamen hayal mahsülü olan gerekçeler üzerine ileri sürdüğü iddialarını olduğu gibi tekrarlamakla yetinmişler. Bizi siyaset hırsızlığıyla suçlayan TİKB hırsızlık yaparken suçüstü yakalanmıştır.

TKİH'in "sovyetsiz demokratik cumhuriyet" tezini bugün de savunduğu iddiası da son derece gayri ciddidir. Bu iddianın üzerinde özel olarak durmaya da değmez.

TİKB'nin bir başka iddiasını ele alalım: TİKB'ye göre

TKİH'in 1988 başlarında TDKP, TKP/ML Hareketi ve TİKB'yi birleşilebilecek güçler ilan etmesi "siyaset sahnesinde silinmek üzere olduğunu anlamasındandır." "Aslında TKİH'i ilkesiz birlik anlayışını ilk olarak ortaya atanlardan biri yapan Marksist-Leninist güdülenmeler değil, onun devrimci bir teoriden yoksunluğu, kendisine güvensizliği ve siyaset sahnesinden silinmekte olduğunu anlamasındandır. Bu yüzdendir ki, minareyi çalan kılıfını uydurur misali siyaset dediği şeyleri TKP/ML Hareketi'nin tezlerine uydurmaya çalışmakta, en başta da onun yanlışlarını çalarak yapmaktadır bunu." (age., s.40)

Kendisine karşı "çok adil bir dil" kullandığımızı iddia eden TİKB'nin bize karşı kullandığı dil budur.

Salt intikam alma duygusuyla sarfedilmiş bu sözler karşısında ne demeli? Türkiye'nin en kindar gruplarından biri olmuş TİKB'nin yazarı bu sözlerine siyasi bir kılıf geçirerek onların gerçek niteliğini saklayabildiğini sanıyor.

Yazar, en az 15 yıldır hatası ve sevabıyla devrimci bir mücadele veren bir örgütün tüm teorik-siyasi düşüncelerini "siyaset dediği şey" şeklinde aşağılama küstahlığında bulunuyor. Üstelik bizim bunları TKP/ML Hareketi'nden çaldığımızı ileri sürüyor.

Dürüst bir insan söz söylerken sınırlayan, onu konuşmasının içeriğini ve biçimini tayin etmekte yönlendiren tüm değerlerden yoksunsanız, hiçbir ahlaki ve devrimci kaygı taşımıyorsanız böyle konuşursunuz. Çünkü sizi engelleyen hiçbir şey kalmamıştır.

TİKB bu kadar tereddütsüz konuştuğuna göre bu iddialarını ispatlamak mecburiyetindedir. Ondan açık biçimde cevaplamasını istediklerimiz şunlardır: a) TKİH birlik düşüncesini TKP/ML Hareketi'nden mi almıştır, yoksa ondan çok önceleri bağımsız olarak mı ifade etmiştir? b) TKİH'in birlik anlayışıyla TKP/ML Hareketi'nin birlik anlayışı her bakımdan çakışmakta mıdır, yoksa arada önemli farklılıklar mı vardır? c) TKİH'in TKP/ML Hareketi'nden etkilenerek oluşturduğu tek bir tezi, tek bir düşüncesi var mıdır?

TİKB'nin bize beslediği sebepsiz, ve ancak sağlıksız insanlarda görülebilecek türdeki kinden dolayı, hakaret etmek istiyor. Salt hakaret etme duygusuyla hareket ettiği için her vesile-

yi bunun için kullanıyor.

Bizi birlik çağrısı yapmaya iten "kendine güvensizlik" ve "siyaset sahnesinden silinmekte olduğumuzu anlamak" mıydı? TİKB bir dizi yeteneğinin yanında falcılık yeteneğini de sergiliyor. Elleri arasında tuttuğu cam küreye bakan TİKB, karanlık geleceğimizi dosdoğru yüzümüze okuyor: "Siyaset sahnesinden silineceksiniz!"

Hiçbir örgüt "silineceksiniz" demekle silinmez. Biz neden silinelim? Zorluklarla boğuşmasını bilen, mücadele kararlılığı olan, direniş deneyimi ve ruhu olan, sağlam bir ideolojik-siyası hattı ve örgütsel yapısı olan TKİH'in silinme kaygısı yoktur. Pratiğimiz bunun kanıtıdır.

Büyük bir ordunun komutanlarıymış gibi konuşan TİKB'lilerin ayrıca unuttuğu şudur: Biz söz konusu birlik çağrısını yaptığımız sırada TİKB'nin siyaset sahnesinde esamesi bile okunmuyordu. Evet gerçek budur beyler, sizin siyaset sahnesinde esameniz okunmuyordu. Sesinizi 1988'de hiç duymadık. 1989 baharında konuşmaya başladınız. Bunu ne çabuk unuttunuz?

Garezle ve birlik çağrımız karşısında ortaya çıkan grupçu reaksiyonla konuşan TİKB çok enteresan bir şey de söylemiyor. Hemen her zaman anti-birlikçi gericilik kendisini bu tarzda ifade etmiştir. Biz daha TİKB yukarıdaki gibi bir kehanette bulunmadan çok önce bunu görmüş ve şunları yazmıştık:

"'Birlik' sorunu Türkiye'de, genellikle devrimci grupların zaten dar olan güçlerinden çok şey kaybettikleri gericilik yıllarında gündeme gelir. Bu nedenle söz konusu dönemlerde ortaya çıkan birlik çağrılarındaki ısrar, bizde her biri temel uzuvlarından birini veya birkaçını yitirmiş insanlardan sağlıklı bir insan yaratma arzusu gibi nafile bir istek şeklinde anlaşılır. Birlik isteğinin deklarasyonunu bir SOS veya 'artık eski gücümü ve sağlığımı kaybettim, birinin desteğine ihtiyacım var' biçimindeki bir anonstan ibaret gören küçük burjuva, doğal olarak bunu her zaman bir zayıflık işareti sayar. Birlik isteyen gruba küçümseme ve şüpheyle bakar. Megalo-iddiasını daha kibirli, daha mübalalı bir tarzda sürdürerek, güçlülüğünü, farklılığını ve köklü olduğunu göstermek ister. En sözü edilmeye değmez, olayları baz alarak sınıflararası

güç ilişkilerini, sınıf gruplaşmalarını "tahlil" eder ve kendi küçük grubunu bu saflaşmada baş köşeye oturtur. "

Özeleştirinin Ciddiyetini MİT'in Raporları mı Tayin Ediyor?

1982 yılında THKP-C/ML saflarında ortaya çıkan ve yaklaşık bir yıl etkisini sürdüren tasfiyecilik olgusu üzerinde TİKB'nin yaptığı spekülasyonlar yeni bir çehre kazandı. 1989'da yayınladıkları bir broşürde bizi bu konuda hiçbir özeleştiri yapmamakla suçluyorlardı. 1984 TKİH Birinci Genel Toplantısı'nı ve onun konuyla ilgili kararlarını açıkça yok sayıyorlardı. Ve bizim 1983 yılındaki faaliyetimizi "faşizmin demokrasi manevralarına" bağlıyorlardı.

Ayrıca söz konusu broşürde TKİH'in "Ekimci" troçkistlerle birleştiği öne sürülüyordu. TİKB gerçeği bildiği halde bile bile yalan söylüyordu.

Bugünkü broşürlerinden anlaşıldığı kadarıyla TİKB geçen zaman zarfından gerçeği öğrenmiş (!) Artık "Ekimciler"le birleşenin TKİH olmayıp "bir yönetici" olduğunu öğrenmiş.

TİKB bir başka konuda da ilerleme göstermiş: Artık bizi hiç özeleştiri yapmamakla suçlamıyor. Bu sefer bizi, ne zaman, nerede ve ne biçimde yapıldığı belli olmayan (!) ve samimiyetsiz bir özeleştiri yapmakla suçluyor.

TİKB'ye göre tasfiyecilik dönemini 11 aylı sınırlı göstermemiz doğru değilmiş. 1983 yılındaki seçim döneminde faaliyete başladığımızda ısrar eden TİKB'ye göre seçim yapılmasaymış bizim faaliyete başlamaya pek niyetimiz yokmuş.

Bir an için TİKB'nin iddialarını kabul edelim. Varsayalım ki, 1982 sonlarında değil de 1983 seçimleri sırasında faaliyete başladık.

Devrimcileri bir yana bırakalım, az çok politikayla ilgilenen sıradan insanlar bile 1983'deki göstermelik seçimlerle Türkiye'de hiçbir şeyin değişmeyeceğini biliyorlardı. 1983'teki seçimlerle beraber faşist diktatörlüğün baskılarında belirgin bir tavsama beklenmiyordu. Bu gibi bir hayale revizyonistler bile sahip olmadı. Gerçekte de faşist terör ve baskılar yaygınlaşarak ve yoğunlaşarak sürdü. Demirel, Ecevit gibi burjuva politikacı-

lar bile hiçbir şeyin değişmeyeceğini kabul ediyorlardı.

Toplumun politik olarak uyanık hiçbir kesimi böyle bir beklentiye sahip değilken bir tek biz mi saftık?

Gerçekten de söz konusu dönemde en küçük bir tavsama meydana gelmiş olsaydı, ve iddia edildiği gibi bizim faaliyete geçişimiz tavsamayla çakışsaydı, bunun üzerine bu gibi bir yorumun yapılmasına bir ölçüde hak verebilirdik. Ancak ortada ne çakışma ne tavsama var. Sırf TİKB'yi "cengaver", tüm diğer örgütleri "ölü taklidi yapan böcek" gibi göstermek için aklı ve mantığı bu denli hiçe saymanız üzücü ve tehlikelidir.

Bizim söz konusu dönemdeki faaliyetimizden alayla bahseden TİKB, o "bolşevik" faaliyetinden somut bir örnek vermiyor ve böylece bizi, ilham alabileceğimiz "bolşevik kahramanlıklar"dan yoksun bırakıyor. Bu gibi bir ceza vermekle de yetinmeyen TİKB alaycılığını şöyle sürdürüyor:

"Ne tuhaftır ki, TKİH yenilgi yıllarında 11 ay dışında sözümona tasfiyeciliğe düşmeyerek Bolşeviklere yaraşır bir kahramanlıkla dövüşüyor ve bundan hiç kimsenin haberi olmuyor. Hatta MİT bile bundan haberli olmamalı ki, Türkiye solu için yaptığı sınıflandırmada Devrimci Halkın Yolu'nu TKP'liler ile aynı tarafa yazarak '141/142'lik' deyip ciddiye almayabiliyor."(age. s. 40)

TİKB'nin, MİT'in tasnif kıstaslarına ve TCK'nın 168. maddesinden yargılanmaya bu kadar büyük bir değer verdiğini bilmiyorduk. Demek ki Türkiye'de hangi grubun bolşevik olup olmadığına sonuçta MİT karar veriyor. MİT'e göre 168'lik örgüt değil, 141-142'lik örgüt sayılıyorsanız, yandınız. Artık siz bolşevik olma şansını kaçırdınız(!)

TİKB'nin eleştiri adına sergilediği sefaletin vardığı yer burasıdır. Bu kadar gülünç, bu kadar sefil, bu kadar seviyesiz şeylerin nasıl yazılabildiğine şaşırmamak elde değil...

TİKB burjuvazi tarafından yasa dışı örgüt değil de "silahlı çete" olarak kabul edilmesinden ne büyük gurur duyuyor? Heyhat ki, bu şeref yalnızca ona ait değil. Saat, çakmak, künye vb. gibi şeyleri gasp eden üç-dört kişilik "örgüt"lerin bile bu şerefe nail oldukları biliniyor.

Biz TCK'nın 141.-142. maddelerinden yargılanmış olmaktan dolayı herhangi bir utanç duymuyoruz. Kaldı ki TKİH'in açığa

çıkan silahlı eylemlerinden sonra 1984'ten bu yana TCK'nın 168. maddesinden yargılanıyoruz. Bunu bir onur vesilesi saymıyoruz. Bunun TİKB'liler nezdinde itibarımızı artıracağını bilseydik iddianameleri ve mahkeme kararlarını tez elden kendilerine gönderirdik.

Bizi bolşevik yapan, açığa çıkan silahlı eylemlerimiz mi olacak? Bolşevikliğin ölçütü bunlar mı olacak?

Bir dönem TCK'nın 141. maddesi gereğince yargılandık diye TKP ile aynı ekolden mi sayılacağız? Devrimci bir örgütle, devrimci olmayan bir örgütü birbirinden ayıran kıstaslar bunlar mı?

Devrimcilik adına bu kadar bayağılık yapılır mı? Bundan utanç duymalısınız.

TİKB bizim söz konusu özeleştiride samimi olmadığımızı, hatamızı mazur göstermeye çalıştığımızı söylüyor.

Bugüne kadar bizi tasfiyecilikle suçlamak isteyen her grup istisnasız olarak, işe her seferinde öncelikle tasfiyeciyiliği mahkum eden kararımızı bize karşı kullanmakla başladı. Bu da gösteriyor ki, söz konusu karar metni son derece dolambaçsız ve açıktır. Yani kararı çarpıtarak bize karşı kullanmak isteyen insanlar için adeta bulunmaz bir nimettir(!) Ve inanıyoruz ki bu insanlar dobra dobra konuştuğumuz için bize son derece müteşekkirdirler.

Özeleştirimizin tasfiyeciliği mazur gösteren bir kelimesi bile yoktur. I. Genel Toplantı'nın söz konusu kararı şöyledir:

"Toplantı, bahse konu tutumun oportünist, tasfiyeci olduğunu, kararın bir taktik olarak adlandırılamayacağını, zira her türden taktiğin anlam kazanabilmesi veya tartışılabilmesi için örgütün varlığı üzerine ileri sürülmesinin zorunlu olduğunu karar altına almıştır."

Burada tasfiyeciliğin mazur gösterildiği söylenebilir mi? Bundan daha kesin, açık ve dürüst bir özeleştiri, bir ifade tarzı olabilir mi?

Ama TİKB böyle düşünmüyor ve şunları yazıyor:

"Görüldüğü gibi, TKİH içine yuvarlandığı tasfiyeciliği önce '11 ay'la, sonra 'önderlik organı'yla sınırlıyor, daha sonra bu olguyu faşist cuntanın baskısından ve örgütün ideolojik-politik çizgisinden yalıtıyor ve en sonun-

da suçu 'zor koşullar'ın, 'boyun eğen yığınlar'ın, 'ilgisi zayıflayan işçiler'in üzerine atıyor ve kurtuluyor." (age., s.40)

Bir olay ancak bu kadar çarpıtılabilir.

TİKB istediği kadar yırtınabilir; fakat asla gerçeği değiştiremez. TKİH hatalarına karşı her zaman dürüst ve ciddi olmuştur. Tasfiyecilik dönemi 11 ay kadar sürmüştür. Gerçek budur.

TİKB'nin kafayı söz konusu 11 ayla bozması gereksizdir. Şöyle dönüp bir geçmişine baksın, sesinin soluğunun çıkmadığı bir kaç "11 ay" görecektir.

TİKB'nin ucuz çarpıtmalarına malzeme yaptığı sözcüklere gelince; bunların adı geçen özeleştiri ile uzak yakın bir ilişkisi yoktur. Bu sözcükler Mayıs 1989 tarihli TİKB eleştirisinden alınmıştır.

Yazar bu sözcükleri cımbızla alıyor ve anlamsız bir hale soktuktan sonra onları mikro cerrahinin operatörlerini hasetten çatlatan maharetle ellerini kullanarak hiç alakasız bir yere monte ediyor. Ve sonra bu eciş bücüş eserini delil göstererek bizi sanık sandalyesine oturtuyor.

"Boyun eğen geniş yığınlar"dan, "illegal örgütlere ilgisi zayıflayan işçiler"den, "gericilik yıllarının zor koşulları"ndan ne amaçla bahsetmişiz, işte söylenenler şunlardır:

"İtiraf etmek gerekir ki, Türkiye'de devrimci faaliyetten anlaşılan çoğu kez bir kaç on kişinin figüranlığıdır. Öyle ki çoğu kez örgütler alemi gölgeler alemine dönüşür. Bunun bütünüyle örgütlerin hatalarına bağlanamayacağı, genel olarak boyun eğen geniş yığınların, illegal örgütlere ilgisi zayıflayan işçilerin ve gericilik yıllarının zor koşullarının da göz önünde tutulması gerektiği ortadadır. Gene bir avuç da olsa devrimcilerin idealleri uğruna kesintisiz olarak mücadele etmesi de gerekli, doğru ve değerlidir. Fakat devrim her şeyden önce yığınların işidir; yığınları yöneten gerçek mücadele örgütlerinin (partilerin) işidir. Bununla mevcut durum arasındaki çelişkinin üstü örtülemez."

Biz burada tasfiyeciliği mi mazur gösteriyoruz? Burada yazılanlardan böyle bir sonuç çıkar mı?

TİKB'nin, bunu anlamayacak kadar bir kavrayış kıtlığı içinde olduğunu sanmıyoruz. TİKB'liler, normal olarak, dar grup

faaliyetinin abartılması yoluyla üstesinden gelmemiz gereken büyük görevlerin önemini karartan grupçu şişirmeciliğe yönelik bir eleştiriyle, tasfiyeciliğin kabahatini, boyun eğmiş yığınların üzerine yıkan bir yazı arasındaki ayrımı kavrayacak düzeydedirler. Söz konusu olanın yalnızca kasıtlı bir çarpıtma olduğu açıktır.

Broşürün yazarına son bir soru sorarak yazımıza son veriyoruz: Bütün bu çarpıtma, hile ve yalanlara karşın devrimci moral değerlerden, dürüstlükten bahsederken yüzünüz hiç kızarmıyor mu?

Şubat '91